ΑΓΙΟΛΟΓΙΚΑ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ

Τὸ ἁγιολογικὸν πεδίον εἶναι μέγα καὶ ἀπέραντον καὶ μέχρι τοῦδε ἀνεξερεύνητον καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν. Αἱ πολύτιμοι καὶ θαυμασμοῦ ἄξιαι τῶν Βολλανδιστῶν πατέρων ἐργασίαι, αἵτινες ἐγνώρισαν ἡμῖν τὸν ἁγιολογικὸν πλοῦτον, εἰσέτι δὲν ἔληξαν. Εἰς τὰς Βιβλιοθήκας τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως κεῖνται ἀκόμη πολλὰ μνημεῖα ἄγνωστα, τὰ ὁποῖα βαθμηδὸν βλέπουσι τὸ φῶς. Οἱ ξένοι σοφοὶ ἐργάζονται μετὰ ζήλου πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον διὰ νὰ μάθωμεν ἡμεῖς δι' αὐτῶν τὴν ἁγιότητα τοῦ βίου καὶ τὰς πράξεις τῶν πατέρων μας. Ἀλλ' ἂν δὲν ἠξιώθημεν ἡμεῖς αὐτοὶ πρῶτοι νὰ καταστήσωμεν γνωστοὺς εἰς τὸν κόσμον τοὺς πνευματικούς μας θησαυρούς, ἂς μὴ παραλείψωμεν νὰ χρησιμοποιήσωμεν αὐτοὺς εἰς τὸν πνευματικὸν ἡμῶν βίον. Ἡ ὠφέλεια θὰ εἶναι μεγάλη ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ἠθικῆς, ἱστορικῆς καὶ φιλολογικῆς. Εἰς τὰ ἁγιολογικὰ μνημεῖα, τὰ πεζὰ καὶ τὰ ἔμμετρα, περικλείεται ὁλόκληρος βίος ψυχικὸς καὶ ἠθικός, αὐτὸ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ δύναμις γενεῶν ὁλοκλήρων. Τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα ἀποτελεῖ τὴν βάσιν καὶ τὸν ἄξονα περὶ τὸν ὁποῖον στρέφεται ὁ ἀρχαῖος βίος τῶν πατέρων ἡμῶν καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς ἐκφάνσεις. Καὶ ὁ βίος οὗτος ὁ πολύστροφος καὶ πολυποίκιλος τότε μόνον θὰ γίνῃ γνωστὸς καὶ κατάδηλος, ὁπόταν ἑκάστη κατὰ τόπους ἐκκλησία θελήσῃ νὰ ἐξερευνήσῃ καὶ εὕρῃ τοὺς ἐν τῷ θέματι αὐτῆς βιώσαντας καὶ τελειωθέντας ἁγίους. Καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀποβλέπουσιν αἱ μέχρι τοῦδε γενόμεναι ἐργασίαι ἡμῶν καὶ ἐξακολουθοῦσι μεθ' ὑπομονῆς εἰς τὴν προπαρασκευὴν τοῦ ἀπαιτουμένου ὑλικοῦ πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ ἱεροῦ ἔργου. Τὸ πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν ἡμῶν, πολυσύνθετον καὶ δυσχερέστατον, κατατείνει εἰς ἕνα τελικὸν σκοπόν, εἰς τὴν κωδικοποίησιν τοῦ μεγάλου ἁγιολογικοῦ ἀρχείου, τοῦ μερικοῦ, τῶν ἐπὶ μέρους ἐκκλησιῶν, καὶ τοῦ γενικοῦ τῆς ὅλης ὀρθοδόξου ἐκκλησίας. Καὶ προκαταρκτικῶς μὲν διὰ τῆς δημοσιεύσεως τριῶν ἁγιορειτικῶν καταλόγων, Βατοπεδίου, Λαύρας καὶ Καυσοκαλυβίων, ἐγένοντο γνωστὰ τὰ ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀποκείμενα ἄγνωστα, διὰ παραρτήματος δὲ εἰδικοῦ τῶν δύο μεγάλων Βιβλιοθηκῶν Λαύρας καὶ Βατοπεδίου διεχωρίσθησαν τὰ ἁγιολογικὰ μνημεῖα, ἤτοι οἱ βίοι τῶν ἁγίων, τὰ μαρτύρια, τὰ θαύματα, τὰ εἰς αὐτοὺς ἐγκώμια καὶ οἱ λόγοι καὶ εἴ τι σχέσιν ἔχει μὲ τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν αὐτῶν. Ἡ ἐργασία αὕτη ἦτο ἀπαραίτητος καὶ ἀναπόφευκτος, ἐδικαίωσε δὲ πλήρως τὰς ἐλπίδας μου, διότι

ἐκ τοῦ σκότους προῆλθον εἰς φῶς σπουδαιότατα ἁγιολογικὰ μνημεῖα ἀγνοούμενα καὶ ἐπιζητούμενα. Ἀλλὰ τὰ ὑπάρχοντα κενὰ διὰ τῆς εὑρέσεως τῶν νέων βίων τῶν ἁγίων δὲν συνεπληροῦντο. Οἱ βιογραφούμενοι ἅγιοι εἶναι ὡρισμένοι καὶ μεμετρημένοι, οἱ μεγάλοι καὶ ἐξέχοντες, τὰ νέφη τῶν λοιπῶν μαρτύρων, ἁγίων, ὁμολογητῶν καὶ ὁσίων παρέμενον σκοτεινά· ἐδέησε νὰ στραφῇ ἡ προσοχὴ ἡμῶν εἰς ἄλλον παράλληλον ἁγιολογικὸν κλάδον πρὸς θεραπείαν τῶν χασμάτων, εἰς τὴν ἱερὰν ποίησιν, ἥτις θὰ ἐχορήγει ὅλα τὰ στοιχεῖα πρὸς συγκρότησιν τοῦ βίου καὶ τῆς πολιτείας ἑκάστου ἁγίου. Καὶ συνελέγη μὲν οὕτω κολοσσιαῖον ποιητικὸν ὑλικὸν προωρισμένον νὰ πληρώσῃ πολλὰ ἐνυπάρχοντα κενά, τὸ ὁποῖον καὶ ἤρξατο ἤδη ἐκδιδόμενον, ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν ἔλυε πλήρως τὸ ζήτημα. Καὶ ἐστράφην ἀλλαχοῦ, εἰς τὰ σύντομα τῶν ἁγίων ὑπομνήματα, εἰς τὰ λεγόμενα Συναξάρια, ἀλλ' εὑρέθην ἐντὸς χάους σκοτεινοῦ καὶ ἀδιεξόδου, ὅπου ὠργίασεν ἡ φαντασία καὶ κατεκάλυψε τὰς ἀκτῖνας τοῦ φωτὸς αἱ ὁποῖαι θὰ ὡδήγουν εἰς τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν. Αἱ γενόμεναι τῶν Συναξαριστῶν ἐκδόσεις, Μαργουνίου, Νικοδήμου καὶ Delehaye δὲν ἔλυον τὸ δυσχερὲς πρόβλημα, ἐπὶ περιωρισμένου ἀριθμοῦ Κωδίκων στηριζόμεναι· ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐρευνηθῶσι πολλοὶ Κώδικες καὶ εὑρεθῶσι νέοι βίοι πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας. Ἡ πληρεστέρα καὶ καλλιτέρα τῶν Συναξαρίων ἔκδοσις τοῦ πατρὸς Delehaye [1] περιωρίσθη εἰς τὴν ἀκριβῆ μόνον τοῦ κειμένου παράστασιν ἄνευ ἄλλης πραγματικῆς κριτικῆς ἐργασίας. Παράδειγμα. Κατὰ τὴν ιζ´ Μαΐου ἀναγράφεται ἡ μνήμη «Ἀνδρονίκου τοῦ ἀποστόλου καὶ Ἰουνίας». Ὁ Delehaye δὲν διέκρινεν ὅτι ὁ Ἰουνίας εἶναι ἀρσενικὸν ὄνομα καὶ οὐχὶ θηλυκόν, ἐνῷ ὁ Συναξαριστὴς ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐβασίσθη τῷ παρεῖχε νύξεις νὰ κατανοήσῃ ὅτι περὶ ἀνδρὸς πρόκειται καὶ οὐχὶ περὶ γυναικός, ἐν οἷς λέγει· «οὗτος ὁ τοῦ Κυρίου μαθητὴς καὶ ἀπόστολος . . . τὴν πλάνην ἐκ βάθρων ἀνέσπασε τὸν Χριστὸν κηρύττων συνεπομένην ἔχων καὶ τὴν ὑπερθαύμαστον Ἰουνίαν τῷ κόσμῳ ἤδη νεκρωθέντα καὶ τῷ Χριστῷ μόνῳ ζῶντα»! ὁμοίως καὶ ὁ Νικόδημος καὶ ὁ Κουτλουμουσιανὸς ἐν τοῖς Μηναίοις, ἐνῷ εἰς τοὺς Κώδικας ὡς εἰς τὸν ὑπ' ἀριθ. 53 τῶν Βλατέων καὶ ἄλλους εὕρηται ἡ ὀρθὴ γραφὴ «συνεπόμενον ἔχων καὶ τὸν ὑπερθαύμαστον Ἰουνίαν τῷ κόσμῳ ἤδη νεκρωθέντα καὶ τῷ Χριστῷ μόνῳ ζῶντα», ὡς τοῦτο μαρτυρεῖ καὶ τὸ τοῦ Χριστοφόρου τοῦ Μυτιληναίου δίστιχον:

Ἰουνίας [2] *τέθνηκεν μηνὶ Μαΐῳ*
ὅς πρῶτός ἐστιν εἰσιὼν Ἰουνίου.

Τὰ γραμματικὰ λάθη τὰ διαστρέφοντα καὶ τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν ἱστορίαν εἶναι πολλά, τὰ δὲ ἱστορικὰ ἔτι περισσοτέρων θρήνων ἄξια. Καὶ ἐπὶ τῆς ἱστο-

[1] Synaxarium Ecclesiae Constantinopolitanae Bruxellis 1902.

[2] Ἡ γραφὴ «Ἰουνίας τέθνηκεν» κατὰ τὸν Παρισινὸν Κώδ. 1578· εἰς τὰ ἔντυπα ὡς θηλυκὸν «Ἰουνία τέθνηκεν».

ρικῆς πλάνης ἐστηρίχθη καὶ ἡ ὑμνογραφία ἐξυμνήσασα φανταστικὰ κατορθώματα ἁγίων, ἀλλὰ καὶ προσώπων μὴ ὑπαρξάντων. Ὁ Μόδεστος ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ἐπὶ παραδείγματι, ἐξυμνεῖται ὡς ἱερομάρτυς ἀθλήσας ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Μαξιμιανοῦ! (286 - 305), ἐν ᾧ ἡ ἱστορία ἕνα ἡμῖν παρέδωκεν Ἱεροσολύμων Μόδεστον, τὸν ἐπιτροπικῶς τὸν θρόνον πρῶτον διευθύναντα τῶν Ἱεροσολύμων κατὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ πατριάρχου Ζαχαρίου ἐν Περσίᾳ καὶ μετ᾽ αὐτὸν καταλαβόντα τὸν θρόνον (632 - 634), τὸν γνωστὸν ἀνακαινιστὴν τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων. Καὶ τὸ Ἱεροσολυμιτικὸν Κανονάριον τὸ ἀναγράφον τὰς μνήμας τῶν ἁγίων τῆς ἁγίας πόλεως τούτου καὶ μόνου τὴν μνήμην ἀναφέρει τρίς, τὴν 17 Δεκεμβρίου, τὴν 19 Μαρτίου καὶ τῇ Παρασκευῇ πρὸ τῶν Βαΐων μετὰ τῆς προσθήκης πάντοτε «τοῦ ἀνακαινίσαντος τὴν Σιὼν μετὰ τὴν πυρπόλησιν» (σ. 120) ἢ «τοῦ ἀνακαινίσαντος τὴν Ἱερουσαλήμ»· περὶ ἄλλου Μοδέστου, ὡς εἰκάζει ὁ Νικόδημος, πατριάρχου χρηματίσαντος Ἱεροσολύμων οὐδεὶς ἐν αὐτῷ γίνεται λόγος. Ἡ ἐκκλησία τιμῶσα τοὺς ὑπὲρ τῶν ἁγίων προσκυνημάτων ἀγῶνας τοῦ ἱεροῦ Μοδέστου ἔταξεν αὐτὸν ἐν τῇ χορείᾳ τῶν τῷ Θεῷ εὐαρεστησάντων, διότι ὄντως τὸ ὑπ᾽ αὐτοῦ συντελεσθὲν ἔργον τῆς ἀναστηλώσεως καὶ ἀνακαινίσεως τῶν πυρποληθέντων καὶ καταστραφέντων ἱερῶν τόπων τῇ βοηθείᾳ παντὸς τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος καὶ ἰδιαίτατα τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, ὑπῆρξε μέγα, θαυμαστὸν καὶ ἅγιον. Πρὸς θεραπείαν τῶν τοιούτων τερατολογιῶν προέβην εἰς τὴν σύνταξιν ἁγιολογικοῦ Λεξικοῦ, ἐν ᾧ κατὰ σειρὰν ἀλφαβητικὴν ἐρευνᾶται ἐπὶ ἱστορικῆς βάσεως, ὅπου εἶναι δυνατόν, ὁ βίος ἑκάστου ἁγίου, ἵνα ἀκόπως ἑκάστη ἐκκλησία ἐπανεύρῃ τοὺς εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς ζήσαντας καὶ τελειωθέντας ἁγίους, οἵτινες διεσκορπισμένοι ὄντες εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἡμῶν βιβλία παραμένουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἄγνωστοι. Μόνον διὰ τοιαύτης συστηματικῆς ἐργασίας δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ἀκριβῆ γνῶσιν τοῦ καταλόγου τῶν ἁγίων μας, οἵτινες ὡς γνωστὸν μνημονεύονται δὶς καὶ τρὶς ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἄλλοι ἀντ᾽ ἄλλων ἐκλαμβανόμενοι. Καὶ ἡ τοιαύτη ἀκαταστασία προῆλθεν εἴτε διότι δὶς ἑώρταζεν ἡ ἐκκλησία τὴν μνήμην ἁγίων τινῶν δι᾽ εὐλόγους λόγους (ἀνακομιδῆς λειψάνων ἢ μνήμης θανάτου), ἀλλὰ κυρίως, διότι ἑκάστη ἐκκλησία ἐλευθέρως, ἄνευ σκανδαλισμοῦ τινος, ἢ διαμαρτυρίας, ἑώρταζε τὴν μνήμην τοπικοῦ ἁγίου, ὁπόταν ἤθελε καὶ ἐθεώρει ἁρμοδιώτερον. Καὶ οὕτως ἔχομεν τὸ παράδοξον φαινόμενον εἰς τὰς μνήμας τῶν ἁγίων, ἄλλως εἰς ἑκάστην ἐκκλησίαν διατυπούμενον. Καὶ διὰ νὰ περιορισθῶ εἰς τὸν Ἱεροσολύμων Μόδεστον, ἀναφέρω ὅτι εἰς μὲν τὴν ἐκκλησίαν Ἱεροσολύμων ἡ τούτου μνήμη ἑορτάζεται, ὡς ἀνωτέρω εἶπον, τὴν 17 Δεκεμβρίου καὶ τὴν 29 Μαρτίου καὶ τὴν Παρασκευὴν τῶν Βαΐων ὁμοῦ μετὰ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, εἰς ἄλλας δὲ ἐκκλησίας ἑωρτάζετο τὴν 18 Ἰανουαρίου, τὴν 19 Ὀκτωβρίου καὶ τὴν 16 Δεκεμβρίου· τὸ τοιοῦτον παρατηρεῖται εἰς πάσας σχεδὸν τὰς μνήμας τῶν ἁγίων· ὡρισμένων καὶ μεμε-

τρημένων ἁγίων ἡ μνήμη εἶναι σταθερὰ καὶ ἀμετακίνητος· οἱ λοιποί, ὡς μαρτυρεῖ ἡ πληθὺς τῶν Κωδίκων, μετακινοῦνται καὶ ἑορτάζονται κατὰ βούλησιν καὶ ἁρμοδιωτέραν ἐποχὴν καὶ τοπικὴν ἀνάγκην. Οἱ κοπτόμενοι τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου ὀπαδοί, καὶ δὴ οἱ ἁγιορεῖται, ἐὰν ἐφυλλομέτρουν τὰ εἰς τὰς Βιβλιοθήκας αὐτῶν χειρόγραφα Συναξάρια θὰ ἐσιώπων βεβαιούμενοι ὅτι ἡ ἐκκλησία ἡμερολόγιον σταθερὸν καὶ ἀμετακίνητον διὰ τὰς μνήμας τῶν ἁγίων δὲν εἶχεν. Ὁ Νικόδημος εἰς ἑκάστην σελίδα τοῦ Συναξαριστοῦ του ἐπαναλαμβάνει «περιττὸν ἐδῶ νὰ γράφεται ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου διότι ἀναφέρεται εἰς τὴν τάδε τοῦ ἄλλου μηνός». τί σημαίνει τοῦτο; ὅτι εἰς τοὺς διαφόρους Συναξαριστὰς ἐν ἄλλαις ἡμέραις συνήντα τὰς μνήμας τῶν ἁγίων καὶ ἐθεώρει περιττὴν τὴν δὶς ἀναγραφὴν αὐτῆς· ἀλλὰ καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα δὲν ἐξέφυγε τῆς τοιαύτης παγίδος· δὶς ἐπαναλαμβάνει ὑπὲρ ἑκατὸν μνήμας ἁγίων χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ [1]. Ἡ ἐκκαθάρισις ὅθεν ὅλων τούτων ἐπεβάλλετο διὰ τῆς μελέτης πολλῶν Κωδίκων καὶ διὰ τῆς ἐν εἰδικῷ ἔργῳ κατατάξεως αὐτῶν, ἵνα εὐκόλως καὶ ἀσφαλῶς ἑκάστη ἐκκλησία γνωρίσῃ τοὺς ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτῆς τελειωθέντας ἐν δόξῃ καὶ μαρτυρήσαντας ἁγίους. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ γνωρίσῃ ἡ ἐκκλησία τοὺς ἁγίους της· ὀφείλει, διὰ τῆς ἀναθέσεως εἰς κληρικοὺς λογίους, νὰ ἐξερευνήσῃ βαθύτερον τοὺς βίους τῶν ἁγίων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γνωστῶν πηγῶν διὰ τῆς περισυλλογῆς ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὅλου τοῦ ὑλικοῦ τοῦ ἀφορῶντος ἕκαστον ἅγιον, βίου, μαρτυρίου, ἐγκωμίων, λόγων, ὕμνων, θαυμάτων κλπ. Ἡ ἐκκλησία λ. χ. τῆς Κύπρου ἡ πολλοὺς ἁγίους ἀναδείξασα δέον νὰ καταρτίσῃ τὸ ἁγιολογικόν της ἀρχεῖον εἰς τόσους τόμους, ὅσοι καὶ οἱ ἅγιοι αὐτῆς. Τὴν πρωτοβουλίαν πρὸς τοῦτο θὰ ἔχωσιν οἱ τῶν ἐκκλησιῶν προϊστάμενοι ἐπιφορτίζοντες τοὺς φιλοτίμους καὶ φιλοπόνους κληρικοὺς εἰς τὸν τοιοῦτον καταρτισμὸν διὰ τῆς ἐπὶ τὸ αὐτὸ συλλογῆς τοῦ τε γνωστοῦ καὶ ἀγνώστου ἁγιολογικοῦ ὑλικοῦ.

Εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ ἁγιολογικοῦ πλούτου τῶν νεωτέρων ἁγίων χρησιμωτάτη καὶ πολύτιμος εἶναι ἡ συμβολὴ τοῦ φιλοπονωτάτου καὶ μακαρίτου δυτικοῦ ἐπισκόπου Ἀθηνῶν Louis Petit δημοσιεύσαντος τῷ 1926 ἐν Βρυξέλλαις Βιβλιογραφίαν τῶν Ἑλληνικῶν Ἀκολουθιῶν (Bibliographie des Acolouthies Grecques). Ἐπὶ τριακονταετίαν ὅλην ἐρευνῶν τὰς Βιβλιοθήκας τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως κατέγραψεν ἐν ἰδίῳ συγγράμματι τοὺς τίτλους ὅσων Ἀκολουθιῶν ἠδυνήθη ν' ἀνεύρῃ, καὶ χάρις εἰς τὸν ζῆλον καὶ τὴν φιλοπονίαν αὐτοῦ κατέχομεν σήμερον πλουσίαν ἁγιολογικὴν βιβλιογραφίαν, τῆς ὁποίας κενὰ ἱκανὰ συμπληροῖ ἡ παροῦσα μελέτη, περιλαμβάνουσα καὶ τὰ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἔργου αὐτοῦ (1926) μέχρι σήμερον ἐμφανισθέντα εἰς τὸ φῶς.

---

[1] Τούτους ἀπαριθμῶ εἰς τὰ προλεγόμενα τοῦ Ἁγιολογικοῦ Λεξικοῦ.

Ἀγγελῆ νεομάρτυρος († 1813 — Δεκεμ. γ΄). Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Ἀγγελῆ ποιηθεῖσα παρὰ Νικηφόρου τοῦ Χίου.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 103 - 117. Κανόνες δύο ὁ α^ος^ εἰς ἦχον α΄ (Ὠδὴν ἐπινίκιον), ὁ β^ος^ εἰς ἦχον δ΄ (Θαλάσσης τὸ Ἐρυθραῖον) ἄνευ ἀκροστιχίδων. Μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 109 - 114) «Μαρτύριον τοῦ ἁγίου ἐνδόξου καὶ καλλινίκου νεομάρτυρος Ἀγγελῆ τοῦ ἐν Χίῳ ἀθλήσαντος συγγραφὲν παρὰ τοῦ αὐτοῦ Νικηφόρου τοῦ Χίου». Ἀρχή: «Τοῦ νεομάρτυρος Ἀγγελῆ τὴν μνήμην σήμερον ἑορτάζομεν. χαρῆτε ὅλοι οἱ εὐλαβεῖς φιλομάρτυρες». ἐν τέλει τῆς Ἀκολουθίας (σ. 116 - 117) Μεγαλυνάρια (4).

Ἀγγελῆ, Μανουήλ, Γεωργίου καὶ Νικολάου τῶν ἐν Ρεθύμνῃ τῆς Κρήτης μαρτυρησάντων (Ὀκτ. κη΄).

Ἀκολουθία μετὰ ἓξ Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τριῶν Στιχηρῶν μετὰ Δοξαστικοῦ τῶν Ἀποστίχων, Ἐξαποστειλαρίων (2) καὶ τεσσάρων Στιχηρῶν μετὰ Δοξαστικοῦ τῶν Αἴνων. (ἄνευ Κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 248 - 251).

1) *Ἁγίων διαφόρων*. Ἑορτολόγιον περιέχον τὰ Δοξαστικά, Ἀπολυτίκια καὶ Κοντάκια τῶν κατ᾿ ἔτος ἑορταζομένων ἁγίων καὶ τῶν ἑορτῶν τοῦ Τριῳδίου καὶ Πεντηκοσταρίου, ἔτι τὰ Δοξαστικά, Ἀπολυτίκια καὶ Ὑπακοὰς τῆς Ὀκταήχου μετὰ τῶν Ἑωθινῶν καὶ Εὐλογηταρίων, τὸν πρῶτον παρακλητικὸν Κανόνα τῆς Θεοτόκου, τὸν ἐπὶ ἐξομολογήσει ἁμαρτωλοῦ, τὸν μικρὸν ἁγιασμὸν καὶ ἄλλα τινά· νεωστὶ μετατυπωθὲν καὶ μετὰ πλείστης ἐπιμελείας διορθωθέν. Ἑνετίησιν ͵ψξγ΄ 1763. Παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτολι.

(Βιβλ. Εὐαγγελ. Σχολῆς Σμύρνης Υ 6 23).

2) *Ἑορτολόγιον* περιέχον τὰ Δοξαστικά, Ἀπολυτίκια καὶ Κοντάκια τῶν κατ᾿ ἔτος ἑορταζομένων ἁγίων καὶ τῶν ἑορτῶν τοῦ Τριῳδίου καὶ Πεντηκοσταρίου. Ἔτι τὰ Δοξαστικά, Ἀπολυτίκια καὶ Ὑπακοὰς τῆς Ὀκτωήχου μετὰ τῶν Ἑωθινῶν καὶ Εὐλογηταρίων· τὸν Α΄ παρακλητικὸν Κανόνα τῆς Θεοτόκου, τὸν ἐπὶ ἐξομολογήσει ἁμαρτωλοῦ, τὸν μικρὸν ἁγιασμὸν καὶ ἄλλα τινά· νεωστὶ μετατυπωθὲν καὶ μετὰ πλείστης ἐπιμελείας διορθωθέν. Ἑνετίησιν αψο. 1770. Παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτολι.

(Βιβλιοθ. μονῆς Δοχειαρίου),

3) *Ἑορτολόγιον* περιέχον τὰ Δοξαστικά, Ἀπολυτίκια καὶ Κοντάκια τῶν κατ᾿ ἔτος ἑορταζομένων ἁγίων καὶ τῶν ἑορτῶν τοῦ Τριῳδίου καὶ Πεντηκοσταρίου· καὶ τὰ Δοξαστικά, Ἀπολυτίκια καὶ Ὑπακοὰς τῆς Ὀκτωήχου, μετὰ τῶν Ἑωθινῶν καὶ Εὐλογηταρίων· τὸν Α΄ παρακλητικὸν Κανόνα τῆς Θεοτόκου καὶ ἕτερον ἐπὶ ἐξομολογήσει ἁμαρτωλοῦ· τὸν μικρὸν ἁγιασμὸν καὶ ἄλλα τινά· νεωστὶ μετατυπωθὲν καὶ μετὰ πλείστης ἐπιμελείας διορθωθέν. Ἑνετίησιν αψοε΄ 1775. Παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτολι.

(Βιβλ. μονῆς Χιλιανδαρίου).

4) *Ἑορτολόγιον* περιέχον τὰ Δοξαστικά, Ἀπολυτίκια καὶ Κοντάκια τῶν κατ᾿ ἔτος ἑορταζομένων ἁγίων καὶ τῶν ἑορτῶν τοῦ Τριωδίου καὶ Πεντηκο-

σταρίου ἔτι τὰ Δοξαστικά, Ἀπολυτίκια καὶ Ὑπακοὰς τῆς Ὀκταήχου μετὰ τῶν Ἑωθινῶν καὶ Εὐλογηταρίων, τὸν πρῶτον παρακλητικὸν Κανόνα τῆς Θεοτόκου, τὸν ἐπὶ ἐξομολογήσει ἁμαρτωλοῦ, τὸν μικρὸν ἁγιασμὸν καὶ ἄλλα τινά. νεωστὶ μετατυπωθὲν καὶ μετὰ πλείστης ἐπιμελείας διορθωθέν. Ἐνετίησιν, ,αψξς΄ 1766. Παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίου τῷ ἐξ Ἰωαννίνων.

(Βιβλ. μονῆς Ξηροποτάμου).

5) *Ἑορτολόγιον* περιέχον τὰ Δοξαστικά, Ἀπολυτίκια καὶ Κοντάκια τῶν κατ' ἔτος ἑορταζομένων ἁγίων καὶ τῶν ἑορτῶν τοῦ Τριῳδίου καὶ Πεντηκοσταρίου· ἔτι τὰ Δοξαστικά, Ἀπολυτίκια καὶ Ὑπακοὰς τῆς Ὀκτωήχου μετὰ τῶν Ἑωθινῶν καὶ Εὐλογηταρίων, τὸν Α' παρακλητικὸν Κανόνα τῆς Θεοτόκου καὶ ἕτερον ἐπὶ ἐξομολογήσει ἁμαρτωλοῦ καὶ ἄλλα τινά. νεωστὶ μετατυπωθὲν καὶ μετὰ πλείστης ἐπιμελείας διορθωθέν. αψϟδ΄ Ἐνετίησιν, 1794. Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ ἐξ Ἰωαννίνων.

(Βιβλιοθ. Ἀθαν. Βερναρδάκη).

6) *Σπυρίδωνος Λαυριώτου ἰατροῦ* — Ἁγιορειτικὸν περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ἅπαξ τοῦ μηνὸς *Ἄθως* περίοδος Β^Α παράρτημα Ἀπολυτίκια καὶ Κοντάκια τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ μὴ περιεχόμενα ἐν τοῖς Ὡρολογίοις τοῖς ἐντύποις. τύποις Α.Ε.Ε. «Νέα ἑλληνικὴ Ἠώς» (Ι. Χατζῆ Ἰωάννου) Κολοκυνθοῦς 2 Ἀθῆναι 1929.

Εἰς σχῆμα μέγα 8^ον σ. 48. τὸ ἐξώφυλλον φέρει μεγάλην φωτοτυπικὴν εἰκόνα τῆς Μεγίστης Λαύρας· ἀντὶ προλόγου (ἐν σ. 1) γράμμα συστατήριον τῆς Ἱερᾶς ἐν ἁγίῳ Ὄρει Κοινότητος ὑπ' ἀριθ. 410 Πρωτοκ. (22 Σεπτεμ. 1928) πρὸς ἁπάσας τὰς ἁγιορειτικὰς μονὰς πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἐν λόγῳ περιοδικοῦ. ἐν σ. 3 - 48 τὰ Ἀπολυτίκια καὶ Κοντάκια τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ, ἀρχόμενα ἀπὸ τῆς 1 Σεπτεμβρίου. Πολλὰ τῶν τοιούτων Κοντακίων καὶ Ἀπολυτικίων εἰσὶν ἐκδεδομένα ἔν τε τοῖς Μηναίοις, ὡς τὰ τῆς Ἰνδίκτου τοῦ πατριάρχου Κυρίλλου τοῦ Ϛ' καὶ τῶν ἁγίων τῆς Κρήτης ἐν τῇ Ἱερᾷ συνόψει τῇ ἐκδοθείσῃ ἐν Ἡρακλείῳ τῆς Κρήτης τῷ 1914 ὑπὸ Στυλ. Μ. Ἀλεξίου. Ἡ συλλογὴ αὕτη περιέχει παλαιὰ καὶ νέα ποιήματα ἄνευ δηλώσεως τοῦ Κώδικος ἐξ ὧν ἐλήφθησαν.

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

7) *Νέα πλήρης ἱερὰ Σύνοψις* προσευχῶν καὶ Ἀκολουθιῶν ἐκδιδομένη ἐγκρίσει τῆς ἱερᾶς ἐπαρχιακῆς συνόδου τῆς ἐν Κρήτῃ ἐκκλησίας. Τεῦχος Α΄ περιέχον τὰς Προσευχάς, τὰς Ἀκολουθίας κλπ. τὰς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ κατ' οἶκον καθ' ἡμέραν ἀναγινωσκομένας, Μηνολόγιον τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ μετὰ τῶν Ἀκολουθιῶν τῶν ἐπισημοτέρων κατ' ἔτος ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων, καὶ τῶν ἐν Κρήτῃ ἑορταζομένων ἁγίων, καὶ πολλὰς καλλιτεχνικὰς εἰκόνας ὀρθοδόξου Βυζαντινοῦ τύπου. Ἐν Ἡρακλείῳ Κρήτης ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Στυλ. Μ. Ἀλεξίου 1914.

Εἰς σχῆμα 8^ον σελ. 560. διῄρηται εἰς μέρη τρία, ὧν τὸ α^ον περιλαμβάνει τὰς κατ' οἶκον προσευχάς, τὸ β^ον τὰς καθ' ἡμέραν ἐκκλησιαστικὰς Ἀκολουθίας, καὶ τὸ γ^ον Μηνολόγιον τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ· ἐν ἀρχῇ πρόλογος τοῦ ἐκδότου καὶ μετ' αὐτὸν γράμμα τῆς ἐπαρχιακῆς συνόδου τῆς ἐν Κρήτῃ ἐκκλησίας, ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ Κρήτης Εὐμε-

νίου (9 Αὐγ. 1913 ἐν Ἡρακλείῳ) δι' οὗ δηλοῦται τῷ ἐκδότῃ ἡ παμψηφεὶ ὑπὸ τῆς συνόδου τῶν ἐπισκόπων ἔγκρισις τῆς ἐκδόσεως. Ἡ ἔκδοσις ἐπιμεμελημένη καὶ καλλιτεχνικὴ κοσμουμένη δι' ὡραίων εἰκόνων πολλῶν ἁγίων, ἐν οἷς καὶ οἱ τῆς ἐν Κρήτῃ ἐκκλησίας. Ἐν ἀρχῇ εἰκὼν τῆς ἁγ. Τριάδος, ἐν σ. 22 εἰκὼν τοῦ προφήτου Δαυίδ, ἐν σ. 32 εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ, ἐν σ. 46 εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, ἐν σ. 154 ἡ φιλοξενία τοῦ Ἀβραάμ, ἐν σ. 200 ἡ Γέννησις τῆς Θεοτόκου, ἐν σ. 208 εἰκὼν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου σταυροῦ, ἐν σ. 216 εἰκὼν ἁγ. Εὐμενίου ἐπισκόπου Γορτύνης, ἐν σ. 254 εἰκὼν τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, ἐν σ. 260 εἰκὼν τοῦ μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ, ἐν σ. 270 τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου, ἐν σ. 294 εἰκὼν τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἐν σ. 308 εἰκὼν τῶν ἐν Κρήτῃ δέκα μαρτύρων, ἐν σ. 364 ἡ βάπτισις τοῦ Σωτῆρος, ἐν σ. 396 εἰκὼν τοῦ Προδρόμου, ἐν σ. 420 εἰκὼν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ἐν σ. 450 ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου, ἐν σ. 460 εἰκὼν τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ἐν σ. 478 εἰκὼν Κυρίλλου ἐπισκόπου Κρήτης, ἐν σ. 494 εἰκὼν Πέτρου καὶ Παύλου, ἐν σ. 500 εἰκὼν Ἀνδρέου Κρήτης, ἐν σ. 522 εἰκὼν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, ἐν σ. 530 εἰκὼν ἁγ. Μύρωνος ἐπισκόπου Κρήτης, ἐν σ. 536 ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, ἐν σ. 544 εἰκὼν ἀποστόλου Τίτου τοῦ πρώτου ἱεράρχου Κρήτης.

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

8) *Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον* περιέχον μαρτύρια παλαιὰ καὶ νέα καὶ βίους ὁσίων ὡς καὶ ᾀσματικὰς Ἀκολουθίας εἰς διαφόρους νεομάρτυρας Χίους ἢ ἐν Χίῳ ἀθλήσαντας ὡς καὶ τὰ μάλα τιμωμένους ἐν Χίῳ. Ἐκδίδοται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν παλαιῶν Λειμωναρίων ἐν οἷς ἐμπεριέχονται ἅπαντα τὰ ἔργα Μακαρίου τοῦ Νοταρᾶ ἀρχιεπισκόπου Κορίνθου, Ἀθανασίου τοῦ Παρίου τοῦ σοφολογιωτάτου διδασκάλου, καὶ Νικηφόρου τοῦ Χίου, ἱεροδιδασκάλου. Δαπάνῃ ἱερομονάχου Ἀμβροσίου Μιχάλου ἡγουμένου τῆς ἐν Χίῳ Ἱ. Μονῆς Μυρσινιδίου· ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου. Εἰς κοινὴν ἁπάντων τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ὠφέλειαν. Ἐν Ἀθήναις τυπ. Α.Ε.Ε. Νέα Ἑλληνικὴ Ἠὼς (Ι. Χατζηιωάννου) Ἱπποκράτους 15Β 1930.

Εἰς σχῆμα 4 σ. 398. ἀφιεροῦται εἰς τὸν ἀοίδιμον ἀρχιμανδρίτην Χριστοφόρον Σερέμελην ἱδρυτὴν καὶ ἡγούμενον τῆς Ἱ. Μονῆς Μυρσινιδίου. ἐν σ. 4 ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς χριστιανοὺς Χίου τοῦ μητροπολίτου Χίου Ἱερωνύμου (11 Ἰαν. 1929) καὶ ἑτέρα ὁμοία τοῦ Καρδαμύλων Ἰωακεὶμ (17 Φεβρ. 1929)· ἐν σ. 5 φωτογραφικὸν ἀποτύπωμα τῆς μονῆς Μυρσινιδίου· ἐν σ. 6 ὁμοιότυπον τῆς σφραγίδος Νικηφόρου τοῦ Χίου· ἐν σ. 7 φωτογραφία παλαιᾶς θαυματουργοῦ εἰκόνος τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης εὑρισκομένης ἐν τῇ μονῇ Μυρσινιδίου ἐν Χίῳ· ἐν σ. 8 ὁμοιότυπον τῆς γραφῆς Νικηφόρου τοῦ Χίου· ἐν σ. 9 πρόλογος τοῦ ἐκδότου Ἀμβροσίου καὶ ἕτερος (αὐτόθι) τοῦ ἐπιμελητοῦ τῆς ἐκδόσεως Κοραῆ Π. Παπαντωνάκι· περιέχει ἐν ὅλῳ 26 ἀκολουθίας εἰς ἁγίους ἐκ Χίου ἢ ἐν Χίῳ ἀθλήσαντας (σ. 11 - 326). Μετ' αὐτὰς ἐπισυνάπτεται παράρτημα (σ. 326 - 355) περιλαμβάνον 1) Λόγον Νικηφόρου τοῦ Χίου εἰς τὸν Ἀκάθιστον Ὕμνον (σ. 326 - 329). 2) Διήγησιν Ἀθανασίου τοῦ Παρίου περὶ θαύματος Παναγίας Τουρλωτῆς (σ. 330). 3) Διήγησιν Ἀθανασίου τοῦ Παρίου περὶ θαύματος Προδρόμου ἐν Ἀτσικῇ (σ. 331 - 332). 4) Διήγησιν Χριστοφόρου Σερέμελη περὶ θαυμάτων ἁγίου Παντελεήμονος καὶ ἁγίας Εἰρήνης (Καρυδιᾶς) (σ. 333 - 334). 5) Οἴκους κδ' εἰς τὴν ἁγίαν Ματρώνην ὑπὸ Νικηφόρου τοῦ Χίου (σ. 334 - 338). 6) Διήγησιν περὶ μοναχῆς τῆς μονῆς ἁγίας Ματρώνης Χαλάνδρων ὑπὸ Χριστ. Σερέμελη (σ. 339 - 341). 7) Ἐπιστολὴν ἁγίου Μακαρίου (σ. 341 - 345). 8) Λόγους ἀββᾶ Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου (σ. 345 - 347). 9) Ἐκλογὴν ψυχωφελῶν διηγημά-

των (σ. 348 - 355). Ἐν σ. 356 - 363 κατάλογος συνδρομητῶν. Ἐν σ. 363 - 367 παροραμάτων διόρθωσις καὶ ἐν τέλει πίναξ τῶν περιεχομένων (σ. 367).
(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας (Ἰαν. ιη΄).

Ἀκολουθία μετὰ ἓξ Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίων (2) καὶ τεσσάρων Στιχηρῶν τῶν Αἴνων μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων· ἄνευ τοῦ Κανόνος).
(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 405 - 409).

Αἰκατερίνης μεγαλομάρτυρος (Νοεμ. κε΄).

Ἀκολουθία μετὰ τριῶν Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν ἑσπερινόν, τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, ἐξαποστειλαρίου καὶ τριῶν Στιχηρῶν τῶν Αἴνων μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων· ἄνευ τοῦ Κανόνος).
(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 279 - 282).

Ἀναστασίου τοῦ θαυματουργοῦ (Σεπτ. ιζ΄).

Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀναστασίου τοῦ θαυματουργοῦ οὗ μνήμη τελεῖται τῇ 17 Σεπτεμβρίου ἐν Λευκωσίᾳ (Κύπρου). τύποις «Θεσσαλονίκης» 1915.
(Ἴδ. Κυπριακὰ Χρονικὰ ἔτ. Β΄ σ. 244).

1) *Ἀνδρέου ἀποστόλου.* Κανόνες παρακλητικοὶ καὶ χαιρετισμοὶ Ἀποστόλου τῇ εὐγενεῖ προσφορᾷ Ἀνδρέου μοναχοῦ Ἁγιογράφου. Πάτραι Νοέμβριος 1925. τυπογραφεῖον Δημ. Φραγκούλη - Πάτραι.

Εἰς σχῆμα 8ον σελ. 16. ἄνευ προλόγου. Ἔκδοσις ὀρθοδόξου χριστιανικῆς ἑνώσεως Νέων Πατρῶν. Α΄ (σ. 1) Παρακλητικὸς Κανὼν εἰς τὸν Ἀπόστολον Ἀνδρέαν τὸν πρωτόκλητον, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: «Δέξαι δέησιν Ἀνδρέα Ἀντωνίου μοναχοῦ». Προηγεῖται τοῦ Κανόνος Τροπάριον ἦχος δ΄. τῇ Θεοτόκῳ. Ἀρχή: Τοῦ πρωτοκλήτου τῷ ναῷ νῦν προσδράμωμεν... Ἕπεται ὁ Κανὼν εἰς ἦχον πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας. Ἀρχή: «Δεσμεῖν τε καὶ λύειν παρὰ Χριστοῦ. λαβὼν ἐξουσίαν ἁμαρτίας με τοῦ δεσμοῦ, λῦσον ὦ Ἀνδρέα θεηγόρε» ... Μετὰ τὸν Κανόνα Μεγαλυνάρια (6). Β΄ (σ. 6). Κανὼν Παρακλητικὸς εἰς τὸν ἀπόστολον Ἀνδρέαν τὸν πρωτόκλητον, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: «Νόσων ῥῦσαί με καὶ πόνων ὦ Ἀνδρέα. ναὶ δή». Ἦχος πλ. δ΄ Ἁρματηλάτην. Ἀρχή: «Νενοσηκότα τὴν ψυχὴν καὶ σῶμά μου ἐξ ὑψωμάτων σοφὲ μάκαρ ἐπιβλέψας συμπαθῶς ἐπίσκεψαι»... Γ (σ. 10) Οἶκοι ΚΔ΄ κατ' ἀλφάβητον εἰς τὸν πρωτόκλητον Ἀνδρέαν: ἦχος πλ. δ΄ πρὸς τό: Ὑπερμάχῳ. Ἀρχή: «Τῷ πρωτοκλήτῳ μαθητῇ καὶ πρωτοκήρυκι τῆς μακαρίας καὶ λαμπρᾶς φωνῆς εὑρήκαμεν τὸν Μεσίαν Χριστὸν τὸν προαγγελθέντα».
(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

2. *Ἀνδρέου ἀποστόλου.* Ἀκολουθία μετὰ τριῶν Στιχηρῶν Δόξα καὶ νῦν εἰς τὸν ἑσπερινόν, τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ καὶ Θεοτοκίου, ἐξαποστειλαρίων (3) καὶ τεσσάρων Στιχηρῶν τῶν Αἴνων μετὰ Δοξαστικοῦ καὶ Θεοτοκίου (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων).
(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 285 - 288).

Ἀνδρέου Κρήτης τοῦ Ἱεροσολυμίτου (Ἰουλ. δ΄).

Ἀκολουθία ὡς ἐν τοῖς Μηναίοις (ἐλλείπει ὁ Κανών).
(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 500 - 503).

Ἄννης Θεοπρομήτορος. Παράκλησις τῆς ἁγίας Ἄννης. Κανὼν παρακλητικός τε καὶ ἱκετήριος, εἰς τὴν Πανένδοξον Θεομήτορα (;) Ἁγίαν Ἄνναν. ποίημα τοῦ πανοσιωτάτου ἐν ἱερομονάχοις Κυρίου Διονυσίου Ἁγιαρτεμίτου. Πρώτη ἔκδοσις ὑπὸ Χαραλάμπους μοναχοῦ ἐκ τῆς Καλύβης Κοίμησις τῆς Θεοτόκου Σκήτη τῆς ἁγίας Ἄννης (Ἅγιον Ὄρος). ἐν Θεσσαλονίκῃ τύποις Ν. Μιχαηλίδου καὶ Σια, Πλατεῖα Ἱπποδρομίου ἀριθ. 11. 1920.

Εἰς 8ον σχῆμα σ. 8. Περιέχει μόνον τὸν παρακλητικὸν Κανόνα (εἰς ἦχον πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας) οὕτινος προηγοῦνται δύο παρακλητικὰ τροπάρια. Ἐν τέλει (σ. 8) δύο Μεγαλυνάρια καὶ τροπάρια ψαλλόμενα καθ' ὃν χρόνον ἀσπάζονται τὴν ἁγίαν εἰκόνα.

Ἀντωνίου τοῦ μεγάλου (Ἰαν. ιζ').

Ἀκολουθία μετὰ τεσσάρων Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίων (2) καὶ τεσσάρων Στιχηρῶν τῶν Αἴνων μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων. ἄνευ τοῦ Κανόνος).
(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 401 - 405).

Ἀνωνύμων ἁγίων.

1) *Νέον ἀνθολόγιον* πληρέστατόν τε καὶ ἀκριβέστατον εἰς τὸ τὰς νυχθημέρους Κανονικὰς ὥρας τε καὶ δεήσεις ἀναγινώσκειν συντεθὲν καὶ συλλεγὲν κατὰ τὴν τάξιν τοῦ παλαιοῦ καὶ καθολικοῦ τυπικοῦ τῆς παραδόσεως τῶν ἁγίων πατέρων, τοῦ τε ἁγίου Σάββα καὶ τοῦ Στουδίτου καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ ἁγίου Ὄρους, οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ μέρος τῆς παραδόσεως τοῦ ὁσιωτάτου πατρὸς ἡμῶν Ἰωσὴφ τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Νικολάου τῶν Κασούλων. Ἐτυπώθη ἐν Ρώμῃ αφϞη'. ἐκ τῆς Βατικανῆς τυπογραφίας.

Εὕρηται κατηριθμημένον μεταξὺ τῶν χειρογράφων τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης τῶν Παρισίων ὑπ' ἀριθ. 442 Suppl. Σχήματος 8ου σ. σνβ+ψλγ. Ἐν ἀρχῇ ἀφιέρωσις τοῦ ἐκδότου Ἀντωνίου Ἀρκουδίου ἀρχιπρεσβυτέρου Σωλέντου εἰς τὸν πάπαν Κλήμεντα τὸν Η'. μετὰ ταύτην σ. α—ριζ' τὸ ψαλτήριον ὁλόκληρον. σ. ριζ—ρνια' ὡρολόγιον. σ. ρνβ—ροη'. Ἀκολουθία τῆς ὅλης ἑβδομάδος. σ. ροθ'—σνβ. Παρακλητική. σ. σνγ'—τοθ' Πεντηκοστάριον. Εἶτα ἄρχεται νέα σελίδωσις. σ. α'—μδ' Ἀκολουθίαι τῶν ἀνωνύμων ἁγίων. σ. με'—ψλγ' Ἀκολουθία τῶν ιβ' μηνῶν. ἐν τέλει δύο σελίδες ἀνάριθμοι περιέχουσι τὰ ἐν τῇ βίβλῳ παροράματα.

2) *Ἀκολουθίαι τῶν ἀνωνύμων* ψαλλόμεναι εἰς ἕνα καὶ εἰς πολλοὺς κατὰ τάξιν ἁγίους. Ἀκολουθία τῆς ἁγίας Μεταλήψεως καὶ αἱ θεῖαι λειτουργίαι τῶν ἐν ἁγίοις πατέρων ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ Βασιλείου τοῦ μεγάλου καὶ ἡ θεία λειτουργία τῶν πρωηγιασμένων. ἐν αἷς προσετέθη Ἀποστολοευαγγέλια τῶν Κυριακῶν μετὰ τὴν ἁγίαν Ν' μέχρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου. ἐν ἔτει τῆς ἀπὸ τοῦ κόσμου κτίσεως ζσμς' καὶ ἀπὸ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας αψλη' κατὰ μῆνα Ἀπρίλλιον.

3) *Ἀλεξάνδρου Καγγελαρίου,* Ἀκολουθίαι = Συλλογὴ διαφόρων Ἀκολουθιῶν καὶ εὐχῶν ἐκ διαφόρων συγγραμμάτων τανῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα καὶ μεθ' ὅτι πλείστης ἐπιμελείας διορθωθεῖσα παρὰ Κυρίου Ἀλεξάν-

δρου Καγγελαρίου ἥτις καὶ ἐπικέκληται τόμος δεύτερος. Ἑνετίῃσι. κατὰ τὸ αψκη΄ ἔτει. παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ τῷ ἐξ Ἰωαννίνων.

Βαρβάρας μεγαλομάρτυρος (Δεκεμ. δ΄).

Ἀκολουθία μετὰ τριῶν Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν Ἑσπερινόν, Ἐξαποστειλαρίων (2) καὶ πέντε ἰδιομέλων εἰς τοὺς Αἴνους. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων. ἄνευ Κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 290 - 293).

Βασιλείου τοῦ Μεγάλου (Ἰαν. α΄).

Ἀκολουθία πλήρης ὡς ἐν τοῖς Μηναίοις.

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 352 - 361).

Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου (Ἰαν. λ΄).

Ἀκολουθία μετὰ τεσσάρων Στιχηρῶν τοῦ Ἑσπερινοῦ, τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίων (2) καὶ τεσσάρων Στιχηρῶν τῶν Αἴνων μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων. ἄνευ Κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 420 - 424).

Γαβριὴλ ἀρχαγγέλου καὶ διήγησις εἰς τὸ παρὰ τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ θαῦμα ἐν τῷ Ἄδειν. Τῇ 11ῃ Ἰουνίου μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ γεγονότος θαύματος παρὰ τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ ἐν τῷ «Ἄδειν», τῷ ὄντι πλησίον τῶν Καρυῶν.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 271 - 279. ἡ ὅλη ἀκολουθία ἀνωνύμως. ἀλλ' εἶναι ἔργον τοῦ ἁγιορείτου ἱεροδιακόνου Βενεδίκτου τοῦ ἐκ τοῦ Ρωσσικοῦ († 1840) ἐκδοθεῖσα τὸ α΄ ἐν Ἀθήναις τῷ 1854 ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀκολουθία εἰς τὸ «Ἄξιόν ἐστιν». εἶτα καὶ πάλιν ἐν Ἀθήναις τῷ 1867 καὶ 1890. (ἴδ. L. Petit, Bibliographie des Acolouthies Grecques, Bruxelles 1926 σ. 151 - 52). ἐν σ. 276 - 277 ἡ διήγησις τοῦ θαύματος, οὗ ἡ ἀρχή: «Κατὰ τὴν Σκήτην τοῦ Πρωτάτου, τὴν εὑρισκομένην εἰς τὰς Καρυάς, ἐκεῖ πλησίον, ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Παντοκράτορος, εἶναι λάκκος μεγάλος, ὅστις ἔχει κελλία διάφορα». ἐν τέλει τῆς Ἀκολουθίας (σ. 279) Μεγαλυνάρια (5),

Γεωργίου μεγαλομάρτυρος (Ἀπριλ. κγ΄.)

Ἀκολουθία ὡς ἐν τοῖς Μηναίοις, ἐξ ἧς ἐλλείπουσι τὰ Καθίσματα καὶ ὁ Κανών.

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 461 - 464).

Γεωργίου τοῦ Χίου († 1807 — Νοεμ. κς΄.)

Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου ἐνδόξου νεομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Χίου ποίημα Νικηφόρου τοῦ Χίου.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 87 - 96. Κανὼν εἷς (εἰς ἦχον α΄. ᾠδὴν ἐπινίκιον. ἄνευ ἀκροστιχίδος). Μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 91- 94) «Μαρτύριον τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Χιοπολίτου συγγραφὲν παρὰ Νικηφόρου τοῦ Χίου». ἀρχή: «οὗτος ὁ νέος ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος ἐγεννήθη εἰς τὴν πόλιν τῆς νήσου Χίου». ἐν τέλει (σ. 96) δύο Μεγαλυνάρια.

Γρηγορίου τοῦ Θαυματουργοῦ (Νοεμ. ιζ΄).

Ἀκολουθία Γρηγορίου τοῦ θαυματουργοῦ.

Ποίημα Νικηφόρου τοῦ Βλεμμύδου. Ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ Βαροκιανοῦ κώδ. 133 φ. 360 ὑπὸ τοῦ J. B. Bury ἐν Byz. Zeitschrift τ. VI (1897) σ. 531-537. Ἐν ἀρχῇ κάθισμα εἰς ἦχον α' πρὸς τό: Τὸν τάφον σου Σωτήρ. ἀκολουθοῦσι τρία Στιχηρὰ πρὸς τό: Τῶν οὐρανίων ταγμάτων. «Ὡς Ἀβραὰμ καταλείψας πάτερ Γρηγόριε»... καὶ μετὰ ταῦτα κανών, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς «οἰκουρὸς ἄδει σὸς τὸν αἶνόν σοι πάτερ Ν» τὸ δὲ τελευταῖον στοιχεῖον δηλοῖ ὅτι Νικηφόρου.

Ἦχος α'. Ὠδὴν ἐπινίκιον

«Ὁρμὴν ἐκ νεότητος | πρὸς πᾶσαν, πάτερ, | ἀρετὴν κτησάμενος | ἀσφαλῶς κατώρθωσας»...

Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου (Ἰαν. κε').

1) Ἀκολουθία μετὰ τριῶν Στιχηρῶν εἰς τὸν ἑσπερινὸν καὶ Δοξαστικοῦ, τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίων (3) καὶ τεσσάρων Στιχηρῶν τῶν Αἴνων μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων· ἄνευ τοῦ κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 411-414).

2) Ἀκολουθία εἰς τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Θεολόγον.

Ποίημα Νικηφόρου τοῦ Βλεμμύδου. Ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ Aug. Heisenberg μετὰ ἄλλων τοῦ Βλεμμύδου ἔργων «Curriculum vitae et carmina» ἐν Λειψίᾳ 1896 σ. 122-132, ἀποτελεῖται ἐξ ἑνὸς Καθίσματος ἐν ἀρχῇ, τριῶν Στιχηρῶν εἰς ἦχον β' πρὸς τό: Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι (σ. 122-123), ἑτέρων τριῶν πρὸς τό: Φέροντες τὰ παρόντα γενναίως, (σ. 124-125) καὶ ἄλλων τριῶν πρὸς τό: Χαίροις ἀσκητικῶν (σ. 125-126). Τούτοις ἀκολουθεῖ ὁ κανὼν ἰαμβικὸς πεντάστιχος, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς ἐξ ἡρωελεγείων ἧδε:

«Ὦ κύδιστε, μέγιστε πάτερ θείων ἀγορῆτα
ὅττι γε Νικηφόροιο ταλαντάτου
ἀλαπαδνὸς τέκεν ἆσμα νόος, σὺ δέχοιο ἱλαρῶς,
πήματος ἀμπλακίης ῥύεο δ' ὠυτὸν»

Ἦχος α' Ἔσωσε λαὸν

Ὥσπερ Μωϋσῆς ἐν θεουργῷ δυνάμει
καινῶς καλύπτει κύμασιν Αἰγυπτίους
ὑγροῖς, ἐρυθροῖς, αἱρέσεις οὕτω, σοφέ,
δίνῃ κέκρυφας σῶν ἐλεγμῶν βυθίσας
ἵνα σε πιστῶν μακαρίζῃ σύλλογος.

Ἀκολουθεῖ Ἐξαποστειλάριον πρὸς τό: Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Γρηγορίου Παλαμᾶ.

Κανὼν εἰς τὸν ἐν ἁγίοις πατέρα ἡμῶν Γρηγόριον ἀρχιεπίσκοπον Θεσσαλονίκης, συνάπτων αὐτὸν τοῖς ὁμοτρόποις μεγάλοις τρισὶν ἱεράρχαις καὶ θεολόγοις· ποίημα Φιλοθέου τοῦ ἁγιωτάτου καὶ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου· ἡ ἀκροστιχὶς «τῶν θεολόγων συνῳδὸν ὑμνῶ σε τῶν μεγάλων» ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις «Φιλόθεος».

(Ἐξεδόθη ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. I 50 φ. 49 κώδ. τῆς Λαύρας ὑπὸ τοῦ Λαυριώτου ἰατροῦ Σπυρίδωνος ἐν Γρηγορίῳ Παλαμᾷ τ. Η' σ. 256-260.

Δαμιανοῦ τοῦ νέου τοῦ ἐκ Μυριχόβου τῆς Θεσσαλίας (αἰὼν ιϛ'. Φεβρ. 14).

«Ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις ὁσιομάρτυρος Δαμιανοῦ τοῦ νέου τοῦ ἐκ Μυριχόβου τῆς Θεσσαλίας ποιηθεῖσα παρὰ τοῦ ἐν ἱερομονάχοις Διονυσίου τοῦ Παπαδοπούλου προτροπῇ τοῦ πανοσιωτάτου ἀρχιμανδρίτου τῆς μητροπόλεως Λαρίσσης Ἰακώβου, δαπάνῃ τοῦ τιμιωτάτου Βησσαρίωνος Χ. Γεωργίου ἀρτοπωλητοῦ. Ἐνετίῃσιν 1805. Ἔκδοσις δευτέρα μετὰ προλεγομένων ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Ἰεζεκιὴλ τοῦ ἀπὸ Βελανιδίας. Ἐν Ἀθήναις τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 44».

Εἰς Σχῆμα 8ον σ. 51 μετὰ εἰκόνος ἐν ἀρχῇ τοῦ ἁγίου Δαμιανοῦ. Ἐν τῇ γνωστῇ ταύτῃ ἐκδόσει (ἴδ. Louis Petit, Bibliographie des Acolouthies Grecques σ. 55) οὐδὲν ἕτερον πλὴν τῶν προλεγομένων προσέθηκεν ὁ νέος ἐκδότης Ἰεζεκιὴλ ἀνατυπώσας ὡς εἶχε τὴν ἐν Βενετίᾳ ἔκδοσιν τοῦ 1805. Ἐν τοῖς προλεγομένοις ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ποιητοῦ τῆς ἐν λόγῳ Ἀκολουθίας Διονυσίου Παπαδοπούλου ἀποβαίνει ἀδύνατος· παραθέτει πάντας τοὺς γνωστοὺς λογίους Διονυσίους ὡς πιθανοὺς τοῦ ἔργου πατέρας (σ. 7-8) χωρὶς νὰ προσδιορισθῇ ὁ ποιητὴς τῆς Ἀκολουθίας, τὸν ὁποῖον, κατ' ἐμὴν γνώμην, μεταξὺ δύο ὁμωνύμων δέον νὰ ζητήσωμεν, Διονυσίου τοῦ ἐκ Φουρνᾶ τῶν Ἀγράφων, καὶ Διονυσίου Ἁγιαννίτου· ἀμφότεροι εἶναι γνωστοὶ ὡς ποιηταὶ Ἀκολουθιῶν. Ὡς καὶ ἐν τῇ πρώτῃ ἐκδόσει, προηγεῖται τῆς Ἀκολουθίας ἡ ἀφιέρωσις (σ. 11) «τῷ Πανοσιωτάτῳ καὶ σεβασμίῳ μοι ἀρχιμανδρίτῃ κυρίῳ κυρίῳ Ἰακώβῳ τῷ κατὰ πνεῦμά μοι πατρὶ τὴν ὀφειλομένην μετ' εὐλαβείας προσκύνησιν ... ‚αωδ' Σεπτεμβρίῳ. τῆς ὑμετέρας σεβασμιωτάτης μοι πανοσιότητος εὐτελὲς καὶ ἐλάχιστον τέκνον Βησσαρίων Χ. Γεωργίου». Ἀκολουθεῖ ἡ τοῦ Ἰακώβου ἀπάντησις (σ. 13) καὶ ἕπεται ἡ Ἀκολουθία (σ. 14) μετὰ μικροῦ καὶ μεγάλου ἑσπερινοῦ. Ἐν σ. 24 Κανὼν τῆς Θεοτόκου κατ' αβ (ἦχος α'. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος). Ἀρχή: «Ἄπειρος ἡ χάρις σου ἁγνὴ ἡ πρὸς ἡμᾶς καὶ ἡ δόξα σου ἄρρητος». ἐν σ. 25 ὁ πρῶτος κανὼν τοῦ ἁγίου φέρει ἀκροστιχίδα: «Ὕμνον νέον μάρτυρι τῷ νέῳ φέρω Διονύσιος» (ἦχος δ' Ἀνοίξω τὸ στόμα μου). Ἀρχή: «Ὑμνεῖν σου τὴν ἄθλησιν τὴν ἱερὰν καὶ τὰ σκάμματα». Ὁ δεύτερος κανὼν φέρει ἀκροστιχίδα: «Νέον σοι ᾄδω ᾆσμα μάρτυς τῷ νέῳ Διονύσιος» (ἦχος πλ. δ' Ἁρματηλάτην). Ἀρχή: «Νεανικῶς ἐνοπλισθεὶς τῆς πίστεως τῇ πανπευχίᾳ ζυγόν»· ἐν σ. 33 «τῷ αὐτῷ μηνὶ ιδ' ἡ ἄθλησις τοῦ ἐν ἁγίοις ὁσιομάρτυρος Δαμιανοῦ τοῦ νέου, τοῦ καὶ κτήτορος τῆς κατὰ τὸν ἐν Δημητριάδι Κίσσοβον σεβασμίας μονῆς τοῦ τιμίου ἐνδόξου προφήτου Προδρόμου» καὶ μετὰ τοὺς στίχους τὸ Συναξάριον (σ. 34). «Οὗτος ὁ ὅσιος μεγαλομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Δαμιανὸς ὑπῆρχε κατὰ τὸ αφξη' ἔτος ἐκ τῆς δευτέρας τῶν Θετταλῶν ἐπαρχίας ὁρμώμενος». Ἐν σ. 44 «κανὼν παρακλητικὸς πρὸς τὸν τίμιον Πρόδρομον... ποιηθεὶς παρὰ Διονυσίου Ἱερομονάχου τοῦ Παπαδοπούλου (ἦχος πλ. δ'. Ἁρματηλάτην). Ἀρχή: «Βεβαπτισμένον ἐν πελάγει Πρόδρομε βιωτικῶν συμφορῶν».

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Δαμιανοῦ τοῦ Νέου, τοῦ ἐκ Μυριχόβου τῆς Θεσσαλίας (αἰὼν ις'. Φεβρ. ιδ').

«Ἀνέκδοτος Ἀκολουθία τοῦ νέου ὁσιομάρτυρος Δαμιανοῦ τοῦ ἐκ Μυριχόβου τῆς Θεσσαλίας μετὰ προλεγομένων ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Ἰεζεκιὴλ τοῦ ἀπὸ Βελανιδίας (Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ Ζ' τόμου τῆς Ἐπετηρίδος τῆς ἑταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν) ἐν Ἀθήναις, τυπογραφεῖον «Ἑστία» 1930».

Εἰς σχῆμα 8ον σ. 53-63. ἐν ἀρχῇ εἰκὼν τοῦ ὁσίου Διονυσίου. Ἐν σ. 53-55 προλε-

γόμενα τοῦ ἐκδότου, ἐν οἷς ὁ λόγος περὶ παλαιοτέρας ἐκδόσεως Ἀκολουθίας (τῆς ἀνωτέρω) καὶ περὶ τῶν δύο Κωδ. τῆς Τυβίγγης ἐξ οὗ ἐγένετο ἡ παροῦσα ἔκδοσις. Ὁ Κανὼν (σ. 57) φέρει ἀκροστιχίδα «Ἄσμασι τιμῶ Δαμιανὸν ἀξίως». ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις «Ματθαῖος». (Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου). Ἀρχή: «Ἀγάλλου καὶ χόρευε Λάρισσα πόλις καὶ σκίρτησον». Ἐν σ.59. «Ἐν ἔτει ζοςῳ (=1568) μηνὶ Φεβρουαρίῳ ιδ' ἄθλησις τοῦ ἁγίου ὁσιομάρτυρος Δαμιανοῦ τοῦ νέου». ἀκολουθεῖ τὸ Συναξάριον, «οὗτος ὁ ὅσιος μεγαλομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Δαμιανὸς ὑπῆρχεν ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Σουλτὰν Σελὴμ ἐκ τῆς δευτέρας τῶν Θετταλῶν ἐπαρχίας ὁρμώμενος, ἐκ κώμης Ρίχοβον ὀνομαζομένης». Εἰκάζω ὅτι ποιητὴς τῆς ἐν λόγῳ Ἀκολουθίας εἶνε ὁ μητροπολίτης Μύρων Ματθαῖος, ὅστις καὶ ἕτερα παρόμοια ἐφιλοπόνησεν. (ἴδε ἡμέτερον χειρόγραφον ἔργον «Μελῳδοὶ καὶ ποιηταὶ τῆς ἐκκλησίας» εἰς τὴν λέξιν Ματθαῖος μητροπολίτης Μύρων).

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Δέκα μαρτύρων τῶν ἐν Κρήτῃ μαρτυρησάντων (Δεκ. κγ').

Ἀκολουθία μετὰ τεσσάρων Στιχηρῶν τοῦ ἑσπερινοῦ καὶ Δοξαστικοῦ· τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίων (2) καὶ τεσσάρων Στιχηρῶν τῶν Αἴνων μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν ἐντύπων, ἄνευ Κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 308 - 311).

Δημητρίου μεγαλομάρτυρος (Ὀκτ. κϛ').

Ἀκολουθία μετὰ ἓξ Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικὸν τοῦ ἑσπερινοῦ, τριῶν ἰδιομέλων καὶ Δοξαστικοῦ τῶν ἀποστίχων (εἰς τὸν σεισμόν), Ἐξαποστειλαρίων (2) καὶ Στιχηρῶν τριῶν μετὰ Δοξαστικοῦ εἰς τοὺς Αἴνους (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 241 - 245).

Ἀκολουθία εἰς τὸν πανένδοξον μέγαν Δημήτριον τὸν μυροβλύτην ποιηθεῖσα παρὰ τοῦ τιμιωτάτου καὶ μακαρίου χαρτοφύλακος Θεσσαλονίκης κὺρ Ἰωάννου τοῦ Σταυρακίου.

Ἐδημοσιεύθη ἐν «Γρηγορίῳ Παλαμᾷ» ἔτ. ΙΑ' σ. 372 - 384 ὑπὸ ἀρχιμ. Ἀθανασίου Παντοκρατορινοῦ, ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 175 Κώδ. τῆς μονῆς τοῦ Παντοκράτορος (ἐν ἁγίῳ Ὄρει). Ἡ ὅλη Ἀκολουθία ἀποτελεῖται ἐξ ἓξ Στιχηρῶν, Κανόνος πρὸς τὸ «Ἀναστάσεως ἡμέρα» δύο Καθισμάτων, Κοντακίου μετὰ Οἴκου. Ἐν τῇ Ἀκολουθίᾳ ταύτῃ συνάπτεται καὶ ἑτέρα (σ. 377) μετὰ Δοξαστικοῦ καὶ ἑτέρου ὀκταήχου (Δοξαστικοῦ) καὶ Κανόνος φέροντος ἀκροστιχίδα:

«Μύρου γεραίρω τὴν χάριν Δημητρίου Γεώργιος Σκυλίτζης» (πρὸς τὸ «Ἁρματηλάτην Φαραὼ») τὸν τελευταῖον τοῦτον Κανόνα τοῦ Σκυλίτζη ἐδημοσίευσε πρότερον ὁ Σπυρίδων Λαυριώτης ἐκ Κώδ. Θ 77 ϑ. 325β Λαύρας ἐν Γρηγορίῳ Παλαμᾷ. τ. Η' σ. 263-266. Ὁ αὐτὸς Σπυρίδων ἐν τῷ αὐτῷ τόμῳ τοῦ Παλαμᾶ σ. 260-262 ἐδημοσίευσε καὶ ἕτερον Κανόνα εἰς τὸν ἅγιον Δημήτριον «ποίημα τοῦ Πορφυρογεννήτου κυροῦ Κωνσταντίνου μελοποιηθὲν δὲ παρὰ τοῦ Πρωτοψάλτου Θεσσαλονίκης κυροῦ Μανουὴλ τοῦ Πλαγιάτου». εἰς ἦχον β'. Δεῦτε λαοί. Ἀρχή: «Ρεῖθρα ζωῆς ῥέοντα ἐκ τῆς κοιλίας σου». Αὐτόθι ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Σπυρίδωνος (σ. 262 - 266) καὶ ἕτερος Κανὼν εἰς τὸν ἅγιον Δημήτριον ἐκ Κώδ. Δ 55 φ. 26 τῆς Λαύρας. ἦχος πλ. β'. Κύματι θαλάσσης. Ἀρχή: «Κύριε Θεέ μου ὁ μάρτυς σου σθένος ὀρέξας πρότερον». Αὐτόθι (σ. 341 - 343) καὶ ἕτερος Κανὼν εἰς τὸν Δημήτριον ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Σπυρίδωνος ἐκ τοῦ ἰδίου Κωδ. φ. 30 δημοσιευθεὶς οὗ ἡ ἀκροστιχίς: «Δημητρίου μὲ τὸ σθένος φυλαττέτω». Ἀρχή: «Δοξάσας τοῖς τῆς σαρκός σου μέλεσι τὸν ποιητὴν καὶ Θεόν».

Δημητρίου νεομάρτυρος τοῦ Χίου († 1802 - Ἰαν. κθ').

Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Χίου πονηθεῖσα παρὰ τοῦ ἱερομονάχου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 142 - 152. Εἷς Κανὼν (εἰς ἦχον δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον) ἄνευ ἀκροστιχίδος· μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 146 - 151) «Μαρτύριον τοῦ ἁγίου ἐνδόξου νεομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Χιοπολίτου τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀθλήσαντος συγγραφὲν παρὰ τοῦ ἱεροδιδασκάλου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου». Ἀρχή: «Καὶ εἶπα καὶ λέγω, καὶ δὲν θέλω παύσει ἀπὸ τοῦ νὰ λέγω ἀπὸ ψυχῆς καὶ καρδίας, Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὅπου ἀκατάπαυστα δοξάζει τὴν ἁγίαν του πίστιν, μὲ τὴν σταθερὰν καὶ πεπαρρησιασμένην ὁμολογίαν τῶν νέων του Μαρτύρων».

Δημητρίου τοῦ νέου ἐν Τριπόλει μαρτυρήσαντος († 1803. Ἀπριλίου 14).

Βίος καὶ Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου μάρτυρος Δημητρίου τοῦ νέου τοῦ ἐν Τριπόλει τῆς Πελοποννήσου μαρτυρήσαντος τῷ ᾳωγ' ἔτει Ἀπριλίου 14. συνταχθεῖσα μὲν τὸ πρῶτον ὑπὸ Ἰωσὴφ τοῦ ποτὲ μὲν διακόνου τοῦ Ἀμυκλῶν Νικηφόρου, ἔπειτα δὲ ἐπισκόπου Ἀνδρούσης (Μεσσήνης) καὶ ἐκδοθεῖσα Ἐνετίῃσι τῷ 1904, νῦν δὲ ἐπιδιορθωθεῖσα ὅσον ἐνῆν ὑπό τινος φιλομάρτυρος. Καλλιτεχνικὸν τυπογραφεῖον Κ. Π. Λυμπερόπουλος. Καλάμαι 1927.

Εἰς σχῆμα 8ον σ. 30. Συνεξεδόθη μετὰ τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ἐν Καλάμαις Συλλόγου τῶν ἐξ Ἀρκαδίας καταγομένων ἱδρυθέντος ἐν ἔτει 1888. Τό τε Καταστατικὸν καὶ ἡ Ἀκολουθία φέρουσιν ἰδίαν σελίδωσιν. ὁ Κανὼν ποίημα Ἰωσὴφ Ἀνδρούσης φέρει ἀκροστιχίδα «Τέτμηκας ἐχθρὸν τῷ ξίφει τμηθεὶς μάρτυς. τά δε Ἰωσήφ». (Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπείρῳ) Ἀρχή: Τῷ τρισηλίῳ καὶ θείῳ παρεστηκὼς θρόνῳ τῆς θεότητος χάριν δός μοι ἀθλητά». Μετὰ τὸ Κοντάκιον καὶ τὸν Οἶκον (σ. 13). «Μαρτύριον τοῦ ἁγίου μάρτυρος Δημητρίου τοῦ νέου τοῦ ἐν Τριπόλει τῆς Πελοποννήσου μαρτυρήσαντος ἐν ἔτει 1803». Ἀρχή: «Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶτ; (sic) σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος». (ἐν εἴδει προλόγου). Εἶτα ἄρχεται τὸ μαρτύριον (σ. 15 - 25), οὗ ἡ ἀρχή: «Οὗτος ὁ μέγας λαμπτὴρ καὶ μέγας στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ Δημήτριος, ἦτον ἀπὸ ἕνα χωρίον τῆς κλεινῆς καὶ περιβοήτου Ἀρκαδίας, Λιγούδιστα ὀνομαζόμενον» ἐν τέλει (σ. 29 - 30) Μεγαλυνάρια καὶ μετὰ ταῦτα οἱ στίχοι

«οἰκτρὸς Ἰωσὴφ πλέκει σε τά δε μάρτυς
ψυχῇ ζεούσῃ ἱερᾷ εὐλαβείᾳ».

Ἡ πρώτη ἔκδοσις τῆς Ἀκολουθίας ἐγένετο ἐν Βενετίᾳ τῷ 1804 παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ τῷ ἐξ Ἰωαννίνων· δευτέρα ἐν Ἀθήναις τῷ 1846 ἐκ τῆς τυπογραφίας Ν. Παππαδοπούλου· τρίτη ἐν Τριπόλει τῷ 1888 ἐκ τοῦ τυπογραφείου «ἡ Ἀρκαδία»· τετάρτη ἐν Καλάμαις τῷ 1909 ἐκ τοῦ τυπογραφείου Π. Βουγιούκα. Εἰς τὸν αὐτὸν ἅγιον συνέθετο Ἀκολουθίαν καὶ ὁ Νικηφόρος ἱερομόναχος ὁ Χῖος ἐκδοθεῖσαν ἐν τῷ Νέῳ Λειμωναρίῳ (ἔκδ. Α' σ. 233 - 50). ἴδ. L. Petit, Bibliographie des Acolouthies Grecques σ. 60 - 62.

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Εὐμενίου ἐπισκόπου Γορτύνης τοῦ θαυματουργοῦ (Σεπτ. ιη').

Ἀκολουθία μετὰ τριῶν Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν ἑσπερινόν, τριῶν Στιχηρῶν τῶν Ἀποστίχων καὶ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίου καὶ τριῶν Στιχηρῶν τῶν Αἴνων μετὰ Δοξαστικοῦ (ἄνευ Κανόνος).

(Ἐξεδόθη ὑπὸ Στυλιανοῦ Ἀλεξίου ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόψει προσευχῶν καὶ Ἀκολουθιῶν Τεῦχος Α'. ἐν Ἡρακλείῳ Κρήτης 1914 σ. 217 - 220).

Εὐφημίας μεγαλομάρτυρος (Ἰουλίου ια΄).

Ἀκολουθία τῆς ἁγίας ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Εὐφημίας.

Ἡ Ἀκολουθία αὕτη συνεξεδόθη τῷ 1930 μετὰ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ ἁγίου νέου ὁσιομάρτυρος Νεκταρίου τοῦ ἐκ Βρυούλλων. ἴδε Νεκτάριος ὁ ἐκ Βρυούλλων.

Ἠλιοὺ τοῦ προφήτου (Ἰουλ. κ΄).

Ἀκολουθία μετὰ τριῶν Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν ἑσπερινόν, τριῶν τῶν Ἀποστίχων καὶ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίων (2) καὶ τριῶν Στιχηρῶν τῶν Αἴνων μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων. ἄνευ Κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 509 - 512).

Θεοδότου ἐπισκόπου Κυρηνείας.

Ἀκολουθία Θεοδότου ἐπισκόπου Κυρηνείας. Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ «Ἀποστόλου Βαρνάβα» ἐν Λευκωσίᾳ ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κόσμος» 1932.

Ἐξεδόθη ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ τῇ βάσει ἓξ Παρισινῶν Κωδίκων καὶ ἑνὸς τῆς Λαύρας (σελ. 12 εἰς σχῆμα 8ον). ἡ Ἀκολουθία ποίημα Ἰωσὴφ τοῦ Ὑμνογράφου.

Θεοδώρου τοῦ Βυζαντίου († 1795 - Φεβρ. ιζ΄).

Ἀκολουθία, βίος καὶ μαρτύριον τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Βυζαντίου μαθητοῦ Νικηφόρου τοῦ Χίου, ψαλλομένη τῇ 17 Φεβρουαρίου.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σελ. 175 - 187. Τὰ τοῦ μεγάλου ἑσπερινοῦ 5 Στιχηρὰ ποίημα «Νικοδήμου μοναχοῦ» τοῦ Ἁγιορείτου· ἡ ὅλη ἀκολουθία ποίημα τοῦ αὐτοῦ Νικοδήμου, καίτοι οὐδαμοῦ τοῦτο δηλοῦται· ὁ Κανὼν (εἰς ἦχον πλ. δ΄. Ἁρματηλάτην) φέρει ἀκροστιχίδα: «Ὕμνον προσάδω Θεοδώρῳ τῷ νέῳ». Μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 180 - 185) ὁ βίος τοῦ ἁγίου, οὗ ἡ ἀρχή: Ὁ ἔνθερμος οὗτος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως νεομάρτυς καὶ ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ Θεόδωρος κατήγετο ἐξ ἑνὸς χωρίου τοῦ Βυζαντίου καλουμένου Νεοχωρίου». Ἐν τέλει τῆς Ἀκολουθίας (σ. 187) τρία Μεγαλυνάρια.

Θεοδώρου τοῦ Συκεώτου (Ἀπριλίου κβ΄).

Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου Συκεῶν.

Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Α. Κεραμέως ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 241 Κώδικος τοῦ ἁγίου Σάβα ἐν Ἱεροσολύμοις, ἐν τῇ Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ ἔτ. Κ΄ (1900) σ. 391 - 395. Ἡ ἀκολουθία αὕτη ποίημα Ἰωσὴφ τοῦ Ὑμνογράφου ἀπαρτίζεται ἐξ ἑνὸς Καθίσματος, τεσσάρων Στιχηρῶν, καὶ Κανόνος, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς «Τοὺς εὐκλεεῖς σου δοξάζω πόνους πάτερ Ἰωσήφ». (Ἦχος πλ. δ΄. Ἁρματηλάτην Φαραώ). Ἀρχή:

Τῇ Τρισηλίῳ παρεστὼς θεότητι,
πάτερ, ὀλόφωτος
τοὺς τὴν σεπτὴν ταύτην
καὶ φωσφόρον σήμερον
τελοῦντάς σου πανήγυριν ....

Ἡ ὑπὸ τοῦ Κεραμέως ἐκ τοῦ μνησθέντος ἁγιοσαβατικοῦ Κώδ. ἐκδοθεῖσα ἀκολουθία εἶνε ἀτελεστάτη. Ἐν Κώδ. 1564 φ. 47β τῆς ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης Παρισίων καὶ Θ 87 9. 53α τῆς Λαύρας κεῖνται ἕτερα πέντε Στιχηρὰ εἰς ἦχον δ΄. πρὸς τό: Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν· τὰ δὲ ὑπὸ τοῦ Κεραμέως δημοσιευόμενα Στιχηρὰ εὕρηνται καὶ ἐν τοῖς Κώδ. 341 σ. 346. 1564 φ. 47β. 1573 φ. 249β. 13 φ. 303β τῆς ἐθν. Βιβλ. Παρισίων. Ἐν τῷ τελευ-

ταίῳ τούτῳ Κώδ. φ, 304α εὕρηται καὶ ἀπολυτίκιον· ἐν δὲ τῷ Λαυριωτικῷ Κώδ .I 70 φ. 163β καὶ ἕτερον Κάθισμα· ἐφεξῆς ἐν Κώδιξι τῆς παρισινῆς Βιβλ. (1564 φ. 49β. 13 φ. 304α. 1573 φ. 252β) εὕρηται Οἶκος, οὗ ἡ ἀρχή:

Θεία νῦν τοῖς πιστοῖς
πρόκειται καὶ εὐφρόσυνος
πανδαισία φαιδρὰ
ἔχουσα τὴν ἀπόλαυσιν . . . .

Ὁ δὲ Κανὼν εὕρηται καὶ εἰς τὸν Λαυριωτικὸν Κώδ. Θ 87 καὶ τὸν παρισινὸν 1564 φ. 48α μὲ ἀκροστιχίδα ὀρθοτέραν «Τοὺς εὐκλεεῖς σου δοξάσω πόνους πάτερ Ἰωσήφ». ἐν τῷ αὐτῷ παρισινῷ Κώδ. (1564 φ. 50β) κεῖται καὶ Ἐξαποστειλάριον, ἐν δὲ τῷ 1573 φ. 255α τῆς αὐτῆς Βιβλιοθήκης δύο ἕτερα, καὶ ἕτερον εἰς τὸν Λαυριωτικὸν Κώδ. Δ 45 φ. 51α.

Θεοτόκου.

Βιβλίον καλούμενον Μυρίπνοον περιέχον παρακλητικὰς Ἀκολουθίας, μίαν τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, τέσσαρας τῆς Θεοτόκου, μίαν τῶν οὐρανίων ἀσωμάτων, καὶ μίαν τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους καὶ ἕνα ἰαμβικὸν Κανόνα ὁμοιοκατάληκτον τῆς Θεοτόκου καὶ τὸ «οὔσης ὀψίας» ἰαμβικόν, καὶ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ ἁγίου Μύρου, συντεθὲν παρὰ τοῦ πανοσιολογιωτάτου ἁγίου ἀρχιμανδρίτου τῆς μεγάλης ἐκκλησίας κυρίου Ἰωάννου Ἱεροσολύμου Κεφαληνιέως ἱεροκήρυκος, νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθὲν ἀναλώμασιν ἰδίοις τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως καὶ Μιχαὴλ Ἀλμαλῆ ἀπὸ Ἐσκὶ Ζαρᾶ τῆς ἐπαρχίας τοῦ μεγάλου Τουρνόβου πρὸς ὄνησιν τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν, ἀδείᾳ καὶ προτροπῇ τοῦ παναγιωτάτου ἡμῶν Δεσπότου καὶ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου κυρίου Γρηγορίου. Ἐν τῷ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τυπογραφείῳ ἔτει 1808.

Θεοτοκάριον ὡραιότατον καὶ χαρμόσυνον τὸ πρὶν ἐπιμελῶς συγγραφὲν ἐκ τῶν τοῦ ἁγίου Ὄρους Βίβλων παρὰ Ἀγαπίου μοναχοῦ τοῦ Κρητὸς καὶ τανῦν μετατυπωθὲν εἰς δόξαν τῆς ἀειπαρθένου Κόρης καὶ Θεομήτορος. Ἐν Βενετίᾳ παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ τῷ ἐξ Ἰωαννίνων. 1815.

Εἰς σχῆμα 8ον σελ. 166. Ἐν σελ. 152 εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ὁλοσέλιδος. Ἐν σ. 153 ἡ ἀκολουθία ἡ Ἀκάθιστος μετὰ τοῦ Κανόνος (Ἰωσὴφ τοῦ Ὑμνογράφου) καὶ τῶν κδ΄. Οἴκων. Ἐν τέλει (σ. 162 - 166) «Κανὼν εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον ὃν κατὰ Σάββατον ἑσπέρας ἀναγινώσκουσιν ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ Ὄρει τοῦ Ἄθω εἰς τὸ ἀπόδειπνον». Ἡ α΄ ἔκδοσις τοῦ Θεοτοκαρίου ἐγένετο ἐν Βενετίᾳ τῷ 1643. Ἐπηκολούθησαν ἕτεραι τῷ 1681, 1772, 1775, 1784 καὶ εἶτα ἡ ἀνωτέρω ἄγνωστος τῷ L. Petit. ἴδε Bibl. des Acolouthies Grecques σ. 139.

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Θεοτοκάριον νέον ποικίλον καὶ ὡραιότατον ὀκτώηχον περιέχον ἑξήκοντα δύο κανόνας πρὸς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον μελουργηθέντας ὑπὸ εἴκοσι δύο ἱερῶν καὶ θεσπεσίων μελῳδῶν, ἐκδοθὲν τὸ πρῶτον παρὰ Νικοδήμου μοναχοῦ τοῦ Ναξίου καὶ ἐγκριθὲν ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει πατριαρχικῆς κεντρικῆς ἐπιτροπῆς, ἤδη δὲ ἐπιδιορθωθὲν μεθ᾽ ὅσης οἷόν τε ἐπιμελείας. Ἔκδο-

σις τετάρτη. Ἀθῆναι, ἐν Βενετίᾳ τυπογραφεῖον ὁ «Φοῖνιξ» Χ. Τριανταφύλλου 1906. Ἐν Ἀθήναις ἀνάδοχος ἐκδοτικὸς οἶκος Γεωργίου Δ. Φέξη 1906.

Εἰς σχῆμα μέγα 4ον δίστηλον σελ. 128. Ἐκδόσεις τοῦ παρόντος Θεοτοκαρίου ἐγένοντο 1ον τῷ 1796 ἐν Βενετίᾳ. 2ον τῷ 1849 ὑπὸ Μουσαίου ἐν Κωνσταντινουπόλει. 3ον τῷ 1864 ἐν Βενετίᾳ (καὶ ταύτην ἀγνοεῖ ὁ Louis Petit). 4ον ἐν Βενετίᾳ καὶ αὖθις τῷ 1883 ὁμοία κατὰ τὸν τίτλον τῇ ἀνωτέρω, καὶ τελευταία ἡ ἀνωτέρω ἐν Ἀθήναις τῷ 1906 (ἄγνωστος τῷ Louis Petit)· περὶ τῶν λοιπῶν ἐκδόσεων ἴδε Louis Petit, Bibliographie des Acolouthies Grecques σ. 140, 141.

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Θεοτοκάριον ἐκδιδόμενον ὑπὸ Μητροπολίτου πρ. Λεοντοπόλεως Σωφρονίου Εὐστρατιάδου τῇ συνεργασίᾳ Σπυρίδωνος μοναχοῦ Λαυριώτου. Τόμος Α, Chennevières sur Marne (Seine-et-Oise) L'Ermitage 9, Rue du Pont. 1913. Tous droits réservés.

Εἰς σχῆμα μέγα 8ον δίστηλον· σελ. ις + 341. Περιλαμβάνει κανόνας 107 εἰς τὴν Θεοτόκον τοῦ α', β' καὶ γ' ἤχου. Ἐν ἀρχῇ προλεγόμενα περὶ τῶν μέχρι τοῦδε γενομένων ἐκδόσεων Θεοτοκαρίων καὶ ἀναγραφὴ τῶν κωδίκων ἐξ ὧν ἐγένετο ἡ ἔκδοσις. Εἶναι ὁ Αος τόμος τῶν ἐκδιδομένων ἁγιολογικῶν μνημείων ἐν τῇ «Ἁγιορειτικῇ μου Βιβλιοθήκῃ». Ἀριθ. 7-8.

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Θεοτοκάριον ὀκτώηχον ἤτοι κανόνες ὀκτὼ εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον τῆς ἱερᾶς μονῆς Ἰβήρων τὴν θαυματουργὸν Πορταΐτισσαν μελουργηθέντες μὲν παρὰ διαφόρων, ἀναλώμασι δὲ καὶ σπουδῇ τύποις ἐκδοθέντες παρὰ τοῦ πανοσιωτάτου ἱερομονάχου κυρίου Παρθενίου Ἰβηρίτου καὶ προσμοναρίου, ἐν ᾧ προσετέθησαν καὶ οἱ δύο παρακλητικοὶ κανόνες ὅ τε μικρὸς καὶ ὁ μέγας. Ἐν Ἱεροσολύμοις ἐκ τοῦ τυπογραφείου τοῦ ἱεροῦ κοινοῦ τοῦ Παναγίου Τάφου, 1907.

Εἰς σχῆμα μέγα 8ον σελ. 48. Ἐν τῇ 2ᾳ σελίδι ἡρωελεγεῖον ποίημα τοῦ ἱερομονάχου Γερασίμου τοῦ Ναξίου τοῦ Ἰβηροσκητιώτου:

Ω Χριστοῖο Ἄνακτος Θεοῖο Παρθένε Μῆτερ
Ἰβήρων κῦδος πάμμεγ' Ἄνασσα Μονῆς
Ἠδὲ τ' ἀρηγὼν τε, θυρωρὸς ἄμ' ἔξοχος Ἁγνή.
Λίσσομ' ἀείδουσιν τὰ δ' ἔπεα ἀγανῶς,

Τὰ συνήειρεν Παρθένιος ἱερομόναχος νῦν
Κέρμασ' ἑοῖς τε τύποις δῶκεν γλυκυθύμως.
Ἵλαθ' Ἄνασσ' ἵληθί τε, ἠδ' ἐλέαιρε Μαρίη
Νῦν τε καὶ ὑστατίῳ ἤματι Εὐθυδίκης.

Ἐν σελ. 3. Κανὼν α' οὗ ἡ ἀκροστιχὶς «Ὕμνων ἀπαρχὴν Πορταϊτίσσῃ φέρω. Νικόδημος»· ἐν σελ. 7 κανὼν β' οὗ ἡ ἀκροστιχὶς «Μονῆς Ἰβήρων Πορταΐτισσαν στέφω. Νικόδημος». Ἐν σ. 11 κανὼν γ' οὗ ἡ ἀκροστιχὶς «Τρίτον προσαυδῶ Πορταϊτίσσῃ μέλος. Νικόδημος». Ἐν σ. 15 κανὼν δ' ἀνώνυμος (Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου. Ἀρχή: «Σὴν χάριν μοι βράβευσον ἐξ οὐρανοῦ Θεονύμφευτε»). Ἐν σ. 19. Κανὼν ε' οὗ ἡ ἀκρο-

στιχίς: «Μητέρα Θεοῖο τοιοῖς δε μελέεσιν ἀείδω». Ποίημα Γερασίμου Ἱερομονάχου Ἰβηροσκητιώτου. Ἐν σ. 23 κανὼν ς' παρὰ Νεοφύτου ἱερομονάχου Ἰβηρίτου, ἐν τάξει διηγήσεως πονηθείς, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: «Δέχου τὸν ὕμνον ὃν πλέκω σοι τῇ Κόρῃ. Νεόφυτος». Ἐν σ. 28 κανὼν ζ' ἀνώνυμος ἐκ διαφόρων κανόνων ἐρανισθεὶς καὶ μεταποιηθεὶς εἰς τὴν Κυρίαν Πορταΐτισσαν. (Ἦχος βαρύς. Νεύσει σου. Ἀρχή: «Ρήμασιν εὐφημεῖν σου καὶ ἐγκωμίοις γεραίρειν»). Ἐν σ. 32 κανὼν η' ποίημα Γερασίμου μοναχοῦ [Ἰβηροσκητιώτου]. (Ἦχος πλ. δ' Ἁρματηλάτην. Ἀρχή: «Ἀπὸ χειλέων ρυπαρῶν ἐφύμνιον δέχου Πανάμωμε»). Ἐν σ. 37. Ἀκολουθία τῆς κοινῆς παρακλήσεως. Ἐν σ. 42 ὁ μέγας παρακλητικὸς κανών. σ. 46-48. «Διὰ τοὺς ταξιδιώτας τροπάρια» καὶ δύο εὐχαί.

(Βιβλιοθήκη Μονῆς τῶν Ἰβήρων).

Κανόνες εἰς τὴν Θεοτόκον ἐξεδόθησαν μετ' ἄλλων κανόνων εἰς τὴν ἁγίαν Τριάδα (ἴδ. Τριάδος ἁγίας 2) καὶ εἰς Χριστὸν ἐν Τεργέστῃ τῷ 1804.

Θεοτόκος Εἰκονίστρια.

1) Κανὼν παρακλητικὸς εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον τὴν Εἰκονίστριαν ἅμα τε καὶ τῶν ξένων αὐτῆς θαυμάτων περιγραφικὸς ποιηθεὶς ὑπὸ Α. Μωραϊτίδου ψαλλόμενος ἐν τῇ ἐξοδίῳ, κατὰ τὴν ἱερὰν προπομπὴν τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνος τῆς Θεομήτορος, τὴν τελουμένην τὴν παραμονὴν τῶν Εἰσοδίων ὅτε ἡ σεπτὴ εἰκὼν κομίζεται πανδήμως εἰς τὴν σεβασμίαν αὐτῆς Μονήν, ἐν τῷ ἱερῷ τόπῳ τῆς Εὑρέσεως.

2) Ἀκολουθία πανηγυρικὴ εἰς τὴν εὕρεσιν τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνος Παναγίας τῆς Εἰκονίστριας συντεθεῖσα ὑπὸ Α. Μωραϊτίδου.

Ὅ τε ἀνωτέρω κανὼν καὶ ἡ Ἀκολουθία ἐξεδόθησαν ἐν βιβλίῳ τιτλοφορουμένῳ: «Ἱστορία τῆς ἱερᾶς και σεβασμίας Μονῆς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Εἰκονίστριας τῆς ἐν τῇ νήσῳ Σκιάθῳ καὶ τῆς θαυμαστῆς εὑρέσεως τῆς ἁγίας αὐτῆς εἰκόνος συντεθεῖσα ὑπὸ Ἐπιφανίου Δημητριάδου Σκιαθίτου καὶ ἐκδοθεῖσα τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1903 ἐπιστασίᾳ Α. Παπαδιαμάντη μετὰ σημειώσεων αὐτοῦ. Ἔκδοσις δευτέρα ἐπιμελείᾳ Α. Μωραϊτίδου, ἐν ᾗ προσετέθησαν ὁ παρακλητικὸς κανὼν (σ. 19-28) ὁ ψαλλόμενος κατὰ τὴν λιτανείαν τῆς ἁγίας εἰκόνος καὶ ἡ πανηγυρικὴ Ἀκολουθία (σ. 29-45) τῆς εὑρέσεως αὐτῆς, ποιηθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ. Ἐν Ἀθήναις Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάννου Ν. Σιδέρη, 46 ὁδὸς Σταδίου-Μέγαρον Ἀρσακείου 1926». Ἐν σ. 6. «Ἡ θαυματουργὸς εἰκὼν Παναγίας τῆς Κονίστριας».

Θεοτόκος Πορταΐτισσα.

Κανὼν παρακλητικὸς εἰς τὴν Πορταΐτισσαν.

Εὕρηται ἐν βιβλίῳ φέροντι τόνδε τὸν τίτλον·

«Προσκυνητάριον τοῦ βασιλικοῦ πατριαρχικοῦ σταυροπηγιακοῦ τε καὶ σεβασμίου ἱεροῦ μοναστηρίου τῶν Ἰβήρων τοῦ ἐν τῷ Ἁγιωνύμῳ ὄρει τοῦ Ἄθωνος ἐμπεριέχον τὴν διήγησιν τῆς ἱερᾶς εἰκόνος τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς θαυματουργοῦ Πορταϊτίσσης καὶ ἕνα παρακλητικὸν κανόνα αὐτῆς προσέτι τὴν Ἀκολουθίαν καὶ τὸν βίον τῶν ἁγίων κτητόρων τοῦ αὐτοῦ ἱεροῦ Μοναστηρίου, τύποις δὲ νῦν ἐκδοθὲν ἐπιμελείᾳ καὶ φιλοτίμῳ δαπάνῃ τοῦ αὐτοῦ Ἱεροῦ Μοναστηρίου τῶν Ἰβήρων καὶ τοῦ κοινοβιάτου αὐτοῦ πανο-

σιωτάτου ἀρχιμανδρίτου Κυρίου Κυρίου Σεραφεὶμ τοῦ Σινωπέως, ἐπιστασίᾳ δὲ Στεφάνου Σκαθάρου τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τῆς τυπογραφίας Φ. Καραμπίνη καὶ Κ. Βάφα (ὁδὸς Βύσσης καὶ Ἀχαρνῶν Ἀριθ. 302) 1857. (Βιβλιοθήκη Ἰωσαφαίων ἀριθ. 264).

Θεοτόκου Κασσιοπίας.

Ὑμνολογίδιον περιέχον τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ ὑπερφυοῦς καὶ φρικτοῦ θαύματος γεγονότος διὰ τῆς ἁγίας καὶ σεβασμίου εἰκόνος τῆς ὑπεραγίας δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς Κασσιοπίας ἐπὶ τῷ ἀδίκως τυφλωθέντι Στεφάνῳ καὶ παραδόξως ὀμματωθέντι...(τὰ λοιπὰ τοῦ τίτλου ὡς καὶ ἐν τῇ α΄ ἐκδόσει τοῦ 1724 ἐν Βενετίᾳ, ἴδ. L. Petit, Bibliographie des Acolouthies Grecques, Bruxelles 1926 σ. XXXIX) νῦν μετατυπωθεῖσα ὑπὸ Ἀναστασίου Ι. Ἀρβανιτάκη δημοδιδασκάλου ἐξεδόθη ἐν Κερκύρᾳ ἐκ τοῦ τυπογραφείου ἡ Κέρκυρα 1873.

Θεοτόκου εἴσοδος ἐν τῷ ναῷ (Νοεμ. κα΄).

Ἀκολουθία μετὰ ἓξ Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τριῶν Στιχηρῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, Μεγαλυναρίων, μετὰ τῆς θ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος, Ἐξαποστειλαρίου καὶ τεσσάρων Στιχηρῶν τῶν Αἴνων μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων, ἄνευ Κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 271-276).

Θεοτόκου Εὐαγγελισμὸς (Μαρτ. κε΄).

1) Ἀκολουθία πλήρης ὡς ἐν τοῖς Μηναίοις ἐξ ἧς ἐλλείπουσιν ἐκ τοῦ Κανόνος αἱ ὀκτὼ πρῶται ᾠδαί.

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 451-457).

2) Κανὼν ἰαμβικὸς εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ποιηθεὶς παρὰ τοῦ ἐνδοξοτάτου καὶ σοφωτάτου αὐθεντὸς τῆς Οὐγγροβλαχίας κ. Νικολάου Βοεβόδα.

(Ἐδημοσιεύθη ὑπὸ Σπυρίδωνος Λαυριώτου ἰατροῦ ἐν Γρηγορίῳ Παλαμᾷ τ. Η' σ. 26-30).

3) Ἀκάθιστος ὕμνος, ἤτοι 24 Οἶκοι τῆς Θεοτόκου, ἐξηγηθεὶς καὶ ἑρμηνευθεὶς ὑπὸ Εὐαγγ. Κοφινιώτου Δ. Φ. πρ. Καθηγητοῦ. Ἐν Ἀθήναις Βασιλικὴ τυπογραφία Ραφτάνη - Παπαγεωργίου 1901.

Εἰς σχῆμα 16ον. Ἐν ἀρχῇ εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, σελ. 5-7 πρόλογος· σ. 9-46. Εἰσαγωγὴ περὶ τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου· σελ. 47-100· «Ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου· σ. 101 μέχρι τέλους ἑρμηνεία Θεολογικὴ τοῦ ὕμνου.

Ὁμοία ἑρμηνεία «εἰς τὸν Ἀκάθιστον ὕμνον» ἐγένετο ὑπὸ Ἰωάννου Μαρτίνου ἀρχιμανδρίτου ἐκδοθεῖσα τὸ πρῶτον ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου Νομικῆς τῷ 1898, καὶ τὸ βον ἐπηυξημένη ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ αὐτοῦ τυπογραφείου τῷ 1906. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἐκδόσεις πρόλογος καὶ ἐν τέλει τούτου ἡ εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Ἀκολουθεῖ τὸ κείμενον τοῦ ὕμνου καὶ ἐπιφέρεται κατὰ στίχον ἡ τούτου ἑρμηνεία. Ἐκδόσεις τῶν Οἴκων τῆς Θεοτόκου ἐγένοντο προγενεστέρως πλεῖσται ὅσαι, ἐξ ὧν σημειῶ τὰς ἑξῆς· ἡ ἀρχαιο-

τάτη γνωστὴ ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Ἄλδου Μανουτίου (Poëtae christiani veteres. Venet. 1501), ὑπὸ τοῦ Migne (Patr. gr. τ. 92, στ. 1335-1348), ὑπὸ τοῦ Pitra (Analecta Sacra, Paris 1876 τ. Α' σ. 250-262), ὑπὸ Christ καὶ Παρανίκα (Anthol. gr. carminorum Christianorum, Lipsiae 1871 σ. 140), ὑπὸ N. Nilles S. J. (Kallendarium annuale utriusque Ecclesiae orientalis et occidentalis Oeneponti 1879), ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Λαυριώτου (ἐν Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ τ. 12 (1892), ὑπὸ Παρανίκα (ἐν Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ τ. 13 (1893), ὑπὸ Placidus de Meester (Officio del' Imno Acatisto in onore della Santissima Madre di Dio, Roma Tipografia poliglotta della S. C. de Propag. Fide 1903), ὑπὸ Σωφρονίου Εὐστρατιάδου πρ. Λεοντοπόλεως (ἐν τῇ μονογραφίᾳ «Ρωμανὸς ὁ Μελῳδὸς καὶ ἡ Ἀκάθιστος» ἐν Θεσσαλονίκῃ τύποις Σ. Παντελῆ καὶ Ν. Ξενοφωντίδου 1917. Κριτικὴ ἔκδοσις τοῦ ὕμνου τῆς ἀκαθίστου ἑορτῆς ἐπὶ τῇ βάσει ἑπτὰ κωδίκων), ὑπὸ Στυλ. Ἀλεξίου ἐν τῇ Ι. Συνόψει 1914 ἐν Ἡρακλείῳ, ὑπὸ Εὐθυμίου Σ. Κόγκα διακόνου ἐκ τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου «Ἄγκυρα» ἐν Ἀθήναις 1929 καὶ τελευταῖον ὑπὸ Ἐμμανουὴλ Φαρλέκα, ἐν Ἀθήναις 1931.

Ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ καὶ Ὑμνογραφία.

4) Ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον. Προσετέθησαν δὲ καὶ τὰ Δοξαστικὰ Ἑσπερινοῦ καὶ Αἴνων τοῦ Εὐαγγελισμοῦ μετὰ τῶν προσομοίων τῶν Αἴνων, δύο Ὕμνοι εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον καὶ τὸ κείμενον δύο Κανόνων τῆς Ἀκαθίστου ὧν ὁ εἷς ἀνέκδοτος, παρὰ Ἐμμανουὴλ Ι. Φαρλέκα, γραμματέως τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

*«Εἰ γάρ κε σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο
καὶ θαμὰ τοῦθ' ἔρδοις, τάχα κε μέγα καὶ
τὸ γένοιτο». (Ἡσίοδος)*

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου ἡ «Μέλισσα» Ἰωάννου Τσουκαρίδη καὶ Νικολάου Βαλῆ, Σωκράτους 48, Ἀθῆναι [1931].

Εἰς σχῆμα μέγα 8ον σελ. 79. Ἀφιεροῦται τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ Φωτίῳ τῷ Β'. Ἐκ τῶν ἐν τέλει Κανόνων ὁ εἷς (σ. 69-73) εἶναι ὁ γνωστὸς Νικολάου τοῦ Κατασκεπηνοῦ ἐκ τοῦ Θεοτοκαρίου τοῦ Νικοδήμου (ἔκδ. τοῦ 1849), ὁ δὲ ἄλλος (σ. 74-78) ποίημα Ἰωαννικίου μοναχοῦ τὸ πρῶτον ἤδη ἐκδιδόμενος. Ἡ Ἀκολουθία συνοδεύεται μετὰ σημαδοφώνων.

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Θεοτόκου Ζώνης Κατάθεσις (Αὐγ. λα').

Ἀκολουθία μετὰ τριῶν Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ τοῦ Ἑσπερινοῦ, τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίων (2) καὶ τριῶν Στιχηρῶν Αἴνων, μετὰ Δοξαστικοῦ, Ἀπολυτικίου καὶ Κοντακίου. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων ἄνευ Κανόνος). (Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 555-557).

Θεοτόκου Κοίμησις.

1) Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, τοῦ Ὄρθρου καὶ τῆς Λειτουργίας τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ψαλλομένη τῇ ΙΕ' Αὐγούστου. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν ἐκδοτῶν Α. Κολλαράκη καὶ Ν. Τριανταφύλλου ὑπὸ τὸ Δημαρχεῖον 1887.

(Βιβλιοθήκη Ἰωασαφαίων ἀριθ. 31).

2) Ἀκολουθία πλήρης ἐκ τῶν Μηναίων ἀνατυπωθεῖσα ὑπὸ Στυλ. Ἀλεξίου, (ἐν Ἱερᾷ Συνόψει σ. 536-542).

Θεοτόκου Σύναξις (Δεκεμ. κϛ').

Ἀκολουθία (ἐλλιπὴς) μετὰ τεσσάρων ἰδιομέλων τῶν Ἀποστίχων καὶ Δοξαστικοῦ τῶν Αἴνων. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων).
(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 348-349).

Θεοτόκου Ὑπαπαντὴ (Φεβρ. β').

1) Ἀκολουθία ὡς ἐν τοῖς Μηναίοις, ἐξ ἧς παρελείφθη μόνον ὁ Κανών.
(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 426-431).

2) Κανὼν ἰαμβικὸς εἰς τὴν Ὑπαπαντὴν φέρων ἀκροστιχίδα δι' ἡρωελεγείων τήνδε:

Σήμερον ἀθανάτοιο ἐῢς πάϊς ἐκ γενέτοιο
ἐς νέον ἁγνῆσιν ἵκετο ἐν παλάμαις
ὃν πρέσβυς φρίττων χαίρων τε φέρει κατ' ἦτορ
ἀλλ' Ἄννα σῷ δοίης γ' ὀλβία ὑμνοπόλῳ.

Ἐξεδόθη ὑπὸ Α. Π. Κεραμέως ἐν Ἀνεκδ. Συμαϊκῶν Α'φ (καὶ μόνῳ) τεύχει ἐν Σμύρνῃ 1880.

Θεοφίλου μάρτυρος († 1635 - Ἰουλίου κδ').

Ἀκολουθία καὶ βίος τοῦ ἁγίου μάρτυρος Θεοφίλου· ποίημα Νικηφόρου τοῦ Χίου. Τῇ 24 Ἰουλίου ἑορτάζομεν τὴν μνήμην καὶ τὴν ἄθλησιν τοῦ ἁγίου μάρτυρος Θεοφίλου καταγομένου ἐκ Ζακύνθου καὶ ἀθλήσαντος ἐν Χίῳ ἐν ἔτει 1635.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 309-318. Ἀκολουθίαν εἰς τὸν μάρτυρα Θεόφιλον ἐποίησε καὶ ὁ Γεώργιος Κορέσιος ὁ Χῖος, ἐξ ἧς τινὰ τῶν ἰδιομέλων συνεξεδόθησαν καὶ ἐνταῦθα ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ, ὡς τὸ Δοξαστικὸν τοῦ ἑσπερινοῦ καὶ Στιχηρὰ τῶν ἀποστίχων (σ. 309, 310) καὶ τὸ Δοξαστικὸν τῶν Αἴνων (σ. 317). Ὁ Κανών, τοῦ Νικηφόρου ποίημα (εἰς ἦχον δ' Ἀνοίξω τὸ στόμα μου) ἄνευ ἀκροστιχίδος. Ἐν σ. 314-316 μαρτύριον τοῦ ἁγ. Θεοφίλου, οὗ ἡ ἀρχή: «Οὗτος ὁ νεοφανὴς καὶ λαμπρότατος ἀστὴρ Θεόφιλος ἦτον ἀπὸ τὴν νῆσον Ζάκυνθον, ναύτης τὴν τέχνην καὶ ἐταξείδευε μὲ ἕνα καράβι». Ἐν τέλει Μεγαλυνάρια (2).

Θύρσου ἐπισκόπου Καμπασίας.

Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Θύρσου ἐπισκόπου Καμπασίας Λευκωσία 1920. Τύποις Μουσῶν Γ. Χ. Ὑψηλάντου.
(Ἴδε Κυπριακὰ Χρονικὰ ἔτ. Β' σ. 172).

Ἱερωνύμου (Ἰουνίου ιε').

Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἱερωνύμου ἀσκήσαντος ἐν Βηθλεέμ, συντεθεῖσα ὑπὸ Νήφωνος Ἁγιορείτου, συμπληρωθεῖσα δὲ καὶ ἐκδιδομένη ἐπιμελείᾳ τοῦ καθηγουμένου τοῦ ἱερ. Κοινοβίου Σίμωνος Πέτρας Ἀρχιμανδρίτου Ἱερωνύμου. Ἀθῆναι τύποις Α.Ε.Β.Ε. Π.Γ.Μ. Μακρῆς καὶ Σια 1925.

Εἰς σχῆμα 4ον σ. 38. Ἐν ἀρχῇ ὡραία ὁλοσέλιδος εἰκὼν τοῦ ἁγίου Ἱερωνύμου συγγράφοντος ἐν τῇ ἐρήμῳ. σ. 1 - 24 ἡ Ἀκολουθία μετὰ δύο Κανόνων. Ὁ εἷς τοῦ Ἁγιορείτου Νήφωνος φέρων ἀκροστιχίδα «Ἱερωνύμῳ τὸν ὕμνον σοι ἐξᾴδω» καὶ ὁ ἕτερος ποίημα Ἱερωνύμου ἀρχιμανδρίτου ἡγουμένου Σίμωνος Πέτρας, φέρων ἀκροστιχίδα «Ἄσματα μέλπω σοι θεοφόρε πάτερ Ἱερώνυμε». Ἐν τῇ 1 σελ. σημειοῦται. «Ἀκολουθία φιλοπονηθεῖσα ὑπὸ Νήφωνος μοναχοῦ ἐν ἔτει ᾳωπϛ', συμπληρωθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐλαχίστου Ἱερωνύμου μοναχοῦ Σιμωνοπετρίτου ἐν ἔτει ᾳωϟγ! (1893)». Ἐν σελ. 25 - 31 «οἶκοι κατ' ἀλφάβητον εἰς τὸν ὅσιον πατέρα ἡμῶν Ἱερώνυμον ποίημα Γερασίμου ἱερομονάχου Ναξίου τοῦ ἐκ τῆς Ἰβηριτικῆς Σκήτης τοῦ τιμίου Προδρόμου ἐν Ἁγίῳ Ὄρει». Ἐν σ. 16 Συναξάριον σύντομον, οὗ ἡ ἀρχή : Οὗτος ὁ ὅσιος πατὴρ ἡμῶν Ἱερώνυμος ἦν σύγχρονος τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, τοῦ ὁποίου καὶ μαθητὴς ἐχρημάτισεν ἐν ἔτει τν'». Ἐν σελ. 32 - 35 «τοῦ μακαρίου Ἱερωνύμου (κατὰ Ἰουδαίων) διάλογος περὶ τῆς ἁγίας Τριάδος» (ἀντεγράφη ἐκ τῆς πατρολογίας τοῦ Migne τ. 40 τ. 848 - 860). σελ. 35 - 37 «τοῦ αὐτοῦ μακαρίου Ἱερωνύμου φιλοπονία παντὶ χριστιανῷ ὠφελοῦσα κατ' ἐρωταπόκρισιν». Ἐν σελ. 37 - 38. «Ἐκ τῶν τοῦ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ περὶ προσκυνήσεως τῶν ἁγίων εἰκόνων. Λόγος τρίτος βιβλ. III τόμος α'. παρ. 385».

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Ἰσιδώρου μεγαλομάρτυρος († 255 - Μαΐου 14).

Ἀκολουθία καὶ βίος τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Ἰσιδώρου. Τῇ 14ῃ Μαΐου ἑορτάζομεν τὴν μνήμην καὶ τὴν ἄθλησιν τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἰσιδώρου τοῦ ἀπὸ Ἀλεξανδρείας καταγομένου καὶ ἀθλήσαντος ἐν Χίῳ ἐν ἔτει 255 ἀπὸ Χριστοῦ.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 223 - 231. Ἡ ἀκολουθία ἀνώνυμος. Ὁ Κανὼν ὡσαύτως ἀνωνύμως φέρει ἀκροστιχίδα. «Τὸν κλεινὸν Ἰσίδωρον ὑμνῶ προφρόνως» (ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας), ἀλλ' εἶναι ἔργον τοῦ ποιητοῦ Θεοφάνους τοῦ Γραπτοῦ, ἐκ τῶν ἐντύπων Μηναίων ἀνατυπωθείς, ὡς καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία, πλὴν τοῦ Δοξαστικοῦ τοῦ ἑσπερινοῦ, τῶν Ἰδιομέλων τῆς Λιτῆς, τῶν Στιχηρῶν Ἀποστίχων, τοῦ Ἀπολυτικίου, τῶν δύο Καθισμάτων, καὶ τῶν δύο Κοντακίων μετὰ τοῦ Οἴκου, καὶ τῶν Ἐξαποστειλαρίων μετὰ τῶν Στιχηρῶν τῶν Αἴνων καὶ Μεγαλυναρίων ἅτινά εἰσι μεταγενεστέρων ἔργα, ἴσως Ἀθανασίου τοῦ Παρίου ἢ Νικηφόρου τοῦ Χίου. Ἐν σ. 228 - 229 σύντομον Συναξάριον, οὗ ἡ ἀρχή : «Ὁ ἔνδοξος μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἰσίδωρος ἦτον εἰς τὸν καιρὸν τοῦ βασιλέως Δεκίου ἀπὸ τὴν πόλιν Ἀλεξάνδρειαν καταγόμενος καὶ ὢν στρατιώτης εἶχεν τὴν τάξιν τοῦ Ὠπίωνος». Ἐν τέλει (σ. 231) Μεγαλυνάρια (2).

Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ (Δεκ. δ'.).

Ἀκολουθία μετὰ τριῶν Στιχηρῶν τοῦ ἑσπερινοῦ, τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, Κοντακίου καὶ Ἀπολυτικίου. Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων, ἄνευ Κανόνος. (Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 291 - 294).

Ἰωάννου τοῦ Ἐρημίτου καὶ τῶν 98 συνασκητῶν αὐτοῦ τῶν ἐν τῇ Κρήτῃ λαμψάντων (Ὀκτ. 7).

Ἀκολουθία μετὰ ἓξ Στιχηρῶν τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ Δοξαστικοῦ, τριῶν τῶν Ἀποστίχων καὶ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίων καὶ τεσσάρων Στιχηρῶν τῶν Αἴνων μετὰ Δοξαστικοῦ.

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 228 - 232).

Ἰωάννου Εὐχαΐτων τοῦ Μαυρόποδος (Ὀκτωβρίου 5).

Ἀκολουθία εἰς τὸν ἐν ἁγίοις πατέρα ἡμῶν Ἰωάννην μητροπολίτην τῶν Εὐχαΐτων γεγονυῖα παρὰ Θεοδώρου Κοιτωνίτου καὶ βασιλικοῦ νοταρίου τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ.

Ἐξεδόθη ὑπ᾽ ἐμοῦ μετὰ βιογραφικοῦ σημειώματος ἐκ τοῦ Παλατινοῦ Κώδ. 138 φ. 214β (Palatinus Graecus) εἰς τὰ «Ἐναίσιμα ἐπὶ τῇ τριακοστῇ πέμπτῃ ἐπετηρίδι τῆς ἐπιστημονικῆς δράσεως τοῦ Μακαριωτάτου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος. Ἐπεμελήθη καὶ ἐξέδωκε Γρηγόριος Χ. Παπαμιχαὴλ τακτικὸς καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Τύποις Ἀναπλάσεως, Ἀθῆναι ὁδὸς Σταδίου 44 ᾳϠλα΄». (Ἐν σ. 428 - 437).

Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου (Σεπτ. 26).

Ἀκολουθία περιλαμβάνουσα τρία Στιχηρὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ μετὰ Δοξαστικοῦ, τρία τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλάρια δύο, καὶ τέσσαρα Στιχηρὰ τῶν Αἴνων μετὰ Δοξαστικοῦ. Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν ἐντύπων Μηναίων.

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σελ. 222 - 224).

Ἰωάννου Καλυβίτου.

Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου. Ἐκδίδεται δαπάνῃ καὶ ἐπιμελείᾳ τοῦ Καθηγουμένου Ι. Μονῆς Χρυσοπηγῆς κ. Γενναδίου Τζωρζάκη. Ἐν Χανίοις ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Ν. Κ. Περάκη 1926.

Εἰς σχῆμα 8ον σελ. 13. Ἐν σ. 3 «Ἀναπλήρωσις τῆς ἱερᾶς Ἀκολουθίας τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου, ποίημα Ἰωάννου Ἱερομονάχου Κατουνακιώτου». Περιέχει τρία Στιχηρὰ μετὰ Δοξαστικοῦ (ἐκ τοῦ ἐντύπου Μηναίου), τέσσαρα ἰδιόμελα τῆς Λιτῆς (σ. 4 - 5), τρία Στιχηρὰ μετὰ Δοξαστικοῦ τῶν ἀποστίχων, τρία Καθίσματα (σ. 7) καὶ τὸν κανόνα εἰς ἦχον δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου. Ἐν σ. 12 Ἐξαποστειλάρια τρία, Δοξαστικὸν εἰς ἦχον πλ. β΄ καὶ ἓν Μεγαλυνάριον (σ. 13).

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Ἰωάννου Χρυσοστόμου λειψάνου ἀνακομιδὴ (Ἰαν. κζ΄).

Ἀκολουθία μετὰ ἓξ Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν ἑσπερινόν, τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίων (2) καὶ τεσσάρων Στιχηρῶν τῶν Αἴνων μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων, ἄνευ τοῦ κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 416 - 419).

Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τῶν Ἀναργύρων.

Κανὼν παρακλητικὸς ἁγίων Ἀναργύρων.

Εὕρηται ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ τῶν Παρακλητικῶν κανόνων καὶ χαιρετισμῶν τοῦ ἀποστόλου Ἀνδρέου, σημειούμενος ὡς ἐκδοθεὶς ὑπ᾽ ἀριθ. 7 ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ἐκδόσεων τῆς ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς ἑνώσεως Νέων Πατρῶν (Ο. Χ. Ε. Ν. Πατρῶν). Πωλεῖται εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον Ο. Χ. Ε. Ν. Πατρῶν ὁδὸς Γεροκωστοπούλου 60 ἀντὶ δρ. 2.

Κυρίλλου ἐπισκόπου Γορτύνης (Ἰουν. ιδ΄).

Ἀκολουθία πλήρης, ἐξ ἧς μόνον ἐλλείπει ὁ Κανών. Ἡ ἀκολουθία αὕτη ἀγνώστου

ποιητοῦ πρῶτον ἤδη δημοσιεύεται, διάφορος οὖσα τῆς ἐν Κώδιξι φερομένης Ἀκολουθίας τῆς συντεθείσης ὑπὸ τοῦ ὑμνογράφου Ἰωσήφ.

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 479 - 484).

Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης (Μαΐου κα΄).

Ἀκολουθία ὡς ἐν τοῖς Μηναίοις, ἐξ ἧς ἐλλείπει ὁ κανών.

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 471 - 475).

Μακαρίου ἀρχιεπισκόπου Κορίνθου († 1805 - Ἀπριλ. ιζ΄).

Ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Μακαρίου ἀρχιεπισκόπου Κορίνθου τοῦ ἐν Χίῳ διαλάμψαντος ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ 1805 Ἀπριλίου 17.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 187 - 210 ἀνωνύμως. Τὸ Ἀπολυτίκιον (σ. 189) σημειοῦται ὡς ποίημα Ἀθανασίου τοῦ Παρίου, ὁ δὲ κανὼν (σ. 190) φέρει ἀκροστιχίδα ἀλφάβητον ἀντίστροφον καὶ ἐν τοῖς Θεοτοκίοις «Νικηφόρου» οὗτινος τυγχάνει ἔργον καὶ ἡ ὅλη Ἀκολουθία. Ἐν σ. 194 - 204. «Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Μακαρίου ἀρχιεπισκόπου Κορίνθου τοῦ Νοταρᾶ συγγραφεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου ἱεροδιδασκάλου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου (ἐκ τοῦ ἀρχαίου χειρογράφου)». Ἀρχή: «Ἐπαινετὴ βέβαια, καὶ θαυμαστὴ ἐστάθη πάντοτε καὶ πανταχοῦ, ὡς Θεία καὶ Θεοποιὸς ἡ ἀρετή. Τίς δὲν τὸ ἠξεύρει; Καὶ τίς δὲν τὸ ὁμολογεῖ;»· ἐν σ. 204 - 210 «Θαύματα τοῦ ἁγίου Μακαρίου»· ἀναγράφονται ιβ΄ αὐτοῦ θαύματα.

Μαρίας τῆς Θεοτόκου.

1) Ἀκολουθία τῆς μακαρίας Παρθένου Μαρίας κατὰ τὴν ἐπανόρθωσίν τε καὶ ἔκδοσιν τοῦ Ρωμαίων ἀρχιερέως μετὰ τῶν ἑπτὰ ψαλμῶν τῆς Μετανοίας. Patavii, MDCCXCV. Ex Typographia Seminarii.

Βιβλ. Γενναδίου ἐν Λονδίνῳ. Ἑτέρα ἔκδοσις ἐν Παταβίῳ MDCXCVIII σημειοῦται ἐν σ. 19 τοῦ καταλόγου τῶν εὑρισκομένων βιβλίων ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ ἑλληνικοῦ Σχολείου Φλαγγίνη. Βενετία ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ Τυπογρ. ὁ Φοῖνιξ. 1897.

2) Ἀκολουθία τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Μαρίας Ἑνετίησι αψμδ΄. 1744.

Κατὰ τὸν Κατάλογον τῶν εὑρισκομένων βιβλίων ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου Φλαγγίνη ὑπ' ἀριθ. 630 (σελ. Καταλόγου 28).

Μαρίας Μαγδαληνῆς (Ἰουλίου κβ΄).

Ἀκολουθία τῆς ἁγίας ἐνδόξου Μυροφόρου καὶ Ἰσαποστόλου τοῦ Χριστοῦ Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς ἐπιμελείᾳ τοῦ καθηγουμένου τῆς ἱερᾶς μονῆς Σίμωνος Πέτρας ἀρχιμανδρίτου Ἱερωνύμου. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τῶν τυπογραφικῶν καταστημάτων τῆς ἑταιρείας Π. Γ. Μακρῆ καὶ Σιας αϡκδ.

Συνεξεδόθη μετὰ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ ὁσίου Σίμωνος τοῦ κτίτορος τῆς μονῆς Σίμωνος Πέτρας (ἐν ἁγίῳ Ὄρει)· ἴδε Ἀκολουθίαν Σίμωνος Πέτρας. Ἡ μονὴ τοῦ Σίμωνος τελεῖ πανήγυριν τῇ κβ΄ Ἰουλίου ὡς θησαυρίζουσα τὴν ἀριστερὰν παλάμην μετὰ τῶν δακτύλων τῆς Μαγδαληνῆς Μαρίας. Ἐκτὸς τῆς εἰς τὴν μνήμην αὐτῆς Ἀκολουθίας συνεξεδόθη καὶ μεθέορτος τοιαύτη (κατὰ τὴν κγ΄ τοῦ Ἰουλίου μηνὸς) σ. 142 - 150, μετὰ κδ΄

Οἴκων, παρακλητικοῦ κανόνος (σ. 159 - 164) ποίημα Ἰακώβου μοναχοῦ, καὶ Ἁγιασμοῦ (σ. 165 - 175).

Μαρίνης μεγαλομάρτυρος (Ἰουλ. ιζ΄).

Ἀκολουθία μετὰ τριῶν Στιχηρῶν τοῦ ἑσπερινοῦ καὶ Δοξαστικοῦ, τριῶν τῶν Ἀποστίχων καὶ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίου, καὶ τριῶν Στιχηρῶν τῶν Αἴνων μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν ἐντύπων, ἄνευ κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 506 - 509).

Μαρκέλλης τῆς Χιοπολίτιδος († 1500 — Ἰουλίου κβ΄).

Ἀκολουθία βίος καὶ μαρτύριον τῆς ἁγίας παρθενομάρτυρος Μαρκέλλης τῆς Χιοπολίτιδος πονηθεῖσα μὲν ἐν πρώτοις ὑπὸ ἀνωνύμου τινὸς διορθωθεῖσα δὲ παρὰ Νικηφόρου τοῦ Χίου· τῇ 22ᾳ Ἰουλίου ἑορτάζομεν τὴν μνήμην καὶ τὴν ἄθλησιν τῆς ἁγίας Παρθενομάρτυρος Μαρκέλλης, καταγομένης ἐκ Χίου καὶ ἀθλησάσης ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς αὐτῆς, ἐν ἔτει 1500 ἀπὸ Χριστοῦ.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 297 - 308. Εἷς κανὼν (εἰς ἦχον δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου) ἄνευ ἀκροστιχίδος. Μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 302 - 306) ὁ βίος τῆς Μαρκέλλης, οὗ ἡ ἀρχή: «Αὕτη ἡ ἁγία Παρθενομάρτυς καὶ ἀθλοφόρος τοῦ Χριστοῦ Μαρκέλλα περίπου τοὺς τριακοσίους χρόνους γνωρίζεται καὶ κηρύττεται ἁγία καὶ μάρτυς εἰς τὴν νῆσον Χίον». Ἐν τέλει τῆς Ἀκολουθίας Μεγαλυνάρια (2).

Μάρκου τοῦ νέου († 1801 — Ἰουνίου ε΄).

Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Μάρκου τοῦ νέου πονηθεῖσα παρὰ Νικηφόρου τοῦ Χίου. Τῇ 5 Ἰουνίου ἑορτάζομεν τὴν μνήμην καὶ τὴν ἄθλησιν τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Μάρκου τοῦ Νέου τοῦ ἀπὸ Σμύρνης καταγομένου, καὶ ἀθλήσαντος ἐν Χίῳ ἐν ἔτει 1801 ἀπὸ Χριστοῦ.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 250 - 270. Κανόνες δύο ἄνευ ἀκροστιχίδος. Μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 258 - 267) «Ἄθλησις τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Μάρκου τοῦ ἐν Χίῳ». Ἀρχή: «Εἴη δεδοξασμένον καὶ ὑπερύμνητον τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι ὅσον ἡ Εὐρώπη ἀφρίζει καὶ μαίνεται ἐναντίον τῆς θεϊκῆς του μεγαλειότητος, ἄλλο τόσον τὰ Ἀνατολικὰ ταῦτα μέρη δὲν λείπουσι νὰ προβάλλουν ἀκατάπαυστα κατὰ διαφόρους πόλεις καὶ χώρας κήρυκας». Ἐν ὑποσημειώσει ὁ Νικηφόρος, ὁ καὶ συντάκτης τῆς Ἀκολουθίας, σημειοῖ ὅτι «τὸ μαρτύριον τοῦτο συνεγράφη ὑπὸ τοῦ φιλομάρτυρος καὶ σεβασμιωτάτου ἡμῶν Διδασκάλου Κυρίου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου» σ. 258 σημ. 1). Ἐν τέλει τῆς Ἀκολουθίας Μεγαλυνάρια (2).

Μαρτύρων μ΄ τῶν ἐν Σεβαστείᾳ (Μαρτ. θ΄).

Ἀκολουθία μετὰ τριῶν Στιχηρῶν Ἰδιομέλων καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν ἑσπερινόν, Ἐξαποστειλαρίων (2), τριῶν Στιχηρῶν καὶ πέντε ἰδιομέλων εἰς τοὺς Αἴνους. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων, ἄνευ τοῦ Κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 447 - 450).

Ματθαίου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ (Νοεμ. ιϛ΄).

Ἀκολουθία μετὰ ἓξ Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ τοῦ ἑσπερινοῦ, τριῶν Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ τῶν Ἀποστίχων, Ἐξαποστειλαρίων (2) καὶ τεσσάρων Στιχηρῶν τῶν Αἴνων μετὰ Δοξαστικοῦ (ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων, ἄνευ Κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 266 - 269).

Ματρώνης τῆς Χιοπολίτιδος (†1462 — Ὀκτ. κ΄).

1) Ἀκολουθία καὶ βίος τῆς ὁσίας καὶ θεοφόρου μητρὸς ἡμῶν Ματρώνης τῆς Χιοπολίτιδος.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 52-66. Ὁ Κανὼν ποίημα Νικήτα [μητροπολίτου Ρόδου] φέρει ἀκροστιχίδα «Ματρώναν ὑμνῶ τῆς Χίου τὴν προστάτιν. Νικήτας» (ἦχος δ΄ πρὸς τὸ Ἀνοίξω τὸ στόμα μου), μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 57-64) βίος τῆς ὁσίας Ματρώνης, οὗ ἡ ἀρχή: «Αὕτη ἡ ὁσία καὶ θαυματουργὸς Μήτηρ ἡμῶν Ματρῶνα ἦτον ἀπὸ τὴν νῆσον Χίον, ἀπὸ τὸ χωρίον τὸ καλούμενον ἔτι καὶ σήμερον Βολισσόν, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὸ ἐπάνω καὶ βόρειον μέρος τῆς Χίου».

2) Οἶκοι εἴκοσι τέσσαρες εἰς τὴν ὁσίαν καὶ θεοφόρον μητέρα ἡμῶν Ματρώναν τὴν Χιοπολίτιδα ποιηθέντες παρὰ Νικηφόρου τοῦ Χίου.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 334-338. Ἐκ σημειώσεως τοῦ ἐκδότου μανθάνομεν ὅτι «οἱ οἶκοι οὗτοι εὑρέθησαν ἐν τῇ γυναικείᾳ μονῇ τῶν Χαλάνδρων ὑπὸ ἡγουμένου τῆς μονῆς Μυρσινιδίου ἀρχιμανδρίτου Χριστοφόρου Σερέμελη, γραφέντες ἰδιοχείρως ὑπὸ Νικηφόρου τοῦ Χίου ὡς τὸ περισωθὲν δίστιχον ἐπιβεβαιοῖ:

«Ἡ μὲν χεὶρ ἡ γράψασα μέλλει φθαρῆναι
γραφὴ δὲ μένει εἰς χρόνους πληρεστάτους
Νικηφόρου».

Ματρώνης τῆς Χιοπολίτιδος (Ἰουλίου ιε΄).

3) Ἀκολουθία εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς εὑρέσεως τῆς τιμίας κάρας τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Ματρώνης τῆς Χιοπολίτιδος (διορθωθεῖσα ὡς οἷόν τε ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου τοῦ Χίου).

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 290-297. Ὁ κανὼν (ἦχος πλ. δ΄ Ἁρματηλάτην Φαραὼ) ἄνευ ἀκροστιχίδος· ἐν σ. 295 σύντομον Συναξάριον περὶ τῆς εὑρέσεως τῆς κάρας τῆς ὁσίας Ματρώνης, οὗ ἡ ἀρχή: «Χρόνου ἱκανοῦ διαπεράσαντος μετὰ τὸν θάνατον καὶ τὴν ταφὴν τῆς ὁσίας, καὶ τῶν θαυμάτων αὐτῆς, ὡς ἐκ πηγῆς ἀκενώτου εἰς αὔξησιν γενομένων»· ἐν τέλει Μεγαλυνάριον (1).

Μεθοδίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

«*Τεῦχος ἱερὸν* περιέχον τὴν ᾀσματικὴν Ἀκολουθίαν, τὸν βίον, παράκλησιν καὶ ΚΔ΄ κατ᾽ ἀλφάβητον οἴκους τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Μεθοδίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ ὁμολογητοῦ, νῦν τὸ πρῶτον ἐκδίδοται τύποις δαπάναις τοῦ πανοσιωτάτου ἱερομονάχου Μεθοδίου Καυσοκαλυβίτου. Ἀθῆναι τύποις Α.Ε.Β.Ε. Π. Γ. Μακρῆς καὶ Σια, 1926».

Εἰς σχῆμα 4ον (σ. 63.) Πλήρης Ἀκολουθία μετὰ μικροῦ καὶ μεγάλου ἑσπερινοῦ καὶ κανόνων δύο (σ. 14)· ὁ πρῶτος φέρει ἀκροστιχίδα: «Ἀρχιερεῖα Θεοῖο Μεθόδιον ᾄσμασι μέλπω» (ἦχος β΄ Δεῦτε λαοί: Ἀρχή: «Ἀπαγωγῆς καὶ προνομῆς δουλείας με»)· ὁ δεύτερος ποίημα Φωτίου (σ. 15) φέρει ἀκροστιχίδα «Μεθοδίῳ Φώτιος ὕμνον προσφέρω» (Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας. Ἀρχή: «Μαρμαρυγὰς ἀπαστράπτων τῶν ἀρετῶν»)· τῶν δύο τούτων κανόνων προηγεῖται ἕτερος κανὼν εἰς τὴν Θεοτόκον (ἦχος β΄ Δεῦτε λαοί. Ἀρχή: «Σὲ τοῦ Θεοῦ τὸ καθαρώτατον σκήνωμα»). Τὰ τῶν Αἴνων Στιχηρὰ προσόμοια σ. 30 (ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι. Ἀρχή: «Ὡς ὡραῖοι οἱ πόδες σου... βον Τῷ πυρὶ τῷ τοῦ πνεύματος... γον Τῆς σοφίας τοῖς ρεύμασι, ὡς καὶ τὸ Δοξα-

στικὸν (ἦχος πλ. β') «Φιλοσοφίᾳ κοσμήσας τὸν βίον σου» ἐπιγράφονται ποίημα τοῦ Φωτίου. Ἐν σελ. 33 «Βίος καὶ ἆθλα τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Μεθοδίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ ὁμολογητοῦ». Ἀρχή: «Πάτερ εὐλόγησον. Δὲν εἶναι τινὰς ὁποῦ νὰ μὴ γινώσκῃ τὰ μεγαλεῖα καὶ τὰ προτερήματα τῆς μεγαλοδόξου καὶ βασιλίδος τῶν πόλεων»· εἰς γ' ἀναγνώσεις διῃρημένος ὁ βίος ἐν δυσὶ στήλαις διήκει μέχρι σελ. 42. Μετὰ τὸν βίον (σ. 43) «Παράκλησις εἰς τὸν Ἅγιον Μεθόδιον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως τὸν ὁμολογητήν. Μετὰ τὸν εὐλογητόν, τὸ Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὰ παρόντα τροπάρια. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ σταυρῷ ἑκουσίως». Ἀρχή: «Τῷ ἱεράρχῃ οἱ πιστοὶ νῦν προσδράμωμεν». Τὰ τροπάρια τῆς παρακλήσεως ὡς καὶ οἱ κδ' Οἶκοί εἰσι ποίημα Μεθοδίου ἱερομονάχου Σιμωνοπετρίτου (σημ. σελ. 51)· ὁ κανὼν τῆς παρακλήσεως (σ. 43 ἦχος πλ. δ' Ἁρματηλάτην). Ἀρχή: «Φαεινοτάταις ἀστραπαῖς τοῦ πνεύματος καταλαμπόμενος» ὁ ἀνωνύμως φερόμενος εἶναι ποίημα Διονυσίου Ἁγιαννίτου. Ἐν σελ. 52 «Οἶκοι κατ' ἀλφάβητον κδ' ἤτοι χαιρετισμοὶ εἰς τὸν ἐν ἁγίοις πατέρα ἡμῶν Μεθόδιον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως τὸν ὁμολογητήν. Κοντάκιον ἦχος πλ. δ' Τῇ ὑπερμάχῳ· Ὀρθοδοξίας τὴν λαμπρὰν καὶ θείαν σάλπιγγα. Οἱ Οἶκοι. Ἄρχομαί σου τῶν ὕμνων, ὦ θειότατε πάτερ, Μεθόδιε σοφὲ πατριάρχα». Ἐν σελ. 61 «Σημειώματα» περὶ τῆς Σκήτης Καυσοκαλυβίων καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἀσκησάντων ὁσίων πατέρων· ἐν σελ. 63 «Παροράματα».

(Βιβλιοθήκη Καλύβης Ἰωασαφαίων καὶ τοῦ συγγραφέως).

Μελετίου τοῦ ὁμολογητοῦ (Ἰανουαρ. ιθ').

«Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Μελετίου τοῦ ὁμολογητοῦ, φιλοπονηθεῖσα μέρος μὲν αὐτῆς ὑπό τινος Μελετίου παλαιοῦ, μέρος δὲ αὐτῆς ὑπὸ Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου».

Ἐν τῷ ἁγιορειτικῷ περιοδικῷ ὁ «Ἄθως» ἔτος Β' τευχ. Η' καὶ Θ' ἐν οἷς ἡ Ἀλφαβηταλφάβητος Μελετίου τοῦ ὁμολογητοῦ· ἐν ἁγίῳ Ὄρει 1928 (γρ. ἐν Θεσσαλονίκῃ) ὑπὸ Σπυρίδωνος Λαυριώτου ἰατροῦ. Ἐν σελ. 617 εὕρηται ἡ ἐν λόγῳ Ἀκολουθία μετὰ μικροῦ καὶ μεγάλου ἑσπερινοῦ καὶ δύο κανόνων· ὁ α^ος φέρει ἀκροστιχίδα: «Μελετίῳ ὁμώνυμος ὕμνον ᾄδει» (μέχρι τῆς ζ' ᾠδῆς) (Ἦχος πλ. δ' Ὑγρὰν διοδεύσας). Ἀρχή: «Μελέτην τὸν βίον πνευματικήν, ἐνθέοις ἀγῶσιν ἐνστησάμενος ὁλικῶς»· ὁ β^ος φέρει ἀκροστιχίδα «Μελέτιον τὸν θεῖον εὐφημῶ λόγοις» ποίημα Νικοδήμου Ἁγιορείτου· (ἦχος πλ. δ' Ἁρματηλάτην). Ἀρχή: «Μελέτην νόμου τοῦ Θεοῦ ποιούμενος τὴν ἅπασάν σου ζωήν»· (ἄνευ Συναξαρίου).

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Μηνᾶ, Βίκτωρος καὶ Βικεντίου (Νοεμβ. ια').

Ἀκολουθία μετὰ ἓξ Στιχηρῶν τοῦ ἑσπερινοῦ καὶ Δοξαστικοῦ, τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίων (2) καὶ τεσσάρων Στιχηρῶν τῶν Αἴνων μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἄνευ κανόνος, ἀνατύπωσις ἐκ τῶν ἐντύπων).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 261 - 264).

Μιχαὴλ ἀρχιστρατήγου Σύναξις (Νοεμβ. η').

Ἀκολουθία μετὰ ἓξ Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ τοῦ ἑσπερινοῦ, τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, τεσσάρων Ἐξαποστειλαρίων καὶ τριῶν Στιχηρῶν τῶν Αἴνων μετὰ Δοξαστικοῦ (ἄνευ κανόνος, ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων).

(Στυλ. Ἀλεξίου), Ἱερὰ Σύνοψις σ. 255 - 259.

Μοδέστου Ἱεροσολύμων (Δεκεμ. ιη').

Ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν ἱερομάρτυρος καὶ θαυματουργοῦ Μοδέστου ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων ψαλλομένη τῇ ιη' Δεκεμβρίου.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 117-126. Κανὼν εἷς ἀνωνύμως, ἀλλ' ἔστιν οὗτος ποίημα Ἰωάννου ἐπισκόπου Εὐχαΐτων τοῦ Μαυρόποδος. Μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 122-124) ἐκτενὲς Συναξάριον, οὗ ἡ ἀρχή: «Οὗτος ἐγεννήθη ἀπὸ ὀρθοδόξους γονεῖς Εὐσέβιον καὶ Θεοδούλην ὀνομαζομένους ἐν τῇ πόλει Σεβαστείᾳ ἐν ἔτει ͵σκη'. 228». Ἐν σ. 126-127. «Εὐχὴ τοῦ ἁγίου Μοδέστου ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων λεγομένη εἰς πᾶσαν θανατηφόρον ἀσθένειαν βοῶν, ἵππων, ὄνων, ἡμιόνων, προβάτων, αἰγῶν, μελισσῶν καὶ λοιπῶν ζώων.» Ἀρχή: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεός μου, ὁ ἐλεήμων καὶ πανάγαθος, ὁ πᾶσαν τὴν νοητὴν καὶ αἰσθητὴν κτίσιν ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας».

Μυρόπης μεγαλομάρτυρος (†255 — Δεκεμ. β').

Ἀκολουθία τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Μυρόπης πονηθεῖσα παρὰ Νικηφόρου τοῦ Χίου.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 96-102. Κανὼν εἷς εἰς ἦχον α' (Ὠδὴν ἐπινίκιον)· μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 100-101) σύντομον Συναξάριον, οὗ ἡ ἀρχή: «Αὕτη ἡ ἁγία παρθενομάρτυς Μυρόπη, ἐγεννήθη εἰς τὴν πόλιν Ἔφεσον· ἐπειδὴ δὲ ἀπέθανεν ὁ πατήρ της, καὶ τὴν ἄφησεν ἀνήλικον, ἀνετράφη ἀπὸ μόνην τὴν μητέρα της».

Μυρτιδιώτισσα (Σεπτ. κδ').

Ἀκολουθία εἰς τὸ ὑπερφυὲς θαῦμα ὅπερ ἐνήργησεν ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος καὶ ἀειπαρθένος Μαρία διὰ τῆς πανσέπτου καὶ θείας αὐτῆς εἰκόνος τῆς ἐπιλεγομένης Μυρτιδιωτίσσης ἐν τῇ νήσῳ τῶν Κυθήρων ὅτε τὸν παράλυτον ἤγειρε μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας τῆς ἁγίας αὐτῆς Κοιμήσεως· ποίημα Σωφρονίου ἐπισκόπου Κυθήρων τοῦ Παγκάλου, ἀντιγραφεῖσα δὲ παρὰ τοῦ ἐλαχίστου δούλου αὐτῆς μακαρίτου εὐγενοῦς Δομενίκου Βαλερίου πλείστοις καὶ ἐξαισίοις τερατουργήμασι εὐεργετηθέντος παρὰ τῆς αὐτῆς ἁγίας εἰκόνος.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 26-43. Ἐκ τῶν τριῶν κανόνων ὁ μὲν εἷς, ποίημα Μελετίου Καλλονᾶ, καθηγουμένου τῆς Ἀγκαράνθου ἁγίας μονῆς καὶ πρωτοσυγκέλλου τῆς καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης ἐκκλησίας, φέρει ἀκροστιχίδα: «Ὕμνον ᾄδω σοι καινὸν παρθένε Μαρία ἁγνή, Μελέτιος Καλλονᾶς»· (ἦχος α'. Ὠδὴν ἐπινίκιον)· ὁ βος κανών, ποίημα Σωφρονίου τοῦ Παγκάλου, φέρει ἀκροστιχίδα «τὴν μητέρα μέλψωμεν ἀρρήτου Λόγου» (ἦχος ὁ αὐτός), καὶ ὁ γος εἰς ἦχον β' (Ἐν βυθῷ κατέστρωσε) τοῦ αὐτοῦ Σωφρονίου ποίημα. Μετὰ τὸ κοντάκιον (σ. 36) ὑπόμνημα εἰς τὸ θαῦμα τῆς Θεοτόκου τῶν Μυρτιδίων, οὗ ἡ ἀρχή: «Εἰς τὴν νῆσον τῶν Κυθήρων ὑπῆρχεν ἕνας ἐρημότοπος λεγόμενος Μυρτίδια (διότι ὅλος ἦτον δασωμένος ἀπὸ μυρτιαῖς) καὶ ἀκατοίκητος, ἀφοῦ μόνον τὰ ζῶα τῶν ἀγροίκων ἔβοσκον ἐκεῖ». Ἐν σημειώσει αὐτοῦ ὁ ἐπιμελητὴς τῆς ἐκδόσεως Κοραῆς λέγει ὅτι διώρθωσε τὸ λεκτικὸν «ἐπὶ τὸ καλλιλογικώτερον». Περὶ τῆς Μυρτιδιωτίσσης ἴδε τὸ φυλλάδιον: τὰ Μυρτίδια ἢ ὁ ἐν Κυθήροις ναὸς τῆς Θεοτόκου ὑπὸ Χ. Σ. ἐν Ἀθήναις 1857. Περὶ δὲ τῆς Ἀκολουθίας ἴδε A. Chappet, ἐν Echos d'Orient τ. XV (1912) σ. 138-45. πρβλ. καὶ L. Petit, Bibl. des Acolouthies gr. σ. 167.

Μύρωνος ἐπισκόπου Κνωσοῦ (Αὐγ. η').

Ἀκολουθία πλήρης (ἐξ ἧς ἐλλείπει ὁ Κανών).
(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 530-535).

Νεκταρίου τοῦ ἐκ Βρυούλλων (†...Ἰουλίου ια').

Ἀκολουθία καὶ βίος τοῦ ἁγίου ἐνδόξου νέου ὁσιομάρτυρος Νεκταρίου τοῦ ἐκ Βρυούλλων τοῦ ἀσκήσαντος ἐν τῇ ἱερᾷ Σκήτῃ τῆς Θεοπρομήτορος ἁγίας Ἄννης· καὶ τῆς ἁγίας ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος καὶ πανευφήμου *Εὐφημίας*· ἐκδίδοται: δαπάνῃ τοῦ πανοσιολογιωτάτου Παπακαισαρίου Διονυσιάτου τοῦ ἐκ Βρυούλλων. Ἐν Ἀθήναις τυπ. Α.Ε.Ε. Νέα Ἑλληνικὴ Ἠὼς (Ι. Χατζηϊωάννου) Ἱπποκράτους 15, 1930.

Εἰς σχῆμα 8ον σελ. 35· ἐν σελ. 1 εἰκὼν τοῦ ἁγίου «ὁ ἐκ Βρυούλλων τῆς Μ. Ἀσίας ὁσιομάρτυς Νεκτάριος» ἐν σ. 5-29 ἡ Ἀκολουθία τοῦ ἁγ. Νεκταρίου μετὰ τῆς ἁγίας Εὐφημίας, μετὰ μικροῦ καὶ μεγάλου ἑσπερινοῦ, ἰδιομέλων (5) τῆς Λιτῆς καὶ τριῶν κανόνων· ὁ εἷς τῆς Θεοτόκου (ἀνωνύμως) φέρων ἀκροστιχίδα· «Χαίροις χαρᾶς σκήνωμα τῆς λύπης λύσις ᾠδὴ Ἰωάννου» (ἦχος πλ. δ'. Ἁρματηλάτην) (ποίημα Ἰωάννου τοῦ Μαυρόποδος), ὁ ἕτερος τοῦ ἁγίου εἰς ἦχον πλ. δ' (Ἁρματηλάτην) Ἀρχή: «Ἄναρχε Λόγε λόγον μοι πρυτάνευσον ὅπως ὑμνήσω σαφῶς»· καὶ ὁ γος τῆς ἁγ. Εὐφημίας εἰς ἦχον δ' (Ἀνοίξω τὸ στόμα μου) Ἀρχή: Ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ πληρωθήσεται πνεύματος καὶ ᾄσω μελώδημα»· ἐν σ. 30-35 Βίος τοῦ ὁσιομάρτυρος Νεκταρίου οὗ ἡ ἀρχή: «Κατήγετο οὗτος ὁ ἀληθινὸς καὶ ἀναντίρρητος ἅγιος ἀπὸ μίαν ἐπίσημον κωμόπολιν τῆς Μ. Ἀσίας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ ἁγίου Ἐφέσου κειμένην Βρύουλλα ἢ Βουρλὰ χυδαϊκῶς»· τὸ ἔτος τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ δὲν σημειοῦται.

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Νικήτα τοῦ Νισυρίου († 1732 — Ἰουνίου κα').

Ἀκολουθία καὶ βίος τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Νικήτα τοῦ Νισυρίου ἀθλήσαντος ἐν Χίῳ τῇ 21 Ἰουνίου 1732 ποιηθεῖσα παρὰ Ἀθανασίου Ἰβηρίτου.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 280-290· ὁ κανὼν (εἰς ἦχον πλ. δ'. Ἁρματηλάτην Φαραὼ) ἄνευ ἀκροστιχίδος. Μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 285-288). «Βίος καὶ μαρτύριον τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Νικήτα τοῦ Νισυρίου»· Ἀρχή: «Οὗτος ὁ νέος μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Νικήτας, ἦτον ἀπὸ τὴν Νίσυρον, ἡ ὁποία εἶναι μία μικρὰ νῆσος ἀναμεταξὺ τῆς Κῶ καὶ τῆς Ρόδου κειμένη». Ἐν τέλει τῆς Ἀκολουθίας Μεγαλυνάρια (2).

Νικήτα, Ἰωάννου καὶ Ἰωσήφ, κτιτόρων τῆς Ν. Μονῆς ἐν Χίῳ.

Ἀκολουθία καὶ βίος τῶν ὁσίων πατέρων Νικήτα, Ἰωάννου καὶ Ἰωσὴφ τῶν ἐν τῷ Προβατείῳ ὄρει τῆς Χίου ἀσκησάντων καὶ κτητόρων τῆς ἐν Χίῳ ἱερᾶς Νέας Μονῆς. Τῇ εἰκοστῇ Μαΐου ἐπιτελοῦμεν τὴν μνήμην τῶν ὁσίων πατέρων Νικήτα, Ἰωάννου καὶ Ἰωσήφ, ἀσκησάντων κατὰ τὰ μέσα τοῦ 10ου μετὰ Χριστὸν αἰῶνος.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 232-249. Ἐκ τῶν Στιχηρῶν τοῦ Μεγάλου ἑσπερινοῦ τέσσαρα φέρονται ἐπ' ὀνόματι Γρηγορίου Φωτεινοῦ (σ. 233). Ἐκ δὲ τῶν δύο τῆς Ἀκολουθίας κανόνων, ὁ βος φέρει ἀκροστιχίδα τὸ ἀλφάβητον, ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις «Νικηφόρου» (τοῦ Χίου) οὗτινος ἔργον καὶ ἡ ὅλη Ἀκολουθία. Ἐν σ. 241-246 «Βίος καὶ πολιτεία τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων πατέρων ἡμῶν Νικήτα, Ἰωάννου καὶ Ἰωσὴφ τῶν ἐν Χίῳ ἀσκησάντων». Ἀρχή: «Ἀγκαλὰ καὶ οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ, δὲν ἔχουσι χρείαν ἀπὸ ἀνθρωπίνην δόξαν καὶ τιμὴν μὲ τὸ νὰ εἶναι εἰς τὴν οὐράνιον καὶ θείαν δόξαν, ζῶντες εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὸν Σολομῶντα». Ἐν τέλει (σ. 249) Μεγαλυνάρια (3).

Νικηφόρου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως (Μαρτίου 13).

ʼΑκολουθία εἰς τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ λειψάνου.

Τὰ ἐλλείποντα ἐκ τῆς ἐντύπου ἀκολουθίας τροπάρια ἐδημοσίευσεν ὁ Α. Π. Κεραμεὺς ἐκ τοῦ Σαβαϊτικοῦ κώδ. 241 ἐν τῇ ʼΕκκλησ. ʼΑληθείᾳ ἔτ. Κʹ (1900) σ. 337-340), ἤτοι Κάθισμα, Στιχηρὰ προσόμοια (ποίημα ʼΙγνατίου), ἕτερα Στιχηρὰ εἰς τὴν μνήμην Νικηφόρου (βʹ ʼΙουνίου), Κάθισμα, Κοντάκιον καὶ τρεῖς στροφὰς Οἴκων, ʼΕξαποστειλάριον καὶ ʼΑπολυτίκιον. ʼΕν τῷ αὐτῷ τόμῳ τῆς ʼΕκκλ. ʼΑληθείας σ. 402 συμπληροῖ τὴν ʼΑκολουθίαν τοῦ Νικηφόρου ὁ Λαυριώτης ʼΑλέξανδρος διὰ δημοσιεύσεως Κοντακίου καὶ δύο ἄλλων στροφῶν Οἴκου ἐκ Λαυριωτικοῦ κώδικος.

Νικηφόρου τοῦ Χίου.

ʼΑκολουθία τοῦ ὁσίου Νικηφόρου τοῦ Χίου ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Πρωτοσυγκέλλου Κυρίλλου Τρεχάκη τοῦ Νεαμονησίου καὶ βίος αὐτοῦ ὑπὸ τῆς κ. Αἰμιλίας Κ. Σάρου (τὸ γένος Γ. Ζολώτα).

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 211-223. ʼΑνατύπωσις ἐκ τῆς κατὰ τὸ 1907 ἐν Χίῳ γενομένης ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἐκδόσεως· τὸ βον ʼΑπολυτίκιον (σ. 212) φέρεται ὡς ποίημα «Κυρίλλου Βαβύλα μαθητοῦ τοῦ ἁγίου ἐπὶ τῇ εὑρέσει τοῦ λειψάνου αὐτοῦ»· ὁ κανὼν (σ. 214) φέρει ἀκροστιχίδα: «Ἅγιος εἶ Κύριε καὶ σὲ ὑμνεῖ τὸ πνεῦμά μου»· (ἦχος δʹ. ʼΑνοίξω τὸ στόμα μου). Μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 216-221) «Βίος ὁσίου Νικηφόρου τοῦ Χίου». ʼΑρχή: «Τὸ ὄνομα τοῦ ὁσίου Νικηφόρου εἶναι εἰς πᾶσαν γωνίαν τῆς Χίου γνωστὸν καὶ ἐκτὸς ἀκόμη μεταξὺ πάντων τῶν Χίων ὅσοι ἐκ τῶν πατέρων καὶ πάπων ἤκουσαν περὶ τοῦ βίου τοῦ ἁγίου καὶ παναρέτου αὐτοῦ ἀνδρός». ʼΕν σημειώσει τοῦ ἐκδότου τοῦ Λειμωναρίου Κοραῆ Παπαντωνάκι (σ. 220) λέγεται ὅτι «ὁ βίος ὡς καὶ ἡ ʼΑκολουθία ἐγράφησαν τῷ 1807 (γρ. 1907) ὅτε τὸ πρῶτον ἑωρτάσθη ἐπισήμως ὁ ἅγιος».

Νικολάου ἐπισκόπου Μύρων (Δεκεμβρ. Ϛʹ).

ʼΑκολουθία μετὰ τεσσάρων Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν ʽΕσπερινόν, τριῶν τῶν ʼΑποστίχων Δόξα καὶ Νῦν, ʼΕξαποστειλαρίων (3) καὶ τεσσάρων Στιχηρῶν τῶν Αἴνων μετὰ Δοξαστικοῦ. (ʼΑνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων· ἄνευ κανόνος).

(Στυλ. ʼΑλεξίου. ʽΙερὰ Σύνοψις σ. 295-299).

Νικολάου τοῦ νέου τοῦ ἐν Βουνένοις τῆς Θεσσαλίας (Μαΐου 9).

«ʼΑκολουθία τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ὁσιομάρτυρος Νικολάου τοῦ νέου τοῦ ἐν Βουνένοις τῆς Θεσσαλίας ἀσκήσαντος καὶ ἀθλήσαντος, μετὰ προλεγομένων ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων ʼΙεζεκιὴλ τοῦ ἀπὸ Βελανιδίας. ʼΕν ʼΑθήναις τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 44 1930».

Εἰς Σχῆμα 8ον σελ. 47. ʼΕν ἀρχῇ εἰκὼν τοῦ ἁγίου. ʼΕν σελ. 15 τὰ προλεγόμενα τοῦ ἐκδότου ἐν οἷς ποιεῖται λόγον περὶ τοῦ ἁγίου καὶ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδόσεων τῆς ʼΑκολουθίας, ἣν οἱ κατὰ καιροὺς ἐκδόται ἐπεδιώρθωσαν. ʼΕκ τῆς ἐπιδιορθωθείσης ὑπὸ ʼΙωσὴφ ἀρχιμ. τοῦ ἐκ Φουρνᾶ ἀναδημοσιεύει ἀπαραλλάκτως καὶ τὴν παροῦσαν ἑνδεκάτην ἔκδοσιν ἐκ τῆς ἐν Βενετίᾳ τῷ 1791 γενομένης. ʽΗ πρώτη τῆς ʼΑκολουθίας ἔκδοσις ἐγένετο ἐν Βενετίᾳ τῷ 1657, ἡ βʹ ἐν Μοσχοπόλει τῷ 1736, ἡ γʹ ἐν Βενετίᾳ 1791, ἡ δʹ ἐν ʼΑθήναις τῷ 1845, ἡ εʹ ἐν Πάτραις 1861, ἡ ςʹ ἐν ʼΑθήναις 1873, ἡ ζʹ ἐν Πάτραις 1875, ἡ ηʹ ἐν Πάτραις 1905, ἡ θʹ ἐν Τριπόλει 1906, ἡ ιʹ ἐν Κορίνθῳ 1908. ʽΗ ἀκολουθία πλήρης μετὰ μικροῦ καὶ μεγάλου ἑσπερινοῦ· πρὸ τοῦ ὄρθρου (σ. 17) Στίχοι κοινοὶ εἰς τὸν ἅγιον φέροντες ἀκροστιχίδα «ʼΙωσήφ» (τοῦ διασκευαστοῦ ʼΙωσὴφ τοῦ ἐκ Φουρνᾶ)·

αὐτόθι «Ἕτεροι Στίχοι ὡς ἀπὸ τοῦ ἁγίου εἰς τὸν συγγραφέα φέροντες ἀκροστιχίδα «Νικόλαος». Ἐν σελ. 24 ὁ κανών (ἦχος δ' Ἀνοίξω τὸ στόμα μου). Ἀρχή: «Ἀμέτοχον ὄντα με σοφίας πάσης καὶ χάριτος καὶ νοῦν καὶ διάνοιαν ὅλως ἀδόκιμον». Ἐν σελ. 35 ἐπιστολὴ τοῦ διασκευαστοῦ τῆς Ἀκολουθίας Ἰωσὴφ πρὸς τὸν «τιμιώτατον καὶ λογιώτατον καὶ τῷ ὄντι φιλόκαλον καὶ κοσμιώτατον ἄνδρα κύριον Κωνσταντῖνον» (ἐκ κώμης Κλειτσοῦ τῶν Ἀγράφων). Ἐν τέλει τῆς ἐπιστολῆς: «͵αψη' Φαρμουθὶ φθίνοντος· τῆς σῆς μοι πολυεράστου λογιότητος ἀδελφὸς ἐν πνεύματι ὁ ταπεινὸς ἀρχιμανδρίτης τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου Ἰωσὴφ ὁ ἐκ Φουρνᾶς τῶν Ἀγράφων». Ἐν σελ. 37 «Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου ὁσιομάρτυρος Νικολάου τοῦ ἐν τῷ τῶν Βουνένων ὄρει ἀσκήσαντος καὶ ἀθλήσαντος». Ἀρχή: «Πάτερ εὐλόγησον. Οὗτος ὁ περιφανὴς καὶ ἀήττητος τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης νέος Νικόλαος ἦτον ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Ἀνατολῆς ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς γεννηθεὶς κατὰ τὸ ἀνθρώπινον». (Περὶ τοῦ βίου τοῦ ἁγίου ἴδε Ν. Ι. Γιαννοπούλου, Βίος ἁγίου Νικολάου τοῦ Νέου καὶ ἡ Βουνένη τῆς Θεσσαλίας, ἐν Νεολόγου ἑβδομ. Ἐπιθεωρ. τομ. Γ' (ἐν Κωνσταντινουπόλει 1894) σ. 698-700, 715-17, 738-40, 746, καὶ Δ. Σταΐκου ἐν Προμηθεῖ (Βῶλος 1891) σ. 247-51. Ἐν σελ. 47 προσθῆκαι καὶ διορθώσεις. (Περὶ τῶν γενομένων ἐκδόσεων ἴδε Louis Petit, Bibliogr. des Acolouthies Grecques σ. 210-214.

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Νικολάου τοῦ ἐξ Ἰχθύος τῆς Κορινθίας (Φεβρ. ιδ').

«Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου νεοφανοῦς μάρτυρος Νικολάου τοῦ ἐξ Ἰχθύος τῆς Κορινθίας μετὰ προλεγομένων ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Ἰεζεκιήλ, τοῦ ἀπὸ Βελανιδίας. Ἐν Ἀθήναις, τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 44 1930».

Σχῆμα 8ον σελ. 64. Ἐν ἀρχῇ ἡ ἀφιέρωσις «τῷ ἀντιπρυτάνει καὶ ἀκαδημαϊκῷ Κων. Ι. Δυοβουνιώτῃ τακτικῷ καθηγητῇ τῆς Θεολογίας τοῦ Ἀθήνησι Πανεπιστημίου καὶ τῆς Ριζαρείου ἐκκλησ. Σχολῆς φιλίας πολυετοῦς ἔνδειξις»· ἐν σελ. 5-19 τὰ προλεγόμενα, ἐν οἷς γίνεται λόγος περὶ τοῦ κώδικος τοῦ περιέχοντος τὴν ἐν λόγῳ ἀκολουθίαν, εὑρεθέντος ἐν τῇ Μονῇ τῆς ἁγ. Τριάδος τοῦ Σιάμου καὶ δωρηθέντος εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Θεολ. Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν· ἐν τῷ β' μέρει ὁ λόγος περὶ τῶν ἁγίων Νικολάων τῶν γνωστῶν ἐν τοῖς Συναξαρισταῖς παρ' οἷς λείπει ἡ μνήμη τοῦ ἐξ Ἰχθύος Νικολάου πρῶτον νῦν γινομένου γνωστοῦ· ἐν τῷ γ' μέρει περὶ τοῦ ποιητοῦ τῆς Ἀκολουθίας ὁ λόγος Δαμασκηνοῦ, ὃν ὁ ἐκδότης ὑπολαμβάνει ὡς τὸν Στουδίτην Δαμασκηνόν. Ἐν σελ. 20 ἡ ἀκολουθία μετὰ μικροῦ καὶ μεγάλου ἑσπερινοῦ, λιτῆς καὶ κανόνων τριῶν· ὁ αος τῆς Θεοτόκου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: «Ἡ τὸν Λόγον τέξασα δίδου μοι λόγον· ἀμήν» (Ἦχος δ' Ἀνοίξω τὸ στόμα μου). Ἀρχή: «Ἡ κόσμον κοσμήσασα τὴν εὐκοσμίαν ὡς τέξασα τὸν κόσμου κοσμήτορα κόσμησον δέομαι»· ὁ βος κανὼν (σ. 30) φέρει ἀκροστιχίδα: «Τὸν ἀρτιφανῆ μάρτυρα μέλπειν θέμις» ἐν δὲ τοῖς δυσὶ τελευταίοις τροπαρίοις τῆς θ' ᾠδῆς «Δαμασκηνοῦ» (Ἦχος πλ. β' Κύματι θαλάσσης). Ἀρχή: «Τίμιος τῷ ὄντι ὁ θάνατος μάρτυς ὁ σὸς ἐπέφανε»· ὁ γος κανὼν φέρει ἀκροστιχίδα αβ. ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις «τοῦ αὐτοῦ». (Ἦχος πλ. δ' Ἁρματηλάτην). Ἀρχή: «Ἁμαρτιῶν μου καὶ παθῶν τὴν ζόφωσιν μακρὰν ἀπέλασον». Ἐν σ. 38 «Μηνὶ τῷ αὐτῷ (Φεβρ.) ιδ' τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Νικολάου τοῦ Νεοφανοῦς» Συναξάριον. «Οὗτος ὁ τοῦ Χριστοῦ γενναῖος μάρτυς ὑπῆρχεν ἐξ εὐτελοῦς τινος χώρας ἐπιχωρίων ἔθει Ψάρη τὴν κλῆσιν ἐσχηκείας, περίπου τῶν τῆς Κορίνθου ὁρίων κειμένης». Ἐν σ. 48 «Σημειώσεις ἐκδότου» περὶ τῆς Ἀκολουθίας Νικολάου τοῦ ἐκ Χίου, Νικολάου τοῦ ἐν Βουνένοις καὶ Νικολάου τοῦ ἐκ Καρπενησίου. Ἐν σ. 49 «Ἐγκώμιον εἰς τὸν νεομάρτυρα Νικόλαον τὸν νεοφανῆ συγγραφὲν

παρὰ τοῦ ἐν Ἱερομονάχοις ἐλαχίστου Δαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίτου». Ἀρχή: «Πολλῶν ὄντων καὶ μεγάλων δι' ὧν ἐμαυτὸν ἐν τουτωνὶ τῷ ἀγῶνι καθῆκον φιλέορτοι».

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Νικολάου τοῦ Χίου († 1754 — Ὀκτ. λα΄).

Ἀκολουθία βίος καὶ μαρτύριον τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Νικολάου τοῦ Χίου ποιηθεῖσα παρὰ Νικηφόρου τοῦ Χίου.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 66-81. Κανόνες δύο. Τοῦ α^ου^ ἡ ἀκροστιχὶς αβ. Μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 74-78) βίος καὶ μαρτύριον, οὗ ἡ ἀρχή: «Οὗτος ὁ νέος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Νικόλαος ἦτον ἀπὸ τὴν περίφημον νῆσον Χίον ἀπὸ χωρίον Κάρυαῖς λεγόμενον, χριστιανὸς ἄνωθεν ἀπὸ γονεῖς καὶ προγόνους».

Ὀνουφρίου ὁσιομάρτυρος († 1818 — Ἰαν. δ΄).

Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου ὁσιομάρτυρος Ὀνουφρίου τοῦ ἐν Χίῳ ἀθλήσαντος ἐν ἔτει 1818 Ἰανουαρίου 4.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 127-141. Εἷς μόνον κανὼν φέρων ἀκροστιχίδα «Ὕμνοις σε μέλπω, Ὀνούφριε, σὺν πόθῳ», ἐν δὲ τῇ θ΄ ᾠδῇ «Ἰακώβου»· κατὰ ταῦτα ὁ κανὼν τῆς Ἀκολουθίας εἶναι ἔργον τοῦ ἁγιορείτου Ἰακώβου τοῦ Νεασκητιώτου († 1865), ἡ δὲ λοιπὴ ἀκολουθία ἔργον τοῦ Ἰβηρίτου Ὀνουφρίου δημοσιευθὲν ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ Ἀκακίου τοῦ Προδρομίτου εἰς τὸ ἐπιγραφόμενον βιβλίον «Ἀκολουθίαι καὶ μαρτύρια τῶν ἁγίων ἐνδόξων τεσσάρων νέων ὁσιομαρτύρων Εὐθυμίου, Ἰγνατίου, Ἀκακίου καὶ Ὀνουφρίου» σ. 119-63 ἐν Ἀθήναις 1862. Μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 134-139) «Βίος καὶ μαρτύριον τοῦ ἁγίου ἐνδόξου νέου ὁσιομάρτυρος Ὀνουφρίου τοῦ ἐν Χίῳ ἀθλήσαντος ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ ͵αωιη΄ Ἰανουαρίου Δ΄»· Ἀρχή: «Πάντοτε βέβαια ἀξιοθαύμαστος ὑπῆρξεν ἡ ἀνδρεία, ἡ μεγαλοψυχία καὶ καρτερία τῶν ἁγίων μαρτύρων, καὶ ὁ πρὸς τὸν Χριστὸν διάπυρος ἔρως καὶ ἡ ἀσύγκριτος ἀγάπη των πρὸς αὐτόν».

Παντελεήμονος ἰαματικοῦ (Ἰουλ. κζ΄).

Ἀκολουθία μετὰ τριῶν Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίου καὶ τριῶν Στιχηρῶν τῶν Αἴνων μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων· ἄνευ κανόνος).

(Σ τ υ λ. Ἀ λ ε ξ ί ο υ, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 517-519).

Παρασκευῆς ὁσιομάρτυρος (Ἰουλ. κς΄).

Ἀκολουθία μετὰ τριῶν Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τριῶν τῶν Ἀποστίχων καὶ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίων (2) καὶ τριῶν Στιχηρῶν τῶν Αἴνων μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν ἐντύπων· ἄνευ Κανόνος).

(Σ τ υ λ. Ἀ λ ε ξ ί ο υ, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 514-517).

Παρασκευῆς ὁσιομάρτυρος (1442 - Ὀκτωβ. ιδ΄).

Ἀκολουθία καὶ διήγησις τοῦ ἐν Χίῳ κατὰ τὸ Παλαιόκαστρον γενομένου θαύματος ὑπὸ τῆς ὁσιομάρτυρος Παρασκευῆς ποίημα τοῦ ἱεροδιδασκάλου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 44-51. Ἐν φ. 48-50 Διήγησις ὠφέλιμος τῆς παραδόξου σωτηρίας, τὴν θυσίαν ἐτέλεσεν ἐν τῇ Νήσῳ ταύτῃ τῆς Χίου ἡ ἁγία καὶ ἔνδοξος ὁσιομάρτυς Παρασκευή, χαλινώσασα τὴν ὁρμὴν τῆς θαλάσσης καὶ εἰς τὰ ὀπίσω αὐτὴν

ἀποτρέψασα, ἥτις ὡς ἐφάνη, ὥρμησεν ὑπὸ θεϊκῆς ὀργῆς διὰ νὰ καταποντίσῃ τὴν χώραν ὅλην: (Ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου ἱεροδιδασκάλου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου). Ἀρχή: «Συνήθεια ἐστάθη παλαιά, ἐκ προστάγματος Θεοῦ λαβοῦσα τὴν ἀρχήν, νὰ γράφωνται τὰ παράδοξα ἔργα τοῦ Θεοῦ, πρὸς ὠφέλειαν καὶ διδασκαλίαν τῶν μεταγενεστέρων ἀνθρώπων».

Πατέρων ἁγιορειτῶν.

Ἀκολουθία ἀσματικὴ καὶ βίος τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων πατέρων ἡμῶν τῶν ἐν τῷ ἁγίῳ ὄρει τοῦ Ἄθω ἐν τῇ ἱερᾷ Σκήτῃ τῆς Θεοπρομήτορος ἁγίας Ἄννης διαλαμψάντων ὁσίων μὲν τεσσάρων, ὁσιοάθλων δὲ ἐννέα, προσετέθη δὲ ἡ ἀναστάσιμος ἀκολουθία. Ἐκδίδεται τὸ πρῶτον ὑπὸ Χαραλάμπου μοναχοῦ καὶ Κωνσταντίου ἱερομονάχου καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ ἐκ τῆς Καλύβης ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου καὶ Διονυσίου τοῦ μοναχοῦ ἐκ τῆς ἱερᾶς Σκήτης τῆς Θεοπρομήτορος ἁγίας Ἄννης. Ἅγιον ὄρος Ἄθω. Τύποις ἀνων. εταιρείας ἐκδόσεων «Νέα ἑλληνικὴ Ἠώς» (Ι. Χατζηϊωάννου) Κολοκυνθοῦς 2 Ἀθῆναι 1929.

Εἰς σχῆμα 4ον σελ. 114. Ἐν σελ. 4 εἰκὼν μεγάλη τῶν τεσσάρων ὁσίων καὶ ἐννέα ὁσιοάθλων τῶν ἐν τῇ Σκήτῃ τῆς ἁγίας Ἄννης διαλαμψάντων. Οἱ Κανόνες τῶν ὁσίων διπλοῖ, ἀλλ' ἄνευ ἀκροστιχίδος καὶ ἀνωνύμως ὡς καὶ ἡ ὅλη Ἀκολουθία, ἥτις εἶνε γνωστὸν ὅτι τυγχάνει ἔργον τοῦ Νεασκητιώτου Ἰακώβου († 1865). Ἐν σελ. 45 «Λόγος μετ' ἐγκωμίου καὶ διηγήσεως πρὸς τοὺς ὁσίους πατέρας συνασκητὰς ἡμῶν, τοὺς ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ Σκήτῃ τῆς Θεοπρομήτορος ἁγίας Ἄννης ἀσκήσει τε καὶ ἀθλήσει φαιδρῶς διαλάμψαντας». Ἀρχή: «Ὅτε ὁ Τωβίας υἱὸς τοῦ δικαίου Τωβὶτ ἐκείνου, ἔκρινε δοῦναι μισθὸν τῷ ἁγίῳ Ἀγγέλῳ Ραφαήλ». Ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ περιλαμβάνεται σύντομος βιογραφία τῶν ὁσίων (σ. 45-74). Ἐν δὲ τῇ σελ. 75 «Διήγησις θαυμαστὴ τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Μητροφάνους τοῦ πνευματικοῦ καὶ Ρήτορος, μαθητοῦ γενομένου τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου τοῦ Στουδίτου, τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Σκήτῃ τῆς ἁγίας Ἄννης ἀσκησάντων. Ὀπτασία ὠφέλιμος Δημητρίου ὀρθοδόξου τοῦ ἐν τῇ χώρα Ἰσβόρῳ τῶν Σιδηροκαυσίων ... ἤτοι Μαδεμοχωρίων. Εὐλόγησον πάτερ». Ἀρχή: «Ἀδελφοὶ καὶ πατέρες δεῦτε ἀκούσατε φοβερὰ καὶ θαυμαστὰ πράγματα, ὁποῖα ἐφανέρωσεν ὁ φιλάνθρωπος Θεὸς εἰς ἡμᾶς, εἰς τούταις ταῖς ὑστεριναῖς ἡμέραις». Ἐν σελ. 80 - 82 Ἴσον ἀπαράλλακτον τοῦ πρωτοτύπου γράμματος περὶ τοῦ τιμίου λειψάνου τῆς Θεοπρομήτορος Ἁγίας Ἄννης πόθεν, πῶς, καὶ πότε κατήντησεν ἐν τῇ ἱερᾷ Σκήτῃ ταύτῃ». Τὸ γράμμα τοῦτο φέρει ἡμερομηνίαν 26 Ὀκτωβρίου 1686 ὑπογεγραμμένον ὑπὸ μοναχῶν τῆς Σκήτης. Ἐν σελ. 83 «Ἴσον ἀπαράλλακτον τοῦ πρωτοτύπου ἀρχιερατικοῦ μαρτυρικοῦ γράμματος περὶ τοῦ τιμίου λειψάνου τῆς ἁγίας καὶ δικαίας Ἄννης, μητρὸς τῆς Θεοτόκου». Τὸ γράμμα ἀχρονολόγητον φέρει τὰς ὑπογραφὰς τοῦ Καισαρείας Καππαδοκίας Ἐπιφανίου καὶ τοῦ Χαλδίας Συλβέστρου. Ἐν σελ. 84 - 90. «Οἶκοι κδ' κατ' ἀλφάβητον, τῆς ἁγίας ἐνδόξου Θεοπρομήτορος Ἄννης, ψαλλόμενοι ἐν τῷ Ναῷ αὐτῆς κατὰ τὴν Την ᾠδήν». Ἐν σελ. 91 - 98 «Κανὼν παρακλητικὸς εἰς τοὺς Ἁγιαννίτας ὁσίους καὶ θεοφόρους πατέρας ἡμῶν». Ποίημα Γερασίμου μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς «Λιταῖς ταῖς ὑμῶν σωθείημεν πατέρες Γ. Μ. Μ». Ἐν σελ. 98 - 105 «Οἶκοι εἰκοσιτέσσαρες εἰς τοὺς Ἁγιαννανίτας ὁσίους καὶ θεοφόρους πατέρας. Ποίημα Γερασίμου μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου». Ἐν σελ. 105 - 114 «Χριστοφόρου ἐκ τῆς Σκήτεως τοῦ τιμίου Προδρόμου Λόγος εἰς τὴν σύλληψιν τῆς Θεοπρομήτορος Ἄννης». Ἀρχή: «Ὢ καὶ τί χαρμόσυνος καὶ πανσέβαστος ἡμέρα εἶναι ἡ σημερινὴ ἡμέρα, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, εἰς τὴν ὁποίαν ἑορτάζομεν τὴν σύλληψιν τῆς ἁγίας Ἄννης!».

Πέτρου καὶ Παύλου (Ἰουν. κθ').

Ἀκολουθία ὡς ἐν τοῖς Μηναίοις (ἐλλείπουσι τὰ καθίσματα καὶ ὁ Κανών). (Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 494-499).

Πολυδώρου μάρτυρος.

Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Πολυδώρου τοῦ ἐν Ἐφέσῳ μαρτυρήσαντος ἐν ἔτει 1794 (Σεπτ. γ').

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 11-25. Ἐκ τῶν Στιχηρῶν τοῦ μεγάλου Ἑσπερινοῦ (σ. 12) τὰ τρία εἰσὶ ποίημα Νικοδήμου τοῦ ἁγιορείτου, καὶ τὰ τρία Νικηφόρου ἱεροδιακόνου (τοῦ Χίου). Ἐκ τῶν δύο κανόνων ὁ α^ος^ (ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου), φέρων ἀκροστιχίδα: «Νέον γεραίρω Πολύδωρον τοῖς λόγοις» εἶναι ποίημα τοῦ αὐτοῦ Νικοδήμου, ὁ δὲ β^ος^ (ἦχος α'. Ὠδὴν ἐπινίκιον) ποίημα Μιχαὴλ Εὐμορφοπούλου. Μετὰ τὸ κοντάκιον Βίος καὶ μαρτύριον ἁγίου Πολυδώρου (σ. 19-22) οὗ ἡ ἀρχή: «Οὗτος ὁ μέγας καὶ νεοφανὴς στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ Πολύδωρος ἦτο μὲν γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Λευκωσίας, τῆς πρώτης τῶν πόλεων τῆς νήσου Κύπρου, πατρὸς Λουκᾶ προσκυνητοῦ καὶ μητρὸς Λουρδανοῦς». Ἐκ τῶν δύο κοντακίων τὸ β^ον^ ποίημα Νικηφόρου (τοῦ Χίου), ἐν τέλει (σ. 25) Μεγαλυνάρια.

Προδρόμου Ἰωάννου.

Ἐκλογαὶ ἤτοι βιβλιάριον περιέχον τοὺς Οἴκους τῆς Παναγίας καὶ τοῦ τιμίου Προδρόμου, τὴν Μετάληψιν ἐξηγητήν, στίχους εἰς τὴν μακαρίαν Τριάδα, ἑτέρους εἰς τὴν ἁγίαν καὶ μεγάλην Παρασκευὴν ἅπαντα τυπωθέντα καὶ διορθωθέντα παρὰ Ἀκακίου ἱερομονάχου τοῦ Διακρούσση τοῦ ἐκ τῆς νήσου Κεφαλληνίας ἀναλώμασι Νικολάου Ἀναστάση. Ἐνετίῃσιν παρὰ Ἀνδρέᾳ τῷ Ἰουλιανῷ ͵αχξε'.

(Εὕρηται συνεσταχωμένον μετ' ἄλλων ἐν κώδικι Λ 19 τῆς ἐν ἁγίῳ Ὄρει Μεγίστης Λαύρας).

Προδρόμου Ἰωάννου ἀποτομή (Αὐγ. κθ').

Ἀκολουθία ἐκ τῶν Μηναίων ἀνατυπωθεῖσα (ἐξ ἧς ἐλλείπει ὁ Κανών). (Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 549-553).

Προδρόμου Ἰωάννου Γενέσιον (Ἰουν. κδ').

Ἀκολουθία ὡς ἐν τοῖς Μηναίοις (πλὴν τῶν Καθισμάτων καὶ τοῦ Κανόνος). (Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 486-190).

Προδρόμου Ἰωάννου Σύναξις (Ἰαν. ζ').

Ἀκολουθία μετὰ τριῶν Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, Ἀπολυτικίου, Ἐξαποστειλαρίου καὶ Δοξαστικοῦ τῶν Αἴνων. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 396-398).

Σάββα τοῦ ἡγιασμένου (Δεκεμ. ε').

Ἀκολουθία μετὰ τριῶν Στιχηρῶν καὶ Δοξαστικοῦ εἰς τὸν Ἑσπερινόν, Ἀπολυτικίου καὶ Κοντακίου. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων, ἄνευ κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 294-295).

Σεραφεὶμ ἀρχιεπισκόπου Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου.

«Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Σεραφεὶμ ἀρχιεπισκόπου Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου τοῦ θαυματουργοῦ, τὸ πρῶτον συντεθεῖσα ὑπὸ Ἀναστασίου ἱερομ. Γορδίου καὶ ἐκδοθεῖσα (1740), τὸ δεύτερον ἐκδοθεῖσα μετὰ προσθηκῶν ὑπὸ Διονυσίου ἱερομονάχου τοῦ ἐκ Φουρνᾶ Ἀγράφων (1745), τὸ δὲ τρίτον μεθ' ἑτέρων προσθηκῶν ὑπὸ Ἰωσὴφ ἀρχιμανδρίτου τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τοῦ ἐκ Φουρνᾶ Ἀγράφων (1790) καὶ τὸ ὄγδοον εἶτα ἐκδοθεῖσα. Ἔκδοσις ἐνάτη μετὰ προλεγομένων ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Ἰεζεκιὴλ τοῦ ἀπὸ Βελανιδίας, δαπάνῃ Ἡσαΐου Βεργοπούλου ἀρχιμανδρίτου. Ἐν Ἀθήναις τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 44. 1931».

Εἰς σχῆμα 8ον σελ. 134. Ἐν ἀρχῇ εἰκὼν τοῦ ἁγίου Σεραφεὶμ ὁλοσέλιδος καὶ κάτωθεν οἱ στίχοι:

Ὁ Σεραφεὶμ πατάσσει ἐμὲ πανώλην
τὴν βροτολοιγόν, φεῦ μοι φεῦ, πῶς ὁρῶμαι
ὑπτία, γυμνή, δυσειδής, κτεινομένη.

Ἀπὸ σελ. 5-16 προλεγόμενα τοῦ Θεσσαλιώτιδος Ἰεζεκιήλ. Ἐν σελ. 17 ἐπιστολὴ Διονυσίου ἱερομ. τοῦ ἀπὸ Φουρνᾶ «τοῖς ὁσιωτάτοις ἀδελφοῖς τοῖς κατὰ τὴν σεβασμίαν μονὴν τῆς κυρίας Θεοτόκου τῆς ἐπονομαζομένης Κορώνης καὶ Κρυερᾶς βρύσεως ἀσκουμένοις καὶ πᾶσι τοῖς ἐντευξομένοις»· ἐν σελ. 19 ἐπιστολὴ Δημητρίου Γεωργίου Τζιολάκογλου ἐκ κώμης Ρενδίνης τῶν Ἀγράφων πρὸς τὸν καθηγούμενον τῆς μονῆς Κορώνης καὶ τοὺς πατέρας τῆς μονῆς. Ἐν σελ. 22 (ἐν ἀρχῇ τῆς Ἀκολουθίας) Μεγαλυνάρια εἰς τὸν ἅγιον ἱερομάρτυρα Σεραφείμ. Ἀπὸ σελ. 24 ἄρχεται ἡ Ἀκολουθία μετὰ μικροῦ καὶ μεγάλου ἑσπερινοῦ, Λιτῆς, Στιχηρῶν ἀποστίχων, τοῦ Ὄρθρου μετὰ τριῶν κανόνων· ὁ αος εἰς τὴν Θεοτόκον (σελ. 35) ποίημα Θεοδώρου Λάσκαρι, ὁ βος εἰς τὸν ἅγιον ποίημα Ἀναστασίου (σελ. 35) καὶ ὁ γος εἰς τὸν ἅγιον ποίημα Ἰωσὴφ ἱερομονάχου τοῦ ἐκ Φουρνᾶ. Ἐν σελ. 44-46 συναξάριον· ἐν σελ. 56-57 στίχοι εἰς τὸν ἅγιον (Διονυσίου Χαλκέως τοῦ ἐκ Φουρνᾶ)· ἐν σελ. 58-68 μαρτύριον καὶ βίος τοῦ ἁγίου Σεραφεὶμ ἐν σελ. 71 κανόνες ὀκτώηχοι εἰς τὸν ἅγ. Σεραφείμ. Τούτων προηγεῖται τύπος (σελ. 69) «καθ' ὃν δεῖ ψάλλεσθαι τοὺς ὀκτωήχους κανόνας»· ἐκ τῶν κανόνων τούτων ὁ αος, βος, γος, εος, ςος καὶ ηος εἶναι ποίημα τοῦ Προδρομίτου Χριστοφόρου, ὁ δος Ἀναστασίου τοῦ ἐκ Φουρνᾶ (δὶς τετυπωμένος ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει), ὁ ζος ποίημα Ἰωσὴφ τοῦ ἐκ Φουρνᾶ (ὁ αὐτὸς ὁ ἐν τῷ Ὄρθρῳ ἐκτυπούμενος πάλιν ἀσκόπως)· μετὰ τοὺς κανόνας ἕπεται παράκλησις (σελ. 112 ἀγνώστου ποιητοῦ) μετὰ ταύτην (σελ. 118) ἐγκώμιον εἰς τὸν ἅγιον Σεραφεὶμ ποίημα ἀρχιμανδρίτου Ἰωσὴφ καὶ μετ' αὐτὸ (σελ. 123-131). Οἶκοι κδ' εἰς τὸν ἅγ. Σεραφεὶμ ποίημα Γερασίμου Μικραγιαννίτου μοναχοῦ (1930). Ἐν τέλει ἐπιστολὴ τοῦ ἀρχιεργάτου τῶν τυπογραφείων τοῦ Φοίνικος πρὸς τὸν σεβ. ἐκδότην Ἰεζεκιήλ.

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Σίμωνος τοῦ Μυροβλύτου (Δεκεμ. κη').

Ἀκολουθίαι τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος τοῦ Μυροβλύτου κτίτορος τῆς ἐν ἁγίῳ Ὄρει τοῦ Ἄθω ἱερᾶς μονῆς Σίμωνος Πέτρας, προσέτι δὲ καὶ ἡ Ἀκολουθία τῆς ἁγίας ἐνδόξου Μυροφόρου καὶ ἰσαποστόλου τοῦ Χριστοῦ Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς, ἐπιμελείᾳ τοῦ καθηγουμένου τῆς

ἱερᾶς μονῆς Σίμωνος Πέτρας ἀρχιμανδρίτου Ἱερωνύμου. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τῶν τυπογραφικῶν καταστημάτων τῆς ἑταιρείας Π. Γ. Μακρῆ καὶ Σιας, ͵αϡκδʹ».

Εἰς σχῆμα 4ον σ. 196· Ἐν ἀρχῇ ἀφιέρωσις ὑπὸ τοῦ ἀρχιμανδρίτου Ἱερωνύμου καθηγουμένου τῆς μονῆς Σίμωνος Πέτρας εἰς τὴν κοινοβιακὴν μονὴν Σίμωνος Πέτρας. Ἐν σ. 5 εἰκὼν τῆς μονῆς Σίμωνος Πέτρας καὶ κάτωθεν αὐτῆς ᾠδὴ ποιηθεῖσα τῷ 1900 Ἀπριλίου 22 ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Ι. Γοργίου.

Ἐπὶ βράχου ριζιμαίου Ἀθωνείου ἐκτισμένη
ὑπὲρ πόντον ὥς τις φάρος φωτοβόλος ἱδρυμένη
ὑπὸ ὑψηλῶν ὀρέων ἀποκρήμνων κυκλουμένη
καὶ ὑδάτων ταχυρρόων ζωηφόρων βρεχομένη
ἱερὰ μονὴ ὁσίου μοναχοῦ πεφημισμένη
ὡς μετέωρος βολίς τις εἰς τὰ ὕψη κρεμαμένη
καὶ εἰς ὕδατα Αἰγαίου διαυγῆ ὀπτριζομένη
ὁμοιάζεις ὡς σελήνη ἐν φωτὶ ἐποχουμένη.
Μεταξὺ ὀρέων, πόντου, ὥσπερ δρῦς μεμονωμένη
ὑπὸ θυελλῶν, ἀνέμων, καὶ κλυδώνων δερομένη
ἀψηφεῖς καὶ δὲν φοβεῖσαι τῶν στοιχείων τὴν μανίαν
οὐδὲ τοῦ παμφάγου χρόνου καὶ παμφθόρου τὴν πορείαν,
ὁ Δομήτωρ σου ὁ Σίμων θεοπρόβλητος Λευΐτης
τοῦ οὐρανομήκους Ἄθω Σταυροφόρος Μυροβλύτης
τοῦ Σωτῆρος τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἀγαπητὸς πολίτης
ἦν τῶν μοναχῶν τὸ κλέος τῶν Ὁσίων στεφανίτης.
ὥς τις ἄλλος Θεολόγος θείαν εἶδεν ὀπτασίαν
ὥς τις μάγος ἐκ Περσίας ἀκτινοβολὴν ἀστρίαν
εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν βράχον μοναστὴν τὸν Θεοφόρον
ὁδηγοῦσαν ἵνα κτίσῃ τὴν Μονὴν τὴν Χριστοφόρον.
Βηθλεὲμ ὡς ἐν Σπηλαίῳ, ἐπὶ πέτρας Ἀθωνείας
τῆς Γεννήσεως Σωτῆρος τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἁγίας,
ἱερὸν ὁ Σίμων κτίζει τῷ Θεῷ τῷ αἰωνίῳ
ἐν ἀδαμαντίνῃ βάσει, ἐν ἀφθάρτῳ θεμελίῳ.

Ἐν σελ. 6 Προλεγόμενα (περὶ τῆς ἱδρύσεως τῆς μονῆς Σίμωνος Πέτρας καὶ τῶν αὐτῆς ἱδρυτῶν). Ἐν σ. 7 τυπικὴ διάταξις τῆς Ἀκολουθίας. Ἀπὸ δὲ τῆς σελ. 9 - 34 ἡ Ἀκολουθία εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ τὴν κατὰ τὴν κηʹ τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου. Μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 26) Συναξάριον σύντομον, οὗ ἡ ἀρχή: «Οὗτος ὁ ἀοίδιμος πατὴρ ἡμῶν Σίμων ἤκμαζεν εἰς τὸ ἅγιον τοῦτο Ὄρος τοῦ Ἄθω ἐπὶ Μιχαὴλ τοῦ Λατινόφρονος κατὰ τὸ 1256 ἔτος βασιλεύοντος ἐν Νικαίᾳ ὅτε ἡ Κωσταντινούπολις ἐλατινοκρατεῖτο». Πρὸς τῷ Κανόνι τῶν Χριστουγέννων (τοῦ Κοσμᾶ) περιέχει δύο Κανόνας εἰς τὸν ὅσιον Σίμωνα. Ὁ αος ἀνώνυμος εἰς ἦχον πλ. δʹ (Ἁρματηλάτην Φαραώ), ὁ δὲ βος εἰς ἦχον πλ. αʹ (Ἵππον καὶ ἀναβάτην) «Ὑπόθεσιν ἔχων τὸ ἱερὸν αὐτοῦ μύρον καὶ τὰ θαύματα, ἅμα δὲ καὶ ἱκεσίαν» (σ. 20) φέρει ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίοις «Θεόκλητος». Ἐν σ. 35 «τοῦ ἁγίου Σίμωνος Μηνὶ Δεκεμβρίῳ κθʹ μνήμη τῶν ἁγίων νηπίων καὶ τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Μαρκέλλου, ἐν ᾗ ψάλλομεν καὶ Μεθέορτον Ἀκολουθίαν τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος τοῦ Μυροβλύτου». Ἀκολουθία τῶν νηπίων καὶ τοῦ ὁσίου Σίμωνος. Ὁ Κανὼν τοῦ ὁσίου Σίμωνος φέρει ἀκροστιχίδα. «Σίμωνα ὑμνῶ θεῖον ἄνθος τοῦ Ἄθω Ραφαήλ». Ἐν σ. 44 «Οἶκοι κδʹ εἰς τὸν ὅσιον καὶ θεοφόρον πατέρα ἡμῶν Σίμωνα τὸν Μυροβλύτην. Ποίημα Νικοδήμου μοναχοῦ Ἁγιορείτου». Ἐν σ. 53 Κανόνες ὀκτώ-

ηχοι εἰς Σίμωνα τὸν Μυροβλύτην, ποίημα Ἱερωνύμου μοναχοῦ Σιμωνοπετρίτου, πάντες μετ' ἀκροστιχίδων. Τοῦ α' ἡ ἀκροστιχὶς «Σοὶ ὕμνον Σίμων πρῶτον τόν δε προσφέρω». τοῦ β' «Δέησιν τήν δε Μονή σου Σίμων ᾄδει ᾆσμα». Τοῦ γ' «Ὕμνον τρίτον μέλψωμεν Σίμωνι τρισμάκαρι». Τοῦ δ' «Θαυμάτων ὕψος καὶ μέγεθος ὑμνήσω σου». Τοῦ ε' «Πέμπτην ταύτην ἄγω σοι ᾠδὴν παμμάκαρ». Τοῦ ς' «Ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Θεὸν δέξαι μου τὴν δέησιν». Τοῦ ζ' «Ἕβδομον ἀριθμὸν ᾠδῶν μου δέξαι ὦ Σίμων». Τοῦ η' «Ὠδὴ ὀγδόη Σίμωνι Μυροβλύτῃ» ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις «Ἱερωνύμου». Ἐν σελ. 91 «Κανὼν παρακλητικὸς εἰς τοὺς ἁγίους τὴν Μυροφόρον τοῦ Χριστοῦ Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν καὶ τὸν ὅσιον καὶ θεοφόρον πατέρα ἡμῶν Σίμωνα τὸν Μυροβλύτην ὑπὸ Ἰακώβου μοναχοῦ». Ὁ Κανὼν φέρει ἀκροστιχίδα: «Μαρίαν καὶ Σίμωνα ἐν ᾠδαῖς μέλπω» ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις «Ἰακώβου». Ἐν σελ. 99 ἕτερος Κανὼν παρακλητικὸς εἰς Σίμωνα τὸν Μυροβλύτην ποίημα Ἰακώβου μοναχοῦ. Ἐν σ. 105 εἰκὼν ὁλόσωμος Σίμωνος τοῦ Μυροβλύτου, κτίτορος τῆς ἐν Ἄθῳ Πέτρας. Ἀκολουθεῖ «Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος τοῦ Μυροβλύτου». Ἀρχή: «Πάλιν ἑορτὴ καὶ πάλιν πανήγυρις. Προχθὲς βασιλικὴ ἑορτὴ καὶ κοσμοχαρμόσυνος, σήμερον ἑορτὴ δουλικὴ καὶ ἀξιάγαστος» (σ. 105 - 122). Ἐν σ. 113 «Περικοπὴ ἐκ τοῦ βίου τοῦ ἁγίου Σίμωνος (ἐκ παλαιοῦ χειρογράφου)». Ἀρχή: «Καὶ καταβαίνει εἰς τὸ Μπογάζι τῆς Μαύρης θαλάσσης ὅθεν καὶ ἑνοῦται». Ἐν σελ. 117 Ἀκολουθία Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς. Ὁ Κανὼν ὁ β^{ος} (σ. 127) ποίημα τοῦ Θεοφάνους ὁ γνωστὸς τῶν Μηναίων, ὁ α^{ος} ἀγνώστου ποιητοῦ. Ἐν σελ. 142 ἑτέρα Ἀκολουθία Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς μεθέορτος. Ὁ Κανὼν καὶ πάλιν τοῦ Θεοφάνους, ὡς ἔμπροσθεν. Ἐν σελ. 151 «Οἶκοι κατ' ἀλφάβητον κδ' εἰς τὴν ἁγίαν Μυροφόρον καὶ ἰσαπόστολον τοῦ Χριστοῦ Μαρίαν τὴν Μαγδαληνήν». Ἐν σελ. 159 «Κανὼν παρακλητικὸς εἰς Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν ποίημα Ἰακώβου μοναχοῦ». Ἐν σελ. 165 «Ἁγιασμὸς ψαλλόμενος μετὰ τοῦ ἁγίου Λειψάνου τῆς ἁγίας ἐνδόξου Μυροφόρου καὶ Ἰσαποστόλου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς». Μεταξὺ τῶν σελ. 176 καὶ 177 εἰκὼν ὁλόσωμος Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς. Ἐν σελ. 177 «Βίος καὶ πολιτεία τῆς ἁγίας ἐνδόξου πανευφήμου Μυροφόρου καὶ ἰσαποστόλου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς». Ἀρχή: «Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὑρήσουσι χάριν καὶ δόξαν». Ἐν σελ. 182 «Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου ἐγκώμιον εἰς... Μαριαν τὴν Μαγδαληνὴν (ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ μεταφρασθὲν εἰς τὴν ἁπλοελληνικήν)». Ἀρχή: Α'. Ἐὰν βεβαίως καὶ ἄλλοτε συνέβη καὶ διὰ λόγου νὰ πράξῃ τις τὸ πρέπον, τοῦτ' αὐτὸ νομίζω ὅτι θέλω πράξει καὶ νῦν προθυμώτατα ἀσχοληθεὶς εἰς τὴν διήγησιν τῶν ἀγώνων τῆς μακαρίας Μαγδαληνῆς».

Σπυρίδωνος ἐπισκόπου Τριμυθοῦντος (Δεκεμ. ιβ').

1) Ἀκολουθία (ἐλλειπὴς) μετὰ Ἐξαποστειλαρίου, τριῶν Στιχηρῶν τῶν Αἴνων μετὰ Δοξαστικοῦ, Ἀπολυτικίου καὶ Κοντακίου (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 304 - 305).

2) Ἀκολουθίαι=Αἱ θεῖαι καὶ ἱεραὶ Ἀκολουθίαι Σπυρίδωνος τοῦ θαυματουργοῦ, Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου τῶν ἀποστόλων μετὰ Κερκύρας τῆς βασιλίδος καὶ παρθενομάρτυρος, Ἀρσενίου τε Κερκύρας μητροπολίτου ἁγίων πολιούχων καὶ προστατῶν πόλεως καὶ νήσου Κερκύρας, ἀξίως ἀφιερωθεῖσαι τῷ ἐξοχωτάτῳ καὶ σοφωτάτῳ κυρίῳ Ἀμβροσίῳ τῷ Γραδενίγῳ, παναιδεσιμωτάτῳ ἤδη Κυδωνίας πρωτόπαπᾳ, νῦν δὲ πανοσιωτάτῳ καθηγουμένῳ τῆς περιφήμου νήσου Κερκύρας, μελιρρύτῳ ἱεροκήρυκι, ἀνδρὶ κατ' ἀμφοτέρας τὰς διαλέκτους πολυμαθεστάτῳ καὶ τῆς γαληνοτάτης τῶν Ἑνετῶν ἀριστοκρατείας ὑπερτίμῳ βιβλιοφύλακι. Ἑνετίῃσιν αχοδ'. Παρὰ Ἀνδρέᾳ τῷ Ἰουλιανῷ.

Περὶ Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου ἴδε τὸ βιβλιάριον Ἰωάν. Α. Ρωμανοῦ, Κερκυραϊκὰ — Ἅγιοι Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος καὶ οἱ ἐν Κερκύρᾳ ἀρχαιότατοι χριστιανικοὶ ναοί. Ἐν Κερκύρᾳ τυπογραφεῖον Α. Λάντζα 1903.

3) *Φῆμαι* ψαλλόμεναι κατὰ διαφόρους ἡμέρας ἐν τῷ σεβασμίῳ ναῷ τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Σπυρίδωνος τοῦ θαυματουργοῦ ἐπισκόπου Τριμυθοῦντος καὶ προστάτου Κερκύρας ἔνθα τὸ ἱερὸν αὐτοῦ καὶ ἄφθαρτον τεθησαύρισται σῶμα ἰουσπατρονάτο κατὰ διαδοχὴν οἴκου καὶ πατριᾶς Βούλγαρι Εὐγ. Κερκυρ. Ἑνετίησι. 1772. Παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίου τῷ ἐξ Ἰωαννίνων.
(Βιβλιοθ. H. Pernot κληρονόμου τῆς Βιβλιοθήκης E. Legrand).

Σταματίου καὶ Ἰωάννου τῶν ἐκ Σπετσῶν († 1822 - Φεβ. γ΄).

Ἀκολουθία βίος καὶ μαρτύριον τῶν ἐνδόξων νεομαρτύρων καὶ αὐταδέλφων Σταματίου καὶ Ἰωάννου τῶν ἐκ Σπετσῶν μαρτυρησάντων ἐν Χίῳ κατὰ τὸ α.ω.κ.β. ἔτος (1822) ἔτος Φεβρουαρίου Γ΄. πονηθεῖσα παρὰ Ἀνθίμου ἱερομονάχου Πουλάκη τοῦ Χίου.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 165 - 174. Τὸ εἰς τὸν Ἑσπερινὸν Δοξαστικὸν (σ. 165) «Ποίημα Νικηφόρου Καλογερᾶ ἀρχιεπισκόπου πρῴην Πατρῶν» (εἰς ἦχον α΄). Ὁ Κανὼν (σ. 168) φέρει ἀκροστιχίδα: «Θεῖοι μάρτυρες, δωρήσασθε χάριν Ἄνθιμος» (ἦχος πλ. δ΄. Ἁρματηλάτην Φαραώ). Μετὰ τὸ Κοντάκιον (σ. 170 - 172) «Βίος καὶ μαρτύριον τῶν ἁγίων ἐνδόξων νεομαρτύρων καὶ αὐταδέλφων Σταματίου Ἰωάννου καὶ Νικολάου τῶν ἐκ Σπετσῶν καὶ ἐν Χίῳ μαρτυρησάντων». Ἀρχή: «Ὡς θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου Κύριε, καὶ αἱ ὁδοί σου ἀνεξιχνίαστοι! Μὲ κάθε δίκαιον ἠμπορεῖ τις θαυμάζων νὰ φωνάζῃ».

Σταυροῦ.

Ἐγχειρίδιον περιέχον τὸν Παρακλητικὸν Κανόνα καὶ τοὺς ΚΔ΄ Οἴκους εἰς τὸν Τίμιον καὶ Ζωοποιὸν Σταυρόν, ἐν ᾧ καὶ τὰ χρυσόβουλλα τῶν ἀοιδίμων βασιλέων Ρωμανοῦ καὶ Ἀνδρονίκου, μεθ᾽ ὧν καὶ διαθήκη Ἀναστασίας, τῆς μετονομασθείσης Ἀγάθης, ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ τὸ Χὰτ Σερὶφ τοῦ Σουλτὰν Σελήμ. Τὰ νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθέν, σπουδῇ μὲν τοῦ πανοσιωτάτου ἐν ἱερομονάχοις Κυρίου Χριστοφόρου τοῦ Ξηροποταμηνοῦ, δαπάνῃ δὲ τοῦ τιμιωτάτου Κυρίου Θεοδώρου Ροδόλφου ἐκ πόλεως Μπρασσὸβ τῆς Τρανσυλβανίας. αψος΄. Ἑνετίησιν, 1776. Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ τῷ ἐξ Ἰωαννίνων.
(Βιβλιοθ. ἁγ. Μάρκου ἐν Βενετίᾳ: 19171. Sa. D. 1).

Σταυροῦ ὕψωσις (Σεπτ. ιδ΄).

Κανὼν ἰαμβικὸς εἰς τὴν Ὕψωσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς διὰ στίχων ἡρωελεγείων:

«Σταυροτύποις παλάμῃσιν ἐπ᾽ οὔρεϊ σῆμα θεοῖο
Μωσῆς δ᾽ ὁ κλεινὸς θεσμοθέτης Ἑβραίων
ὕδασι πικρογόνοις πολυφλοίσβου δ᾽ αὖ τε θαλάσσης
ἐμφαίνει Σταυρὸν Χριστιανῶν τὸ κλέος».

Ποίημα Παύλου Ξηροποταμηνοῦ
Ἦχος δ΄ Θείῳ καλυφθεὶς

«*Σέβειν ὁ Μωσῆς ἐκδιδάσκεται πάλαι*
τύπον γεγηθὼς σταυρικὸν κρεμῶν ὄφιν
ἀθρεῖν τε τοῖς δηχθεῖσι φράζει καὶ πάθος»....

Ἐδημοσιεύθη ἔν τινι βιβλιαρίῳ (ἐν τέλει) τιτλοφορουμένῳ «Ἔλεγχος φρονήματος νεολαίας, ἐν Ἀθήναις 1888, ὑπὸ Ζαχαρίου ἱερομονάχου πρώην Ἐσφιγμενίτου.

Στυλιανοῦ Παφλαγόνος (Νοεμ. κϛ΄).

Ἡ Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Στυλιανοῦ τοῦ Παφλαγόνος ψαλλομένη τῇ κς΄ Νοεμβρίου.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 81 - 87. Μεθ' ἑνὸς Κανόνος ἄνευ ἀκροστιχίδος (εἰς ἦχον δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου). Ἐν σ. 85 σύντομον Συναξάριον, οὗ ἡ ἀρχή: «Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Στυλιανὸς ἐγεννήθη εἰς τὴν Παφλαγονίαν, ἡγιάσθη δέ, ὡς ἄλλος Σαμουήλ, ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του καὶ ἔγινε κατοικητήριον τοῦ Ἁγίου πνεύματος».

Σῴζοντος μάρτυρος.

Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου μάρτυρος Σώζοντος. Συμπληρωθεῖσα ἐκ χειρογράφων κωδίκων τῆς Βιβλιοθήκης τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Μεγίστης Λαύρας ἐπιμελείᾳ καὶ φροντίδι τοῦ Παν. Ἀρχιμανδρίτου κ. Χρυσοστόμου Δημητρίου Δρος Θεολ. καὶ Φιλ., καὶ τοῦ Πανοσ. μοναχοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Λαύρας κ. Ἀθανασίου Καμπανάου ἰατροῦ καὶ ψαλλομένη τῇ 7η Σεπτεμβρίου. Ἐξεδόθη τὸ δεύτερον δαπάναις τοῦ ἐξ Αἰγίνης Ἰωάννου Μωραΐτου. Τύποις: Γεωργ. & Ἀθαν. Ὑφαντίδη. Πειραιεὺς 1931.

Εἰς σχῆμα μικρὸν 8ον σελ. 32· ἐν σελ. 2 εἰκὼν τοῦ ἁγίου Σώζοντος· ἐν σ. 3. Γράμμα τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου χρονολογούμενον ἀπὸ 3 Μαρτίου 1931, δι' οὗ κατὰ συνοδικὴν ἀπόφασιν ἐπιτρέπεται ἡ ἐκτύπωσις καὶ κυκλοφορία τῆς ἐν λόγῳ Ἀκολουθίας τῆς ἐπιθεωρηθείσης ὑπὸ τοῦ Κασσανδρείας Εἰρηναίου· ἐν σ. 4 ἐπιστολὴ τοῦ ἐκδότου ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου πρὸς Ἰωάννην Μωραΐτην, δι' ἧς ἀναγγέλλει αὐτῷ ὅτι ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἡ τῆς Ἀκολουθίας ἔκδοσις καὶ δύναται νὰ ἐκτυπώσῃ αὐτήν· ἐν σελ. 5 ὀλιγόστιχα τοῦ ἐκδότου προλεγόμενα περὶ τοῦ ἐν Αἰγίνῃ ναοῦ τοῦ ἁγίου Σώζοντος, ὅστις παρεκκλήσιον ὢν ἐν τῇ κώμῃ Πέρδικα τῆς Αἰγίνης ἐκτίσθη καὶ ἀνεκαινίσθη τῷ 1905 τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἐκ τῆς αὐτῆς κώμης καταγομένου Ἰωάννου Μωραΐτου, ἐν σελ. 6-7 «ὁ βίος τοῦ ἁγίου μάρτυρος Σώζοντος» Ἀρχή: «ὁ ἅγιος Μάρτυς Σώζων κατήγετο ἐκ Λυκαονίας καὶ ἦτο ποιμὴν προβάτων». Μετὰ τὴν ϛ΄ ᾠδὴν ἐπαναλαμβάνεται (σ. 23) τὸ γνωστὸν ἐκ τῶν Μηναίων Συναξάριον. Μετὰ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ ἁγίου περιελήφθη καὶ ἡ Ἀκολουθία εἰς τὸ Γενέσιον τῆς Θεοτόκου, ἧς ὁ Κανὼν φέρει ἀκροστιχίδα «Γέννησιν ὑμνῶ τῆς Θεόπαιδος κόρης Ἰωσήφ»· μετὰ δὲ τοῦτον ὁ Κανὼν τοῦ ἁγ. Σῴζοντος ποίημα Θεοφάνους (Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον). «Σωθῆναι τοὺς τὴν σεπτήν σου σήμερον μνήμην γεραίροντας»· ἐν σελ. 31 Μεγαλυνάριον (1).

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

Τίτου ἀποστόλου (Αὐγ. κε΄).

Ἀκολουθία πλήρης, (ἐξ ἧς ἐλλείπει ὁ Κανὼν)
(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 544 - 548).

Τριάδος ἁγίας.

1) Οἶκοι κατ' Ἀλφάβητον εἰς τὴν παναγίαν Τριάδα ἐκδοθέντες μὲν δι' αἰτήσεως τοῦ πανιερωτάτου καὶ θεοσεβεστάτου ἁγίου πρώην Ἑρσεκίου κυρίου Ναθαναὴλ, ἀναλώμασι δὲ τοῦ λίαν φιλοθέου καὶ φιλογενοῦς κυρίου Χατζῆ Γεωργίου Κυπρίου· καὶ τῶν πρὸς τὴν περίφημον αὐτὴν νῆσον βασιλικῶν ὁρισμῶν ἀρίστου Διερμηνέως, εἴς τε κοινὴν τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν καὶ ἰδίαν ψυχικὴν ὠφέλειαν, ἔτει τῷ σωτηρίῳ 1800.

(Βιβλιοθ. Ἰωάν. Βλαχογιάννη).

2) Εὐχαὶ κατανυκτικαὶ διαφόρων ἁγίων καὶ κανόνες εἰς τὴν ἁγίαν Τριάδα καὶ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον συλλεχθεῖσαι παρά τινος ἀδελφοῦ χάριν ὠφελείας ψυχικῆς τῶν ἀναγινωσκόντων καὶ προσευχομένων δι' αὐτῶν καὶ ἀπὸ μὲν τοὺς Τριαδικοὺς κανόνας ὁ βουλόμενος ἂς ἀναγινώσκῃ τὸ Σαββάτῳ ἑσπέρας, τὸν Κανόνα ὅπου ἀκολουθεῖ ἡ ὀκτόηχος, εἰς τὸ ἀπόδειπνον, ἀπὸ δὲ τῶν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἂς διαβάζῃ τὰς λοιπὰς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδας ἀνὰ ἕκαστον εἰς τὸ ἀπόδειπνον, εἰς δὲ τὰς ὥρας ἢ εἰς τὴν θ' ἂς διαβάζῃ κανόνα τῆς Θεοτόκου εἰς τύπον παρακλήσεως, ἂς λέγῃ (ἂν θέλῃ) τὸν παρακαλῶ ἢ ἕνα Κύριε ἐλέησον, διὰ τὸν κοπιάσαντα, καὶ συλλέξαντα καὶ συνεργήσαντα εἰς τὸν τύπον, νῦν τὸ πρῶτον τύποις ἐκδοθέντα ἰδίοις αὐτοῦ ἀναλώμασι. Ἐν Τεργεστίῳ αωδ'. παρὰ Γασπάρῳ Βέκ. 1804.

Con Licenza de' Superiori

(Βιβλιοθήκη Ἰωασαφαίων ἀριθ. 31).

Τρύφωνος μάρτυρος.

Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου μάρτυρος καὶ θαυματουργοῦ Τρύφωνος.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 153-164. Κανὼν εἷς (εἰς ἦχον δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου) ἄνευ ἀκροστιχίδος καὶ ἀνωνύμως· μετὰ τὸ κοντάκιον (σ. 158-161) «Βίος τοῦ ἁγίου μάρτυρος καὶ θαυματουργοῦ Τρύφωνος» οὗ ἡ ἀρχή: «Μετὰ τὴν ἔνσαρκον παρουσίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν αὐτοῦ ἔγερσιν». Ἐν τέλει τῆς Ἀκολουθίας (σ. 164) «Εὐχὴ ἱκετήριος πρὸς τὸν ἅγιον Τρύφωνα ἐὰν συμβῇ βλάπτεσθαι τὰ χωράφια, κήπους καὶ ἀμπελῶνας ὑπὸ ἑρπετῶν, ἀκρίδων καὶ ζωϊφίων». Ἀρχή: «Πανένδοξε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, καὶ στρατιῶτα τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως, Τρύφων παμμακάριστε, τῆς ἀκηράτου τρυφῆς ὁ ἐπώνυμος».

Φανουρίου τοῦ νεοφανοῦς (Αὐγ. κζ').

Ἀκολουθία καὶ βίος τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Φανουρίου τοῦ νεοφανοῦς. Τῇ 27 Αὐγούστου ἑορτάζομεν τὴν μνήμην καὶ τὴν εὕρεσιν τῆς εἰκόνος τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Φανουρίου τοῦ νεοφανοῦς, γνωσθέντος εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον, ἐν ἔτει 1500 περίπου ἀπὸ Χριστοῦ.

Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον σ. 318-326. Ἡ Ἀκολουθία ἀνωνύμως· τὸ Δοξαστικὸν καὶ ἰδιόμελον τῆς Λιτῆς ποίημα Νικηφόρου τοῦ Χίου (σ. 319). Μία ἔκδοσις ἐν Ἑρμουπόλει τῆς Σύρου γενομένη τῷ 1877 ἐπιγράφει τὴν ὅλην Ἀκολουθίαν εἰς Νικηφόρον

Γεωργιάδην Νεαμονήτην ἐκ Καρδαμύλων τῆς Χίου, ὅστις εἶναι ὁ γνωστὸς ἱερομόναχος Νικηφόρος· ἀλλ' ἡ ὅλη Ἀκολουθία εἶναι ἔργον τοῦ ἁγιορείτου Νικοδήμου, πλὴν τῶν ἀνωτέρω δύο σημειουμένων ἰδιομέλων ὡς ἐν τῷ Λειμωναρίῳ ἐπιγράφονται· ἴδε L. Petit, Bibliogr. des Acolouthies grecques σ. 236 - 239. Ἐν σ. 323 - 324 βίος Φανουρίου, οὗ ἡ ἀρχή: «Οὗτος ὁ λαμπρὸς Ἀθλητὴς τοῦ Κυρίου καὶ Μάρτυς ἀήττητος, ὁ θαυμαστός, λέγω, Φανούριος, πόθεν ἦτον, καὶ ποίους γονεῖς εἶχε καὶ εἰς ποῖον καιρόν, καὶ μὲ τίνας Βασιλεῖς ἔκαμε τὴν πάλην καὶ τὸν ἀγῶνά του, δὲν ἠμπορέσαμεν ποτὲ νὰ τὸ μάθωμεν».

Φωτεινῆς.

Ἀκολουθία τῆς ἁγίας Φωτεινῆς. Ἐν Λευκωσίᾳ 1907.

(Ἴδε Κυπριακὰ Χρονικὰ ἔτ. Β' σ. 172).

Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως (Φεβρ. ϛ').

Ἀκολουθία πλήρης (ἐξ ἧς μόνον ἐλλείπει ὁ κανών, ἀνατυπωθεῖσα ἐκ τῆς τοῦ Κωνσταντίνου Τυπάλδου ἀκολουθίας εἰς τὸν ἱερὸν Φώτιον).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 434 - 438).

Χαραλάμπους ἱερομάρτυρος (Φεβρ. ι').

Ἀκολουθία μετὰ ἓξ Στιχηρῶν τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ Δοξαστικοῦ, τριῶν τῶν Ἀποστίχων μετὰ Δοξαστικοῦ, Ἐξαποστειλαρίων (2) καὶ τριῶν Στιχηρῶν τῶν Αἴνων μετὰ Δοξαστικοῦ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν ἐντύπων· ἄνευ τοῦ Κανόνος).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 439 - 443).

Χριστοῦ Γέννησις (Δεκ. κε').

1) Ἀκολουθία πλήρης (ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Μηναίων).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 313 - 347).

2) *Ὕμνοι Δοξαστικοὶ ἐγκωμιαστικοὶ* ψαλλόμενοι εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ Κυρίου καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν λέγετον ἦχον. Ἐν Βούδᾳ παρὰ τῇ Τυπογραφίᾳ τοῦ κατ' Οὐγκαρίαν Βασιλικοῦ Πανδιδακτηρίου 1797.

(Ἐθνικὴ Βιβλ. τῆς Ἑλλάδος: Θεολ. 4105).

Χριστοῦ ἐνταφιασμός.

1) Ὁ Ἐπιτάφιος Θρῆνος ἤτοι Ἀκολουθία τοῦ ὄρθρου τοῦ ἁγίου καὶ μεγάλου Σαββάτου. Ἔκδοσις Γ' διορθωμένη κατὰ τὸ μέλος. Δαπάνῃ Ν. Β. Νάκη. Ἀθήνησι τύποις Φιλομούσου λέσχης. Δ. Σ. οπιδδ. καὶ Συντ. ἐν ὁδῷ Ἀθηνᾶς ἀριθ. 237 1862.

(Βιβλιοθήκη Ἰωασαφαίων ἀριθ. 136).

2) Ὁ Ἐπιτάφιος Θρῆνος ἢ τὰ ἐγκώμια τοῦ μεγάλου Σαββάτου διορθωθέντα ὑπὸ Παγκρατίου Βατοπαιδινοῦ ἀρχιμανδρίτου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ διδασκάλου τῆς Θεολογίας ἐκδιδόμενα ἀδείᾳ καὶ ἐγκρίσει τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἐν Κωνσταντινουπόλει 1918. Τύποις Ε. Βασιλειάδου.

Εἰς σχῆμα 16ον σ. 61. Ἐν σ. 3 «Εἰσαγωγὴ ἐξήγησις, σ. 6 - 29 Προλεγόμενα ἐν οἷς συνεχωνεύθη καὶ ἡ ἔκθεσις τῆς ἐπιτροπῆς τῆς κρινάσης τὸ ἔργον, καὶ μετ' αὐτὴν γράμμα τοῦ Πατριάρχου Γερμανοῦ (Νοεμ. κθ' 1917). Μετὰ τοῦτο φωτογραφικὴ εἰκὼν τοῦ

Συμεὼν Σινιόσογλου εἰς ὃν ἀφιεροῦται τὸ βιβλίον μετ᾽ ᾠδῆς πρὸς τό: ᾽Ακατάληπτόν ἐστιν. ῞Επεται εἰκὼν φέρουσα ἐπιγραφὴν «ὁ Σωτὴρ ἡμῶν νεκρός». ῾Ο ᾽Επιτάφιος Θρῆνος δημοσιεύεται ἐν τῇ μετρικῇ αὐτοῦ μορφῇ.

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

3) ᾽Ακολουθία τοῦ μεγάλου Σαββάτου καὶ τὰ ἐγκώμια τοῦ ᾽Επιταφίου Θρήνου μετρικῶς διορθωθέντα ὑπὸ Παγκρατίου Βατοπαιδινοῦ ἀρχιμανδρίτου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ διδασκάλου τῆς Θεολογίας ἐκδιδόμενα ἀδείᾳ καὶ ἐγκρίσει τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ ᾽Εκκλησίας. ῎Εκδοσις δευτέρα. ᾽Εν Κωνσταντινουπόλει. Τύποις Α. Κορομηλᾶ 1920.

Εἰς σχῆμα 8ον σ. 63. ᾽Εν ἀρχῇ ἀφιέρωσις εἰς Νικόλαον Γαλιατσάτον ἐκ Κεφαλληνίας. ᾽Ακολουθεῖ ἡ ἔγκρισις τῆς ῾Ιερᾶς Συνόδου (30 Σεπτ. 1917) καὶ πατριαρχικὸν γράμμα τοῦ Γερμανοῦ (Νοεμ. ιθ´ 1917) καὶ ἐν σελ. 8 εἰκὼν ἐπιγραφομένη «ὁ Σωτὴρ ἡμῶν νεκρὸς» μεθ᾽ ἣν σ. 9 ἀκολουθεῖ ἡ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου ᾽Ακολουθία.

(Βιβλιοθήκη τοῦ συγγραφέως).

4) ᾽Εγχειρίδιον εἰς δόξαν πατρὸς υἱοῦ καὶ ἁγίου πνεύματος τοῦ ἑνὸς Θεοῦ. ᾽Εγχειρίδιον περιέχον τὰ ᾀσματικὰ ἐγκώμια καὶ τὸν Κανόνα τοῦ ᾽Επιταφίου, τὰ ἐν τῷ Τριῳδίῳ τετυπωμένα ἐπιμελῶς ἤδη διορθωθέντα μετὰ καὶ τοῦ ἀναστασίμου Κανόνος τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας τοῦ Πάσχα. Τύποις ἐκδοθὲν πατριαρχεύοντος τοῦ Παναγιωτάτου καὶ θειοτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίου Κυρίου Νεοφύτου ἀναλώμασι μὲν καὶ δαπάνῃ τοῦ τιμιωτάτου καὶ φιλοχρίστου ἐν πραγματευταῖς κὺρ Σεραφίμ, υἱοῦ ᾽Αθανασίου Μουρμούρογλου, τοῦ καταγομένου ἐκ χωρίου Φερτέκ, καὶ ἤδη κατοικοῦντος ἐν τῇ κατὰ Καισάρειαν Κωμοπόλει τῇ καλουμένῃ Νέμσεερ, εἰς ψυχικὴν αὐτοῦ τε καὶ τῶν γονέων αὐτοῦ σωτηρίαν. ᾽Επιμελείᾳ δὲ καὶ διορθώσει Νικοδήμου μοναχοῦ, εἰς ὕμνον τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν ταφέντος καὶ ἀναστάντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ εἰς εὐχερεστέραν χρῆσιν τῶν ἐν ταῖς τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίαις ψαλλόντων. ᾽Εν τῷ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τυπογραφείῳ, ἔτει 1800.

(Βιβλιοθ. ῾Ελλην. Φιλολ. Συλλόγου ἐν Κων/πόλει: Θρησ. 4525. Καὶ ᾽Ιωασαφαίων ἀριθ. 75).

5) ᾽Εγκώμια ψαλλόμενα εἰς τὸν ᾽Επιτάφιον Θρῆνον τοῦ Κυρίου ἡμῶν ᾽Ιησοῦ Χριστοῦ.

(Διάφορα τῶν ἐντύπων. ᾽Εξεδόθησαν ἐξ ᾽Ιβηριτικοῦ Κώδικος ὑπὸ ᾽Ιωακεὶμ ᾽Ιβηρίτου ἐν «Γρηγορίῳ Παλαμᾷ» τ. Ζ´ σ. 128 - 134. Ποίημα Νείλου μητροπολίτου Ρόδου, οὐχὶ δὲ Νείλου Ροδίου ὡς σημειοῖ ὁ ἐκδότης ᾽Ιβηρίτης).

6) ᾽Ακολουθία τῶν ἁγίων παθῶν ψαλλομένη τῇ ἑσπέρᾳ τῆς ἁγίας καὶ Μεγάλης Πέμπτης, μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Μαρίας Ε. Ροδοκανάκη. MCMXX. [ἐν Παρισίοις].

(Εἰς σχῆμα 32ον ἐν Γαλλικῇ μεταφράσει συνοδευομένῃ μετὰ τοῦ ἑλληνικοῦ κειμένου τῶν ᾀσμάτων. ῾Η μετάφρασις αὕτη τῇ συνεργασίᾳ γενομένη τοῦ ἐπὶ τόσα ἔτη ἐν

Παρισίοις ἐφημερεύσαντος ἀκάρπως Γερμανοῦ Βασιλάκη, φέρεται εἰς χεῖρας τῶν ἀριστοκρατίδων κυριῶν τῶν Παρισίων κατὰ τὴν Μεγάλην Πέμπτην ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἵνα ἀπὸ τῆς μεταφράσεως κατανοῶσι τὰ ψαλλόμενα!)

(Βιβλ. τοῦ Συγγραφέως). Τὴν λαμπρὰν ἀκολουθίαν τῶν ἁγίων Παθῶν ὁ ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας Παρισίων Βασιλάκης συνέταμεν ἀξιοθρηνήτως, ἵνα εὐαρεστήσῃ τοῖς ὀλίγοις ψυχροῖς καὶ ἀδιαφόροις.

7) Τετραῴδιον Ἀνδρέου Κρήτης εἰς τὸν Ἐπιτάφιον Θρῆνον.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Γρηγορίῳ Παλαμᾷ τ. Η΄ σ. 437 - 442 ὑπὸ Σπυρίδωνος Λαυριώτου ἐκ τοῦ Λαυριωτικοῦ Κώδ. Δ. 45 φ. 309. Ἦχος γ΄. Βοηθὸς καὶ σκεπαστής: Ἀρχή. «Ἐτάζειν ὁ ἀνεύθυνος θέλων δεσμῆσαι ἵνα λύσῃς δεσμίους».

Χριστοῦ ἀνάστασις.

Σιωνίτης ὑμνῳδὸς ἢ μελῳδικοὶ καὶ θεῖοι ὕμνοι οὓς ψάλλομεν περιερχόμενοι καὶ λιτανεύοντες εἰς τὰ ἐντὸς τοῦ πανιέρου ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως πανσέβαστα προσκυνήματα καὶ θεῖα παρεκκλήσια. Ἐκδίδεται ἤδη τὸ πέμπτον ἐγκρίσει τοῦ Μακαριωτάτου καὶ Θειοτάτου πατριάρχου τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης Κυρίου Κυρίου Γερασίμου τοῦ Α΄. Ἐν Ἱεροσολύμοις ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τοῦ ἱεροῦ κοινοῦ τοῦ Π. Τάφου 1893.

(Βιβλιοθήκη Ἰωασαφαίων ἀριθ. 185).

Χριστοῦ Θεοφάνεια (Ἰαν. ϛ΄).

Ἀκολουθία πλήρης ὡς ἐν τοῖς Μηναίοις.

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 364 - 395).

Χριστοῦ Μεταμόρφωσις (Αὐγ. ϛ΄).

Ἀκολουθία πλήρης κατὰ τὰ Μηναῖα (ἐλλείπουσιν ἐκ τοῦ Κανόνος μόνον αἱ πρῶται 8 ᾠδαί).

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 522 - 528).

Χριστοῦ περιτομὴ (Ἰαν. α΄).

Ἀκολουθία μετὰ δύο Ἰδιομέλων εἰς τὸν Ἑσπερινὸν καὶ πᾶσα ἡ ἐν τοῖς Μηναίοις ἀναγραφομένη.

(Στυλ. Ἀλεξίου, Ἱερὰ Σύνοψις σ. 352 - 361).

Κανόνες εἰς Χριστὸν (ἴδε Τριάδος ἁγίας 2)· ἐκδοθέντες μετ᾽ ἄλλων κανόνων καὶ εὐχῶν ἐν Τεργέστῃ τῷ 1804.

Ἐν Παρισίοις Μάρτιος 1932.

† Ο ΠΡ. ΛΕΟΝΤΟΠΟΛΕΩΣ ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ